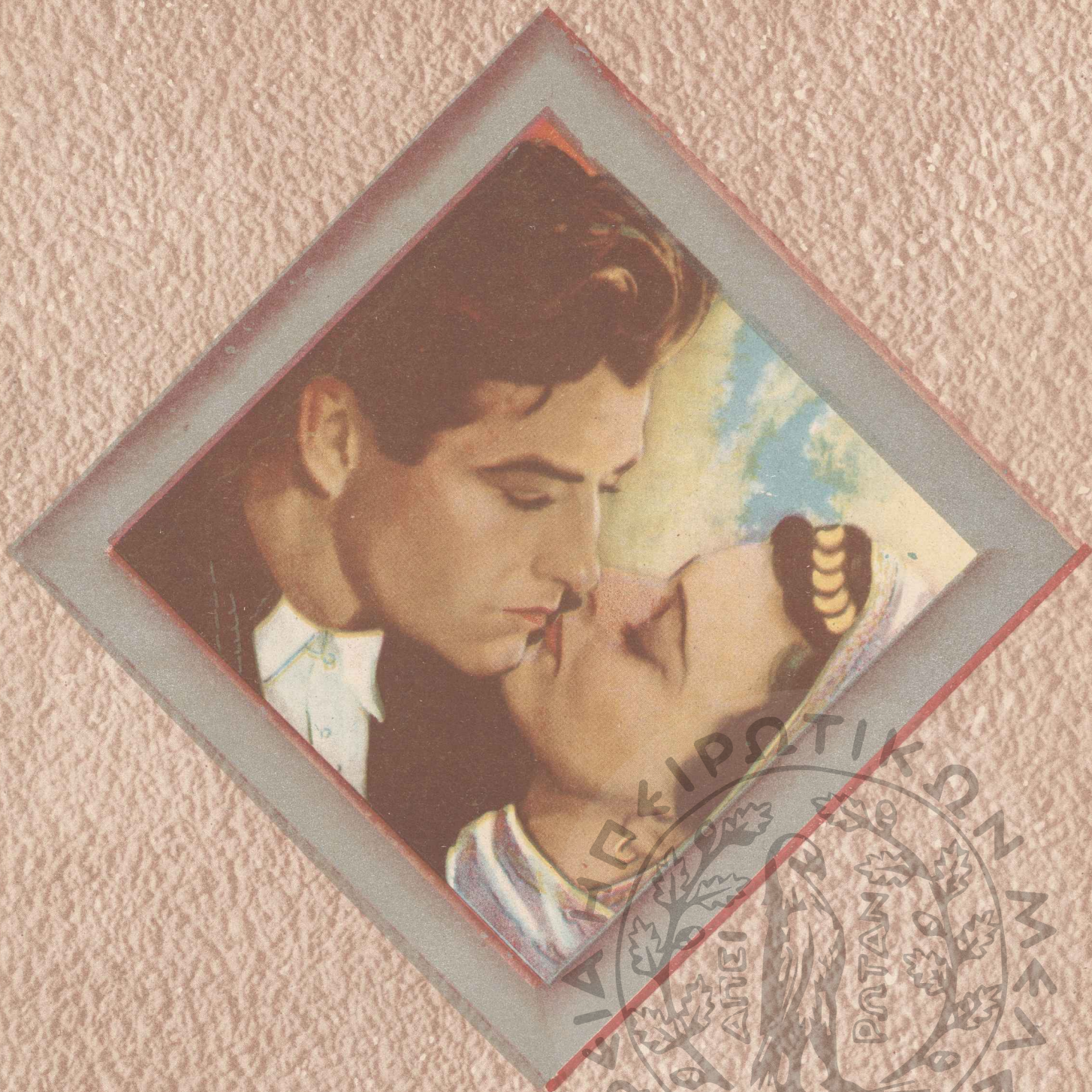


Ο ΗΣΑΥΡΟΣ



Ένα αξέχαστο Φ' ΑΙ

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ποιά γυναίκα αγάπησα περισσότερο; Ω! Από τότε πολλές άποψείς άνθισαν και πολλά φθινόπωρα χρυσάσαν τα φύλλα των δένδρων. Είχα την χρυσή ηλικία της ελευθερίας και της αμείνων νύσσης. Ταξείδευα στην Ισπανία σ' έναν τόπο όρεινό, άγριο, γεμάτον από παραδόσεις ληστροκίων κατορθωμάτων. Τα σπιτικά έίνε εκεί σπάνια, ακορτισιμένα έδω κι' εκεί στίς ακροποτάμιες, χτισμένα με μεγάλες ακατέργαστες πέτρες κολλημένες μ' αμύρετες ή με κορμιού δένδρων παραγεμισμένους με άχυρα και πασσαλειμένους με λάσπη. Και γύρω δάση άγρια ανέβαιναν ώς τις κορυφές των βουνών.

Ένα βράδυ γύρευα κανένα χάνι να μείνω, πεινασμένος και τσακισμένος από κούραση. Τό λυκάφως έβουε πάνω στον χαλκόχρωμο ούρο. Τά τελευταία κοτούφια τιτιβίζουν μέσα στα φύλλωματα και τό κύλισμα του νερού κύτω στα ποτάμια γινόνταν θλιβερό, μουσικήδες, σκεδόν άεστρησιαστικά. Βρήκα ένα ξεφαντά μπροστά σ' ένα είδος τετραγώνου πύργου μαυρισμένου από τή χροά, με πολυμίστρες στους τοίχους του. Ένας μακροσκελής με υπερέχει με θραχά γαυγίσματα και σε λίγο φάνηκε μπρός μου ένας πλώριος αγριάνθρωπος, που τό μάτια του έλαμπαν σαν άναμμένα κάρβουνα.

Τί θέλεις; με ρώτησε με άπότομη φωνή.

Ήμουν καλά όπλισμένος, γερός, εύκλιντος. Τό πιστόλι μου είχε δέκα σφαίρες και είχα κάτω από τό πανόφρι μου ένα κολό μαχαίρι του κυνηγιού. Άνησυχία λοιπόν λίγο, αλλά δεν φορήθηκα.

Γυρεύω μέρος να κοιμηθώ, του είπα.

Κι' επειδή ήξερα πώς οι άνθρωποι από τό τόπου είναι άπληστοι, πρόσθεσα:

Θά πληρώσω όπως και στο ξενοδοχείο.

Καλά, μου άπάντησε εκείνος. Έλα μέσα.

Άνοιξε μία πόρτα κι' έμπήκα σ' ένα χαμηλό αλλά εύρωστο δωμάτιο, φωτισμένο από ένα τζάκι, όπου κάθισα και σιωπούσασα για ώρες.

Πάω στο τραπέζι έκαιγε ένα πρωτόγνωστο άειμυριστόκερι, χοντρό σαν λαμπάκι. Μέσα στη λάμψη αυτόν άυτόν φωτάν έδέκρινε μία κοπέλλα, που μ' έκτύπησε

δρδή, άκουμπισμένη στον τοίχο. Είχε μεγάλα ισπανικά μάτια, μικρά μαλλιά, δέρμα βελούδινο και κόκκινα κερασένια χείλη. Είχε στο πρόσωπό της έννοια όλα εκείνα τά άπικνύνα θέλητρα των Άνδολούσιων γυναικών που μαγεύουν με μιάς κι' ανεβάζουν τό αίμα στο κεφάλι. Έμεινα μιά στιγμή σ' έκτοσσι.

Όταν έφραγα και πήγα να πλαγιάσω, έλαβα κάθε μέτρο προνοίας, άνήσυχος από τό άγριο ύψος του Ισπανού. Κι' έκομμήθηκα—μά την αλήθεια— άσχημο ύπνο με κακά όνειρα.

Αλλά καθώς τό πρώτο άφροφώς της ημέρας πέρασε μέσα από τις σχισμίδες του παραθύρου, φάνηκε, μιά χαρά, με πλημμύρισε στην αρχή κι' άμέσως ύστερα ένα αίσθημα θαθείας λύπης γιατί τό άφρηνα την άγρια έκείνη στέγη, κάτω από την οποία έδωσε ή πιο θαυμασία κόρη της Ισπανίας. Σηκώθηκα, πλύνθηκα μέσα σε μία πλινή λεκάδα και κατέβηκα κάτω, έστρεψα τή νέα μόνη της.

Έστρεψε στο κατάφλι και καθώς γύρισε πρὸς τό μέρος μου, την είδα μέσα σ' ένα οράνιο φωτισμένο. Πώς μπήκε ή στιγμή εκείνη μέσα στην ψυχή μου, και πώς έμεινε εκεί για πάντα! Στάθηκε παραγεμισμένος κι' έννοιας πώς έστρεψε όλοκληρος.

Δεν θυμάμαι τώρα τί θυβόρσα. Αλλά νομίζω ακόμα πώς την άκούω να μου άπαιτεί:

—Ο πατέρας μου έφυγε. Πάει να κόψη εύλα.

Η φωνή της έστρεψε. Την κύνταξα στα μάτια. Έκείνη κοκκίνισε με άτιμιή κι' έχλώμισσε κατέπιν. Έξαφνα, ύστερα από ένα διασταμά μού είπε:

—Φάνεσθε ότι δεν είσαστε άνάνδρος, ούτε ψεύτης. Άν μου τό υποσχεθήτε πώς θα τό κρατήσετε μυστικό, πώς δεν θα πείτε τίποτε σε κανένα... τότε θα σας πω κάτι...

Την βεβαίωσα πώς δεν θα πω τίποτε άπολύτως. Έκείνη τότε, μού είπε συγκινημένη:

—Δεν πρέπει να προχωρήσετε μπρός... Θά γυρίσετε πίσω από εκεί που ήρθατε... και θα πάρετε έναν άλλο δρόμο.

—Αλλά γιατί; άπόρησα.

Χαμήλωσε τά μάτια της χωρίς ν' άπάντησιν. Και τότε κατάλαβα... Ο πατέρας της θά με περιμένε κάπου, θα μούκανε καρτέρι, θα με σκότωνε, θα με λήστευε και θα εξαφάνιζε κάθε ίχνος του ένκληματός του μέσα στην έρημιά του βόσκους.

—Ποτέ του δεν έβλασε από τό που τό φονικό... Ψυβίρισε με άλογή φωνή ή νέα. Πάστα ήταν τίμος... Μά ή ιδέα ότι θα χέσει αυτό τό κτήμα του εινε δικό μας, τον έκανε άλλον άνθρωπο...

—Πώς; είπα. Έχει χρέη;

—Χρωστάει τριάντα πιστόλες, Τριάντα πιστόλες; Άηλαδή τριάντα σκάκια φράγκα;

Τό ποσόν ήτο μηδαμινό για μένα. Είχα μαζί μου άρκετά χρήματα και στή πρώτη πόλι που θά έφτανα με περιμένε έπιταγή.

—Άν εινε για τόσο ποσόν, είπα, τό κτήμα θά μείνη δικό σας.

Έξαφνα συγχρόνως από την τάπητα μου είκοσι είκοσάφραγκα και τά άφρηνα πάνω στο τραπέζι.

—Η ώραία κόρη με κύταξε με παρόξυν ύφος.

—Με πληρώνετε, είπα, για την προειδοποίησιν που σας έκαμα;

—Όχι, ψιθύρισα, ή κωλοσύνη αυτή δεν έξοφλείται με χρήμα.

—Τότε λοιπόν, γιατί;

—Η καρδιά μου σταματούσε. Και της είπα με φωνή σδυμένη:

—Γιατί θα είμαι εύτυχης αν γλυτώσω τό κτήμα σας.

Χαμογέλασε. Έλεγκτική γλώσσα φάνηκε τό θαυμασία μάτια της.

—Δεν μπορεί, είπα, να σας δώσω τίποτε άπάντησιν της εύεργεσίας αυτής. Είμαι άρροβωνισμένος. Κι' έδω στον τόπο μας τά άρροβωνισμένα κορίτσια πεθαίνουν καλύτερα, παρά να προδώσουν τή τιμή τους.

—Δεν ζητώ τίποτε... Μου φτάνει μόνον ή εύχαριστήσις να σας άνακοινώσω από μία στενοχώρια. Έμεινε σκεπτική με χαμηλωμένα τά μεγάλα της ματόκλαδα.

—Εβλεπα τό άσπρό στήθος της ν' άνεβαίνει έπ' άνω, έξαφνα προχωρήσει πρὸς τό μέρος μου συγκινημένη, ταπεινή και με άπειρή τρυφερότητα στο μυστικό τόνο της φωνής της μού είπε:

—Θέλετε ή σας δώσω ένα φιλι...

—Ένα φιλι εύχρημοσύνης;

—Όχι, φώναξε, έδω τό κοκκινό νάδι έδωσα από τά μάγουλά της, ένα φιλι έρωτος, αλλά ένα μυστικό, ένα φιλι ύστερα θα φύγετε άμέσως.

Δεν άνήκαμε άνάγκη ν' άποκριθώ. Τά μάτια μου μιλούσαν καλύτερα.

Τότε πήρε τό κεφάλι μου μέσα στο μπράτσο της κι' έκόλλησε για μία στιγμή τό φλογερό της στόμα στο χείλι μου τούκατιαν, σ' ένα παρκαταμένο, άπαισιωμένο φιλι...

—Άντίο!... μού είπε Πήγαίνα στο κολό.

—Έργου... Και καθώς γύρισα να την κυτάξω για τελευταία φορά στή στροφή του δρόμου, είδα ότι τά μάτια της ήσαν γεμάτα δάκρυα.

—Από τότε δεν έπαυα να θυμύμαι την άμορφη κόρη της Ισπανίας. Και ή άνάμνησιν της εινε τόσο γλυκεία, τόσο θαθεία, ώστε να μη μπορώ να φαντασθώ τον έρωτα έναρκαμένο σ' άλλη μορφή, έκτός από τή δική της.

ρείτο άλλοτε... άγενής και αθάνατος.

Κατά τον Κουρτέν, όταν έρισκόταν κανείς άντίκρυ σ' ένα γνωστό του, έπρεπε να στρέψη τό σώμα του λίγο πρὸς τό πλάι και τό πρόσωπό του έτσι, ώστε να παρουσιάζη μόνον τό προφίλ του γιαντί αυτή ή στάσις "πιά ή πιο άριστοί" και ή πιο εύνοική!...

Φανταίται επίσης ότι έκινον τον καρπό, οι δρόμοι του Παρισιού ήσαν σ' άλλα κατεύθυνση. Περὶ δρόμια δεν υπήρχαν. Μόνον τίς άκρες ήσαν οι δρόμοι κάτω από εικόλοδιόβατοι. Στή μέση έφραχαν αλλότρια από λάσπες και άκαθαρότητα. Τά πεζοδρόμια ήσαν στίς άκρες από 19ου αιώνας.

Σύμφωνα με τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, ή τιμητική θέσις για τους θεοδύτους στον δρόμο γινε καιρό έκείνο, ήταν τό μέρος πρὸς τους τοίχους των σπιτιών.

Κι' ο Κουρτέν λέει σχετικά:

—Όταν συναντούσε ένα άνωτερό σας πρόσωπο, ή μιά κυρία, πρέπει να της παραχωρήσει τήν τιμητική θέσις κι' έτσι να περπατάτε από λαοφυμμένο μέρος του δρόμου. Άν δέ τύχη και ρίξουν από κανένα παράθυρο άκαθάρτα νερά και λερωθή ο συνοδός σας, τότε όφείλεται να τον καθορίσει με την άκρη του μανδύα σας!...

—Ακόμα και οι καλοενοίς μου τραπέζι του Λουδοβίκου 14ου φορούσαν τά καπέλλα τους κατά τή διάκριση του δέπντου. Τό άντίθετο, έθωρείτο έλλειψις σεδασμού.

Μόνον ο Βασιλεύς ήταν άσκητής. Μά, όταν ο Βασιλεύς μιλούσε σ' έναν καλεμένο, τότε αυτός έπρεπε την ιδέα στιγμή ν' άπολυθή, αλλά άμέσως πάλι κατέπιν φοροσθε τό καπέλλο του κι' έξακολούθουσε να τρώη...

Ο Κουρτέν έξ άλλου συνιστά:

—Όταν είστε άποκλεισμένος να άγυλάτε από τό στόμα σας ένα σκληρό κομμάτι κρέατος, όφείλεται να τό πετάξετε πίσω από τό καθίσματά σας. Τό ίδιο θα κάνετε και για τίς φλούδες και για τά κουκούτσια των φρούτων.

Στην έποχή μας, ένας άνθρως που πίνει μονορούφι τό κρασί του και άδειάζει μονομιάς τό ποτήρι του, θεωρείται κακόνα. θρεμμένος.

Κατά τό 1675, άντίθετος, τό να πη κανείς σιγά—σιγά και κατ' έλαττώματα τό κρασί του έθε ωρείτο πολύ άγενές.

Αλλά και ή καθαρότης δεν έθωρείτο και τό άριστοκρατική. Ένα βιβλίο καλής συμπεριφοράς του 1782 λέει σχετικά:

—Δεν εινε σωστό να πλένεται κάθε τόσο με νερό. Αυτό άρμόζει μόνον στίς πλούσιες.

Έπίσης, τον καιρό έκείνο οι άνθρωποι ήσαν πολύ πιο σπάταλοι και λαίμαργοι από τους συγχρόνους. Ο μάγειρος του βασιλέως, κατά τό 1714, λέει σ' "Ατομής μονομιάς" του:

—Για ένα "μέτριο" δείπνο, εινε άπαραίτητα σαράντα είδών φαγητό!...

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό:

—Όταν κάθαστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, να την περιποισθήτε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη προσφέρει τό δικό σας, Άν θέλετε δέ να την τιμήσετε περισσότερο, πίνετε τότε—ποτέ από τό δικό της ποτήρι... Και ή κυρία, για να δείξη ότι έκτιμα κι' αυτή τον γείτονά της, άς παρή παίτε—ποτέ μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

Έξωφρενικά δηλαδή!... απίσταται πράγματα, μά άληθινά. Δεν εινε λοιπόν πιο άπλη, πιο πρακτική από καθάρ και—πιο τολησόμενα από τό ποτέ—πιο εύλικρυνής ή δική μας έποχή;

ΠΩΛ ΡΑΒΩ

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Κατ' άκριβεία όπολογισμός δλα τά φυτά μόνον 2.300 είδη εινε χρήσιμα στον άνθρωπο. Έξ αυτά 1140 είδη χρησιμεύουν για την κατσκευή διαφόρων φαρμάκων, 283 παρέχουν καρπούς έδωδίστους, 118 εινε λαχανικά, 104 έχουν ρίζες και βολβούς που τρώγονται, 40 εινε στήλη και άλλα τόσα περίπου παράγον σάχαρο, μέλι και διάφορα έλαια. Ητοι 600 εινε είδη φυτών χρησιμεύον στον άνθρωπο ως τροφή.

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό:

—Όταν κάθαστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, να την περιποισθήτε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη προσφέρει τό δικό σας, Άν θέλετε δέ να την τιμήσετε περισσότερο, πίνετε τότε—ποτέ από τό δικό της ποτήρι... Και ή κυρία, για να δείξη ότι έκτιμα κι' αυτή τον γείτονά της, άς παρή παίτε—ποτέ μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

Έξωφρενικά δηλαδή!... απίσταται πράγματα, μά άληθινά. Δεν εινε λοιπόν πιο άπλη, πιο πρακτική από καθάρ και—πιο τολησόμενα από τό ποτέ—πιο εύλικρυνής ή δική μας έποχή;

ΠΩΛ ΡΑΒΩ

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό:

—Όταν κάθαστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, να την περιποισθήτε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη προσφέρει τό δικό σας, Άν θέλετε δέ να την τιμήσετε περισσότερο, πίνετε τότε—ποτέ από τό δικό της ποτήρι... Και ή κυρία, για να δείξη ότι έκτιμα κι' αυτή τον γείτονά της, άς παρή παίτε—ποτέ μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

Έξωφρενικά δηλαδή!... απίσταται πράγματα, μά άληθινά. Δεν εινε λοιπόν πιο άπλη, πιο πρακτική από καθάρ και—πιο τολησόμενα από τό ποτέ—πιο εύλικρυνής ή δική μας έποχή;

ΠΩΛ ΡΑΒΩ

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό:

—Όταν κάθαστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, να την περιποισθήτε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη προσφέρει τό δικό σας, Άν θέλετε δέ να την τιμήσετε περισσότερο, πίνετε τότε—ποτέ από τό δικό της ποτήρι... Και ή κυρία, για να δείξη ότι έκτιμα κι' αυτή τον γείτονά της, άς παρή παίτε—ποτέ μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

Έξωφρενικά δηλαδή!... απίσταται πράγματα, μά άληθινά. Δεν εινε λοιπόν πιο άπλη, πιο πρακτική από καθάρ και—πιο τολησόμενα από τό ποτέ—πιο εύλικρυνής ή δική μας έποχή;

ΠΩΛ ΡΑΒΩ

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό:

—Όταν κάθαστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, να την περιποισθήτε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη προσφέρει τό δικό σας, Άν θέλετε δέ να την τιμήσετε περισσότερο, πίνετε τότε—ποτέ από τό δικό της ποτήρι... Και ή κυρία, για να δείξη ότι έκτιμα κι' αυτή τον γείτονά της, άς παρή παίτε—ποτέ μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

Έξωφρενικά δηλαδή!... απίσταται πράγματα, μά άληθινά. Δεν εινε λοιπόν πιο άπλη, πιο πρακτική από καθάρ και—πιο τολησόμενα από τό ποτέ—πιο εύλικρυνής ή δική μας έποχή;

ΠΩΛ ΡΑΒΩ

Οί καλοί τρόποι κατά τον Μεσαίωνα

Τί γίνεται σήμερα και τί γινόνταν άλλοτε. — Έξωφρενικά και πρωτάκουστα πράγματα. — Τό περίφημο βιβλίο του Χάρντυ. — Τό ηπρόνι... είδος πολυτελείας. — Προστυχία, άγένεια, άκαθαρσία. — Τάδε λέγει ο Κουρτέν. — Τό φάρνισμα και τό χασμούρημα. — Τό καθαρίσμα των δοντιών κλπ. κλπ.

Μά την πάροδο του χρόνου, αλλάζουν και τά ήθη και τά έθιμα των ανθρώπων, και κατά συνέπεια αλλάζουν και οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς.

Στά 1613, κάποιος Γάλλος, ο Κλαύδιος Χάρντυ, είχε εκδώσει ένα βιβλίο, με τό όνομα έδίδασκε τον κόσμο πώς πρέπει να φέρεται. Φυλλομετρώντας τώρα τό βιβλίο αυτό, βλέπουμε πόσο διαφορετική άντιλήψη είχαν τότε οι άνθρωποι για την καλή συμπεριφορά.

Μεταξύ άλλων ο Κλαύδιος Χάρντυ λέγει:

«Δεν πρέπει ποτέ να ρωτούμε ένα γνωστό μας, πώς εινε στην ύγεια που, έκτός αν μάθουμε ότι λίγον καιρό πρὶν ήταν άρρωστος. Διαφορετικά, θα φανούμε άγενείς και άδίστατοι!...»

Δηλαδή, έκείνον τον καιρό, έθωρείτο άγένεια κι' άδίστακρία, ότι σήμερα θεωρούμε εύγένεια και καθήκον μας.

Λέει ακόμα ο Χάρντυ στο βιβλίο του:

«Μη κόβετε ποτέ στο τραπέζι τό ψωμί με τό χέρι σας, αλλά να τό κόβετε με τό μαχαίρι».

Στην έποχή μας πάλι θεωρείται άνάσαστο όταν έξεδότη. Ά.

πολυμοθυον πιστά τά παραγγέλματα του και οι άριστοκράτες και οι πιο πλούσιοι άσολι του Παρισιού

«Αργότερα, κατά τό 1675, έξεδότη κι' ένα άλλο βιβλίο καλής συμπεριφοράς, από κάποιον Άντώνιο ντε Κουρτέν. Τό βιβλίο αυτό επηρρέαται:

«Νέο βιβλίο καλής συμπεριφοράς και πολιτισμένων τρόπων για τους τίμιους κατοίκους της Γαλλίας».

Τό βιβλίο αυτό συνιστά τά έξής έξωφρενικά:

—Όταν φταρνιστούμε, πρέπει άμέσως, έπειτα να βγάλουμε τον σκούφο μας και να χαιρετίσουμε αυτόν που μας χαιρετίσαν. Γιατί πάντα πρέπει να χαιρετούμε αυτόν που φταρνίζεται. Όταν χασμουριόμαστε πρέπει να γυρίσουμε τό κεφάλι μας και να κάνουμε τό σημείο του σταυρού!.

—Αλλά τό πιο φοβερό εινε ότι έκείνον τον καιρό και τό καθαρίσμα των δοντιών έθωρείτο... άναίστατος!

«Δεν πρέπει ποτέ—λέει ο Κουρτέν— να καθορίζουμε τά δόντια μας με σκόνες. Αυτό δεν άρμόζει παρά μόνο στίς γυναίκες του δρόμου. Ούτε εινε σωστό να σκαλίζουμε τά δόντια μας με τό μαχαίρι, όπως συνηθίζουν πολλοί... Δεν έπιτρέπεται να τά σκαλίζουν με παρά όνο μ' ένα μικρό κοκκαλάκι από πόδι κοτόπουλου».

Σήμερα διαν μιλώμε μ' ένα γνωστό μας, στεκόμαστε άντίκρυ και τον κυτάμε κατάματα.

«Ε, λοιπόν, ή στάσις αυτή άθωα

Κατ' άκριβεία όπολογισμός δλα τά φυτά μόνον 2.300 είδη εινε χρήσιμα στον άνθρωπο. Έξ αυτά 1140 είδη χρησιμεύουν για την κατσκευή διαφόρων φαρμάκων, 283 παρέχουν καρπούς έδωδίστους, 118 εινε λαχανικά, 104 έχουν ρίζες και βολβούς που τρώγονται, 40 εινε στήλη και άλλα τόσα περίπου παράγον σάχαρο, μέλι και διάφορα έλαια. Ητοι 600 εινε είδη φυτών χρησιμεύον στον άνθρωπο ως τροφή.

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό:

—Όταν κάθαστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, να την περιποισθήτε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη προσφέρει τό δικό σας, Άν θέλετε δέ να την τιμήσετε περισσότερο, πίνετε τότε—ποτέ από τό δικό της ποτήρι... Και ή κυρία, για να δείξη ότι έκτιμα κι' αυτή τον γείτονά της, άς παρή παίτε—ποτέ μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

Έξωφρενικά δηλαδή!... απίσταται πράγματα, μά άληθινά. Δεν εινε λοιπόν πιο άπλη, πιο πρακτική από καθάρ και—πιο τολησόμενα από τό ποτέ—πιο εύλικρυνής ή δική μας έποχή;

ΠΩΛ ΡΑΒΩ

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό:

—Όταν κάθαστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, να την περιποισθήτε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη προσφέρει τό δικό σας, Άν θέλετε δέ να την τιμήσετε περισσότερο, πίνετε τότε—ποτέ από τό δικό της ποτήρι... Και ή κυρία, για να δείξη ότι έκτιμα κι' αυτή τον γείτονά της, άς παρή παίτε—ποτέ μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

Έξωφρενικά δηλαδή!... απίσταται πράγματα, μά άληθινά. Δεν εινε λοιπόν πιο άπλη, πιο πρακτική από καθάρ και—πιο τολησόμενα από τό ποτέ—πιο εύλικρυνής ή δική μας έποχή;

ΠΩΛ ΡΑΒΩ

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό:

—Όταν κάθαστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, να την περιποισθήτε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη προσφέρει τό δικό σας, Άν θέλετε δέ να την τιμήσετε περισσότερο, πίνετε τότε—ποτέ από τό δικό της ποτήρι... Και ή κυρία, για να δείξη ότι έκτιμα κι' αυτή τον γείτονά της, άς παρή παίτε—ποτέ μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

Έξωφρενικά δηλαδή!... απίσταται πράγματα, μά άληθινά. Δεν εινε λοιπόν πιο άπλη, πιο πρακτική από καθάρ και—πιο τολησόμενα από τό ποτέ—πιο εύλικρυνής ή δική μας έποχή;

ΠΩΛ ΡΑΒΩ

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό:

—Όταν κάθαστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, να την περιποισθήτε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη προσφέρει τό δικό σας, Άν θέλετε δέ να την τιμήσετε περισσότερο, πίνετε τότε—ποτέ από τό δικό της ποτήρι... Και ή κυρία, για να δείξη ότι έκτιμα κι' αυτή τον γείτονά της, άς παρή παίτε—ποτέ μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

Έξωφρενικά δηλαδή!... απίσταται πράγματα, μά άληθινά. Δεν εινε λοιπόν πιο άπλη, πιο πρακτική από καθάρ και—πιο τολησόμενα από τό ποτέ—πιο εύλικρυνής ή δική μας έποχή;

ΠΩΛ ΡΑΒΩ

Ιδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σ'.

Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5
Τηλέφωνο: 29-967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 253

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
'Ο δρίαμβος
— ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τι θλιβερή εισαγωγή ως που να φθάσουμε στο κύριο θέμα που άποτελεί ή "Ανάστασις. Τό θεο, αλλά και τό ανθρώπινο δράμα σε όλες του τίς μορφές. Από τίς μορφές παρθένες που τίς παίρνει ο ύπνος προσμένοντας τό Νυμφίο, ως τίς μορφοφόρους που σκορπίζουν τά μύρα στον τάφο του "Ιησού, όλα τά πάθη και οι άνθρωπες που συγκινούν την ψυχή του ανθρώπου: "Η όδύνη της "έν πολλή: άμαρτίας περιπεσούσης." Η συντριβή της άμαρτίας. Η προσία του μαθητού που παραβίνει για τριάντα άργύρια τό Νύμφιο. Η έξαρσις και ή δειλία του μέσου ανθρώπου που έναρκαίνει ο Πέτρος. Τή μιά στιγμή γεμάτος άράσιος θυμούς θωάει τό μαχαίρι και κόβει τό αντί του ύπνερπυ που έρχεται για τήν σύληψη του "Ιησού και την άλλη άπαρνείται τό Διδάσκαλο για τον όποιον πρὶν από λίγο είχε προτείνει να στήση και ψιθυρίζει έπιτρομος στους έβραίους: Ός οίσα τον άνθρωπον. "Η πιο άνθρωπινή σελίδα του βίου δράματος.

Και άκολουθεί ή όδύνη της πορείας πρὸς τόν Γολγοθά. Τά "σταυρωθή" του πλήθος, ο έμπαυμος του δόχλου, ο άκάνθινος στέφανος και ο σταυρός, που άποτελεί τό βαρύ φορτίο θεών και ανθρώπων, όταν εινε φορτίς νέων λ. δέων και νέων συνθημάτων.

Τό δράμα προχωρεί στην τραγικώτερη εξέλιξη του: Στή δέση του Θεού που άπευθύνει στον έσπουρνό Πατέρα τό «παρελθόν άπ' έμού τό πατήριον τουτο. Κι' όταν ένας Θεός άντιμετωπίζει με δέος τό μαρτύριο πώς να φανούμε άσπρηλο στίς άνθρώπινες που άπευθύνουν κι' αυτοί στους άδρανούς τό «παρελθόν» τους;

Και ύστερα τό παράνομο: "Η, λη, λαμ, σαβαθαννι; Γιατί μ' έγκατέλειψες Θεέ μου; Θά τό πητε άδύνατος; Στήν άδύνατη όμως αυτή υπεχώρησε κι' ένας Θεός άκόμα. Μη θέλετε να μην όπαχω—ση ο άνθρωπος, και να μην άφήση ελεύθερο δίοδο στο παρσπονό του όταν με πονεμένη ψυχή, με κουρασμένο τό σώμα, με σβυσμένα τά όνειρα, γεμάτος όδύνη και θλίψη στρέφεται κι' αυτός στο Θεό του.

Ούτε ο χορός των γυναικών έλαψε από τά πλαίσια της θείας τραγωδίας. "Η λαίναία των γυναικών που θα έαθίσουν μυρωδάρες στον τάφο. Γυναίκες τον άκο λουθούν στή ζωή, γυναίκες σκαρπίζουν τά μύρα τους και του άρωματίζουν τό κεφάλι και σφογύζουν τά πόδια του με τά μαλλιά τους. Γυναίκες στέκονται κάτω από τό σταυρό, κι' όταν τρομοκρατημένοι οι μαθητές έγκαταλείπουν τον γενο, γυναίκες άψηφούν τον κίνδυνο και παρύνονται στο μνήμα.

Και να ο έπίλογος: Γυναίκες πάλι πρώτες θ' άντληθούν τον τάφο κενό, και πιστευόντας στο θάνατο, θα διαλαλήσουν την "Ανάστασι.

Ανάστασις Τό χαρούμενο τέλος. "Η συντριβή του θανάτου. Ο θρίαμβος της ζωής. Τί πανηγυρικές έορτασμός! Ο παληγορικός ρος άπ' όλους όσους όρίζει ή "Εκκλησία. Γιατί αυτόν τον νωθόμο με περισσότερο Εινε πιο κοντά μας. Βλέπουμε τον έαυτό μας να παύει την κατά ένα τρόπο την θέσι του στο δράμα. Ποιος δεν έχει φορέσει κάποιον άκάνθινον στέφανο, ποιος δεν πόνεσε, ποιος δέ λιποψύχησε ποιος δεν παραπονέθηκε στο Θεό του, ποιος δεν πίστεψε στο θάνατο;

Τό θάνατο χαιρετίζουμε κάθε χρόνο. Θερμή ύποδοχή. "Η φύσις

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1943

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ
ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΘΙΛΙΑ

Νά τό τό Πάσχα έφτασε, άγαπητοί μου πάλι, ή ώρα ξεφαντώματος τρομακτικού έπέσθη, ο κόσμος άγολλίσαι αισθάνεται μεγάλη, άλλοι σου λέν χαρούμενοι "χρόνια πολλά" και άλλοι σου λέν "Χριστός Άνέστη!"

Άνέτειλε χριστιάνική χαρούμενη ημέρα, κι' οι Χριστιανοί με μία χαρά κρυφή κι' ιδιαιτέρα, συμφώνως με τό έθιμα που έχ' ή Πασχαλικά, χαμογελώντας δίνουν και παίρνουνε φίλια.

Φιλούνται όλοι τή Λαμπρή, χωρίς προθέσεις πονηρές, γλυκά φιλάνε οι γαμπροί, γλυκά φιλάν κι' οι πεθερές, φιλάνε όλοι γεννιές, φιλάει και ο κοσμικός, φιλάει κι' ο έργατής,

φιλάει τον εισπράκτορα του τράμ ο έπιβάτης, φιλούνται και οι πλούσιοι, φιλούνται κι' οι άλφτες, φιλούνται οι άγοραστές με τους μαυραγορίτες, φιλάνε οι άνυπαντροί φιλάν κι' οι παντρεμένοι κι' έτσι κανένας άνθρωπος άφιλητος δεν μένει...

ΜΑΥΡΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Μέσ' την αγορά τυχαίως την προερασμένη Τρίτη είδα κάποιον έπεσιμένο τρομερό μαυραγορίτη, που μού είχε φάει πέρσι παραδάκι ούκ όλίγο. Δυστυχώς μ' είδε κι' έκείνος και δεν πρόφτασε να φύγει και καθώς παραπονιόταν και χτυπιόταν διαρκώς, μού ψιθύρισε ο φίλος κάπως έμπιστευτικός:

«Έχω χίλιες στενοχώριες και παράπονα μεγάλα. Καταντήσανε να κάνουν τό νιοσούρι από νάλα, κι' έτσι κόβει και χαλαίε μόλις πίσω λίγη ζεστή, ενώ δεν χαλούσε πρώτα, που γινότανε μ' άδόσση! Πώς μπορώ εγώ να ήσω μ' ήρεμία κι' ησυχία, άφου τώρα τελευταία σ' όλα τό ξενοδοχεία—σου τό λέω και πριν—

δρίσκεις εύκολα σιφάδο, κι' από τί; Από λαγό! Πούν' έκείνο τό σπουδαίο του προσώπου τό σαπουνί, που δρισκοτάνε σιφάδο μόνον... χανόντουσαν οι γάτες!... Πώς μπορώ να μη θυμώσω να μη γίνω άνω—κάτω, σου προσφέρουνε σαπουνί έκλεκτό και μυρωδάτο, που κυττάγοντας τό πέφτες άπ' ή σαστιμάρα χάμω, έπειδή δεν έχει μέσα ούτε τάλκ ούτε και άμμο! Πούν' οι έποχές έκείνες οι άραιές και φευγάτες, πουκάναμε μιά σαπουνάδα και δέ τρέχαν σ' αυτόν τον "Αμ" τό άλλο τίς πηπουδάδες; Τί άδυναμία τουχα! Άγοράζαν από μένα κι' οι γυναικί μου και οι φίλοι. Μόνον πούχε τή μανία και κατάνιζε τά ρούχα κι' έτσι τό διπλό σεντόνι τό κατάνταγε μαντήλι!...»

Έκούραστικα ν' άκούω και τον άφρα να λέρν για τά παρελθόντα κλέπ, αν και ώφειλα θεθαίως να του τό υπενθυμίσω, ότι πάντα ή άχλάδα την ούρα την έχει πίσω!...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Διευθυντής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Συνδρομαί: Έτήσια Δρχ. 10.500
Έξάμηνος » 5.200

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 253

Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ
Πασχαλικά

Μιά περίεργη παράδοση κυκλοφορεί μεταξύ του ελληνικού λαού για τόν "Ιησού Χριστό. Έγώ λέω ποτέ στή ζωή του ο Θεός άνθρώπος; Και ποτέ:

Και τά μεν βιβλία δεν άναφέρουν άν γέλασε ποτέ ο Χριστός, ή παράδοση όμως λέει ότι ο "Ιησους γέλασε μία και μόνη φορά στή ζωή του για την παρακάτω αίτία:

Κάποτε που ο "Ιησους περνούσε την "Ιουδαία με τους μαθητές του, άρχισε άάφρα να γέλα ή κοπάδα του παραευνεύσαν γισατί ποτέ δεν τον είχαν δει τά γελά και τόν ρώτησαν την αίτία.

Ο "Ιησους, χωρίς ν' άπαντήσιν, τους έδειξε τά έμπρός τους άπλωμένα χάρτια.

Ήταν ή έποχή της σποράς τότε κι' ένας γεωργός που έκανε χωράφι, έφρόντιζε να κλέβη λίγες σιταμένες τόπο άπ' τό χωράφι του γείτονά του περνώνας τό άροπό του πάνω σ' αυτό.

—Νά γιατί γελά, είπα τότε ο "Ιησους, γιατί είδα τό ένα χόμα να κλέβη τό άλλο...

Στή Ζάκυνθο τό Εοαγγέλιο του "Εσπερινού της Κυριακής της "Αναστάσεως διαβάσαμε με ιδιαιτερό τρόπο "Επειτα από κάθε παράγραφο ο παπάς σταματάει λίγο, οι καμπάνες και τά καμπά νεύια χτυπούν χαρούμενα και οι πολλίες ρίχνουν τρακατοειδές... "Υστερα από τή λειτουργία του Πάσχα ο παπάς φροντίζει να πάρουν οι ένορίτες του τό καούγκουλο, όπως την προηγούμενη Κυριακή ήσαν τό «έσπον».

Οι ένορίτες πάλι θάζουν στο χέρι του παπά τό «πασχαλίστικον» νόμισμα. Τό αούγκουλορο τό τοπο δέσυν κατόπιν οι Ζακυνθιοί στο εικονοστάσι.

Παλιό έθιμο μεσαιωνικό στή Ζάκυνθο ήταν κι' αυτό: Σ' ένα σπίτι μαζεύονταν δώδεκα παρθένας που είχαν όλες τό όνομα Μαρία. "Η συγκεντρώσις γινώταν στή Μεγάλη Πέμπτη, μετά τή δύση του ήλιου. Οι δώδεκα Ζακυνθοπούλες έγιναν μπαμπάκι κι' έφτιαχναν ένα τουκάμισο, τό όποιο έπρεπε χωρίς άλλο να εινε τελεί άμένο πρό της άνατολής της Μεγάλης Παρασκευής. "Η δουλειά αυτή χραισάμε κατόπιν για τους έλληνοτικούς και άλλες άρρώστειες. Έκείνος που θα φορούσε τό τουκάμισο αυτό ήταν άτρωτος από έπίσημα.

Τά πιο κατάλληλα δώρα του Πάσχα εινε άσφαλώς τά πασχαλικά αυγά.

Κάποιος εκατομμυριούχος "Αμερικανός έστειλε κάποτε στήν μητρόπ του ένα χρυσό αυγό, μέσα στο όποιο υπήρχε ένα περιβόριο από διαμάντια και μαργαρίταρες αξίας 20 χιλιάδων λαφών.

Τά άραιότερα όμως και τά ηολιτικώτερα δώρα του Πάσχα ήσαν εκείνα που άνηλλασαν άλλοτε στή Ρωσία. Όταν σήνη, τάντο δηλαδή ή Ρωσία ύστερα από την "Ανάστασι, χαιρετίζονταν με τίς φράσεις: «Χριστός Άνέστη! Άληθός Άνέστη!» Και φιλιόνταν άδίστακτως τάδεως και γένους, φύλου και ηλικίας. Κατ' αυτόν τον τρόπο έβλεπε κανείς στην Ρωσία, άλλοτε, κατά την ημέρα του Πάσχα, ζητιάνους ν' ανταλλάσσουν φίληματα με πρηνήσσες και ταπεινούς μουζίκους ν' άγκαλιάζονται με στρατηγούς!...

Η διακόσμηση του παρόντος φύλλου όφείλεται στον καλλιτεχνικό μας συνεργάτην κ. ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ
Ο πασχαλιάτικος κήπος

(Στόν άνοιξιάντικο κήπο. Πάσχα. Ο ζέφυρος κουνάει τὰ φαντασμένα κεφαλάκια τών κοινούργιων λουλουδιών).

Η βιολέττα.—Πώς σώθηκα όμως! Όλες τις άλλες τις κόψανε για να στολίσουν τον Έπιτάφιο.

Ένα άπριλιάτικο τριαντάφυλλο.—Είσαι μικρούλα και λυμφοτική γι' αυτό σώθηκες. Η άσχημία είναι πολλές φορές σωσίβιο.

Η βιολέττα (έξω φρενών).—Βρίσκει όμως τις σχέσεις από τέλεια έλλειψη αναστροφής.

Το τριαντάφυλλο.—Νά σου πιά: τους άνόητους και τους έξισλαμένους, πρέπει να τους βάζει κανείς στη θέση τους. Αυτό είναι επιβεβλημένο μέτρον και δικαιοσύνη.

Η βιολέττα.—Πού την είδες την έξισλαμένη;

Το τριαντάφυλλο.—Νά, μάς είπες ότι κόψανε όλες τις βιολέττες, για να στολίσουν τον Έπιτάφιο. Τι σημαίνει αυτό;

Η βιολέττα.—Ότι ο Έπιτάφιος ήταν στολισμένος μόνο με βιολέττες.

Το τριαντάφυλλο.—Κι' αυτό δεν είναι έξισλαμένο; Σά να μην υπήρχαν άλλα λουλούδια για να ξεφυλλιστούν άπάνω στον νεκρό του Χριστού;

Ο μενεξές (δειλά όπως συνήθίζει).—Έμένα μου φαίνεται ότι άπάνω στο Χριστό ξεφυλλίστηκαν άπριλιάτικα τριαντάφυλλα.

Το τριαντάφυλλο.—Έκει ήθελα να καταλήξω! Ο έπιτάφιος ήταν πνιγμένος στα ροδοπέταλα...

Ο μενεξές (εξομολογούμενος).—Έγώ όμως νομίζω και με συγχωρείτε... άμώτερότερο θάτανε να στολιζόταν με λουλούδια πιο άνάλογα με την Σταύρωση και με το πένθος της φοβερής ημέρας.

Η βιολέττα (ειρωνικά).—Δηλαδή, με μενεξέδες ίσως;...

Ο μενεξές (εξομολογούμενος έντελώς).—Όχι ίσως; άσφαλώς... Βρίσκει την άμείσει μου πιο σφύζωνη με το πένθος της Μεγάλης Παρασκευής. Κι' ύστερα η μυρωδιά μου κι' η μετριοφροσύνη μου... συγχωρέστε μου την περιαιτιολογία... —είνε πιο άνάλογα με το χαρακτήρα του Έπιτάφιου. Κρύβονται πάντα κάτω απ' τα φύλλα, κοντά στο χώμα, ενώ θα μπορούσαν να μεσουρανούν στα ύψη και για να με βρή κανείς, πρέπει να σκύψει και να ψάξει.

Ετσι καταφέρνω τους πιο περήφανους να γονατίζουν ως την ταπεινοφροσύνη μου, μια κι' εγώ δεν έχω καμιά διάθεση να ύψωθώ ως την ψωρετεροφάνειά τους. Τι άλλο έκανε κι' ο Χριστός;

Άγνοούσε τα παλάτια και γύρευε τους μαθητές τους ανάμεσα στους ψαράδες με την πλούσια φτοχική.

Το τριαντάφυλλο.—Μπράβο! Καλά τά λες, μόνο με πολλά λόγια. Όστε, λοιπόν, είσαι το επίσημο λουλούδι της Σταυρώσεως;

Ο μενεξές (εξαναστροφή).—Θαπρεπε τουλάχιστον.

Ενα άγκάθι (κρυμμένο σε μια γωνία του κήπου, που ζή από στραβισμό του κηπουρού).—Αν ύπάρχει ένα σήμα κατατεθέν της Σταυρώσεως, αυτό είναι εγώ!

Τα άλλα λουλούδια (με φρίκη, μπροστά στην τόσο άναίσθητη).—Εσύ!

Το άγκάθι (που επιδεικνύει άνάμεσα απ' τα φύλλα του ένα μαξι, άγκαστικό κι' αυτό λουλούδι του).—Μάλιστα, εγώ! Μη ξεχνάτε φίλοι μου, ότι ένα έσθλομα με το στεφάνι του μαρτυρού το άγνό μέτρον του Έπιστού.

Το τριαντάφυλλο.—(έξω φρενών).—Κι' επειδή είσαι ένας από τους δημίους του, σημαίνει πως έχεις θέσει κοντά στο γλυκό του λείψανου;... Κακούργε!

Η βιολέττα.—Τότε, σύμφωνα με τη λογική σου, θα πρέπει να προβάλλουν ίδια δικαιώματα ή λόγη που τρύπησε την πλευρά του και θάτανε δικαιοσύνη να καθιερωθεί για ποτό της ημέρας ή χολή και το δέος, άνακατωμένα σ' ένα κοκτέιλ του μλ. σου.

Το άγκάθι (εξομολογούμενος έντελώς).—Όχι ίσως; άσφαλώς... Βρίσκει την άμείσει μου πιο σφύζωνη με το πένθος της Μεγάλης Παρασκευής. Κι' ύστερα η μυρωδιά μου κι' η μετριοφροσύνη μου... συγχωρέστε μου την περιαιτιολογία... —είνε πιο άνάλογα με το χαρακτήρα του Έπιτάφιου. Κρύβονται πάντα κάτω απ' τα φύλλα, κοντά στο χώμα, ενώ θα μπορούσαν να μεσουρανούν στα ύψη και για να με βρή κανείς, πρέπει να σκύψει και να ψάξει.

Ετσι καταφέρνω τους πιο περήφανους να γονατίζουν ως την ταπεινοφροσύνη μου, μια κι' εγώ δεν έχω καμιά διάθεση να ύψωθώ ως την ψωρετεροφάνειά τους. Τι άλλο έκανε κι' ο Χριστός;

Άγνοούσε τα παλάτια και γύρευε τους μαθητές τους ανάμεσα στους ψαράδες με την πλούσια φτοχική.

Το τριαντάφυλλο.—Μπράβο! Καλά τά λες, μόνο με πολλά λόγια. Όστε, λοιπόν, είσαι το επίσημο λουλούδι της Σταυρώσεως;

Ο μενεξές (εξαναστροφή).—Θαπρεπε τουλάχιστον.

Ενα άγκάθι (κρυμμένο σε μια γωνία του κήπου, που ζή από στραβισμό του κηπουρού).—Αν ύπάρχει ένα σήμα κατατεθέν της Σταυρώσεως, αυτό είναι εγώ!

Τα άλλα λουλούδια (με φρίκη, μπροστά στην τόσο άναίσθητη).—Εσύ!

Το άγκάθι (που επιδεικνύει άνάμεσα απ' τα φύλλα του ένα μαξι, άγκαστικό κι' αυτό λουλούδι του).—Μάλιστα, εγώ! Μη ξεχνάτε φίλοι μου, ότι ένα έσθλομα με το στεφάνι του μαρτυρού το άγνό μέτρον του Έπιστού.

Το τριαντάφυλλο.—(έξω φρενών).—Κι' επειδή είσαι ένας από τους δημίους του, σημαίνει πως έχεις θέσει κοντά στο γλυκό του λείψανου;... Κακούργε!

Η βιολέττα.—Τότε, σύμφωνα με τη λογική σου, θα πρέπει να προβάλλουν ίδια δικαιώματα ή λόγη που τρύπησε την πλευρά του και θάτανε δικαιοσύνη να καθιερωθεί για ποτό της ημέρας ή χολή και το δέος, άνακατωμένα σ' ένα κοκτέιλ του μλ. σου.

Το άγκάθι (εξομολογούμενος έντελώς).—Όχι ίσως; άσφαλώς... Βρίσκει την άμείσει μου πιο σφύζωνη με το πένθος της Μεγάλης Παρασκευής. Κι' ύστερα η μυρωδιά μου κι' η μετριοφροσύνη μου... συγχωρέστε μου την περιαιτιολογία... —είνε πιο άνάλογα με το χαρακτήρα του Έπιτάφιου. Κρύβονται πάντα κάτω απ' τα φύλλα, κοντά στο χώμα, ενώ θα μπορούσαν να μεσουρανούν στα ύψη και για να με βρή κανείς, πρέπει να σκύψει και να ψάξει.

Ετσι καταφέρνω τους πιο περήφανους να γονατίζουν ως την ταπεινοφροσύνη μου, μια κι' εγώ δεν έχω καμιά διάθεση να ύψωθώ ως την ψωρετεροφάνειά τους. Τι άλλο έκανε κι' ο Χριστός;

Άγνοούσε τα παλάτια και γύρευε τους μαθητές τους ανάμεσα στους ψαράδες με την πλούσια φτοχική.

Το τριαντάφυλλο.—Μπράβο! Καλά τά λες, μόνο με πολλά λόγια. Όστε, λοιπόν, είσαι το επίσημο λουλούδι της Σταυρώσεως;

Ο μενεξές (εξαναστροφή).—Θαπρεπε τουλάχιστον.

Ενα άγκάθι (κρυμμένο σε μια γωνία του κήπου, που ζή από στραβισμό του κηπουρού).—Αν ύπάρχει ένα σήμα κατατεθέν της Σταυρώσεως, αυτό είναι εγώ!

Τα άλλα λουλούδια (με φρίκη, μπροστά στην τόσο άναίσθητη).—Εσύ!

Το άγκάθι (που επιδεικνύει άνάμεσα απ' τα φύλλα του ένα μαξι, άγκαστικό κι' αυτό λουλούδι του).—Μάλιστα, εγώ! Μη ξεχνάτε φίλοι μου, ότι ένα έσθλομα με το στεφάνι του μαρτυρού το άγνό μέτρον του Έπιστού.

Το τριαντάφυλλο.—(έξω φρενών).—Κι' επειδή είσαι ένας από τους δημίους του, σημαίνει πως έχεις θέσει κοντά στο γλυκό του λείψανου;... Κακούργε!

Η βιολέττα.—Τότε, σύμφωνα με τη λογική σου, θα πρέπει να προβάλλουν ίδια δικαιώματα ή λόγη που τρύπησε την πλευρά του και θάτανε δικαιοσύνη να καθιερωθεί για ποτό της ημέρας ή χολή και το δέος, άνακατωμένα σ' ένα κοκτέιλ του μλ. σου.

Το άγκάθι (εξομολογούμενος έντελώς).—Όχι ίσως; άσφαλώς... Βρίσκει την άμείσει μου πιο σφύζωνη με το πένθος της Μεγάλης Παρασκευής. Κι' ύστερα η μυρωδιά μου κι' η μετριοφροσύνη μου... συγχωρέστε μου την περιαιτιολογία... —είνε πιο άνάλογα με το χαρακτήρα του Έπιτάφιου. Κρύβονται πάντα κάτω απ' τα φύλλα, κοντά στο χώμα, ενώ θα μπορούσαν να μεσουρανούν στα ύψη και για να με βρή κανείς, πρέπει να σκύψει και να ψάξει.

Ετσι καταφέρνω τους πιο περήφανους να γονατίζουν ως την ταπεινοφροσύνη μου, μια κι' εγώ δεν έχω καμιά διάθεση να ύψωθώ ως την ψωρετεροφάνειά τους. Τι άλλο έκανε κι' ο Χριστός;

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΣ

ΕΝΑ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΥΡΙΟ!

Ένα δισεκατομύριο χρυσού καταλαμβάνει χώρο 16 και 3)4 κυβικά μέτρα και κυγίζει τριακόσιες είκοσι δύο χιλιάδες πεντακόσιες όγδοήκοντα χιλιογραμμά. Αν γίνει σύμμα, σε δι άμετρο 3)4 του χιλιοστομέτρου μπορεί να τυλιχτεί τη γη γύρω στον Έσπερινο. Για να μεταφερθεί θα χρειαζούσαν 64 θαλάμια που θα χωρή το καθένα 5000 χιλιογράμματα χρυσού... Αν το λυθώσουμε μπορούμε να κατασκευάσουμε 22 ανθρώπινα άγάλματα συνήθους μεγέθους. Αν επρόκειτο να μεταφερθεί με ανθρώπους θα χρειαζόντουσαν 6000 άνδρες δυνατόι και αν χυνόταν σε είκοσόφραγκα, θα μπορούσαν να σπινώταν μία στήλη απ' αυτά ύψους 33.000 μέτρων, δηλαδή 8 φορές όσο εί να τον Έλευκον Όρος!

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΚΑΠΝΙΣΤΑΙ

Κατά το 1816 οι Γάλλοι καπνιστάι εκάπνιζαν 9227 τόννους καπνού. Κατά το 1856 25434 τόν., κατά το 1899 38600 τόν. και κατά το 1924 50.500 τόννους!

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΑΣ

Αν συνδύσουμε τις τρίχες όλων των κατοίκων του πλανήτη μας θα σχηματίσαμε ένα νήμα που θα τυλίγει 15 φορές την γήινη σφαίρα!

ΡΟΛΟΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Μία μεγάλη Άμερικανική Έταιρία κινηματογράφου δημοσίευσε μία έιδοποίηση ζητώντας πρωταγωνιστές για την κινηματογράφοι σκηνών από το Έυαγγέλιον. Καί φυσικά ζήτησαν να γράψι ο καθένας τί ρόλο προτιμούσε και εάν νόμιζε ότι έχει τσ σχετικά προσόντα. Προσφερόθηκαν: 165 ως Χριστός, 310 ως Έωσήφ, 5 μόνον για τον ρόλο του Έωσήφ, 832 ως Πέτρος, 675 ως Θεοτόκος Παρθέναι και 7876 ως Μαγδαληνές!

ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ!

Ο Φαραώ Χέψ που οικοδόμησε την όμώνυμη πυραμίδα, άποσκόλησε 100.000 άνδρες άπi 20 έτη. Επειδή τα έξοδα ήσαν ύπερόγκτα, έπούλησε όλους τους θησαυρούς του για να την άποτελειώσι. Άλλα σε μία στιγμή δρέθηκε χωρίς πόρους και το μνημείο ήταν άτελειωτό. Τότε άναγκάσθηκε να κινή την μοναχοκόρη του έταίρα και με τσ εισοδήματά της έτελειώσε ή πυραμίδα. Αυτή όμως φιλόδοξη σαν τον πατέρα της, έδωκε να κτίσι άλλη μία πυραμίδα στ' όνομά της και γι' αυτό ύποχρεώσε τους έπισκέπτες της, έκτός από το ποσόν που θα την έπληρωναν, να της φέρουν και από... μία πέτρα. Άλλά με τις πέτρες αυτές κτίστηκε ή δεύτερη από τις τρεις μεγάλες πυραμίδες που ύπάρχουν! Αυτά μάς τά λέγει ο Έρόδοτος!

Φτωχή μου καρδιά!... Το τραίνο ξεκινάει να φύγι. Σφυρίζει και τραντάζει όλόκληρο. Η Μαρία μουρμουρίζει κάτι μέσα στα δόντια της, προχωρεί παραπατώντας και πέφτει πάνω στις γραμμές. Το τραίνο περνά σιγά σιγά από το φτωχό άδύναμο σώμα της!...

Η Μαρία σιωπάει τώρα και περιμένει. Το ρολόι της έκκληρη σιγά σιγά μεσάνυχτα... Άξανα ένα σφύριγμα σχίζει τον αέρα. Η Μαρία τινάζεται. Άκούγεται το άγκομαχό της μηχανής. Το τραίνο φτάνει και σταματάει. Άκίνητη ή Μαρία, γεμάτη λαχτάρα προστάει να γνωρίσι τα πρόσωπα που κατεβαίνουν. Αυτοί περνούν και φεύγουν άδιάφοροι. Η Μαρία μένει βουδ. Έκτος άπό τον σταθμάρχα που βοηθάει ένα υπάλληλό της να ξεφορτώσι τα δέματα κανείς δεν φαίνεται πιά στον σταθμό. Ο άντρας της δεν ήρθε!...

Η Μαρία άρχίζει να τρέμει. Ψιθυρίζει λόγια άσυνάρτητα: —Θέ μου, δεν έλτίζω πιά! Φτωχή μου καρδιά!...

Την άλλη μέρα το πρωί έφτασε στο χωριό ο άντρας της Μαρίας. Είχε άποκοιμηθεί την προηγούμενη νύχτα μέσα στο τραίνο και πέρασε απ' το χωριό χωρίς να τσ νοιώσει και να κατεβεί στο σταθμό.

ΔΑΝΤΗΛΑ ΠΙΣ



Τό αρνί του Πάσχα

Τό Πάσχα εύρηκε τον Παναγιωτάκην σε οικονομική κατάσταση μάλλον άνηρή. Καί ο Παναγιωτάκης δεν ήταν άνθρωπος να τοιγυνεύεται — άρκει να τον έδοθησαν τσ οικονομικά του.

—Σουσού! —Σουσάνα! —Ζαργάνα!...

Η Σουσού ήταν βυθισμένη στους ρεμβασμούς της. Όπως κάθε μεγάλην έορτήν, άναπολούσε τσ παλαιά της μεγαλεία — έκει στο περιπόθητον Κολωνάκι, όπου περνούσε την γνωστήν «όργιώδη και πολυσπαταλην ζωήν».

—Τι φωνάζεις, θλάξ; —Σ' ένωχλιστα; —Είνε ή ώρα του ρεμβασμού, άνόπτε, και σου τό άπηγόρευσα άνέκαθεν να με διακόπτες. Καί ένώ εύρισκομαι νοερώς εις τό μέγαρον της όδοι Πατριάρχου Έωακείμ, μπαινεις εις την μέση, Ζαργάνα και τσ τοιαύτα!

Αυτή ή παρέμβασις του Παναγιωτάκη, πράγματι πολλές φορές κατέβαζε την μαν τσ Σουσού από τσ σύννεφα των λογισμών της.

—Όμιλει. —Πάσχα είνε. —Εύχαριστώ και μ' έφώτισες. —Λέω να πάρουμε ένα αρνί. —Μπα; —Δέν σ' άρρσει, Σουσού; Νά τό περσώμε στη σουβλά, να τσ ψήσω μονάχος μου και να θυμψώμε τον παλπό καλό καιρό.

Άλλά ή Σουσού διαφωνούσε: —Νά ένθύμθης τσ δικά σου, άνόπτε Παναγιωτάκη. Καθότι αρνί στη σουβλά πράγμα λαϊκόν και ούδέποτε με άπποχόλησε. Για να ένθύμθης τσ δικά μου χρειάζονται έκατομύρια παλαιά. Σημερινά, δηλαδή, δισεκατομύρια.

—Τάχουμε; —Δυστυχώς. —Τότε, λοιπόν, άσε να οικονομψώμε με τ' αρνί, Σουσού. Λίγοι άνθρωποι μέσα στην Άθήνα σήμερα μπορούν να φάνε ένα όλόκληρο αρνί. Κάτι είνε κι' αυτό.

Δέν την άκουσε ο Παναγιωτάκης. Καί χαρούμενος καθώς ήταν έοπευσε στην άγορά για να πραγματοποιήσι την έπιθυμία του. Έφώνισε, λοιπόν, ένα αρνί έφτά όκάδες, παχύ, καλοφτιαγμένο, φρέσκο, πλήρως μία περιουσία και περιχαρής το φορθηκε και τσ όφερε στο σπίτι.

—Έφώνισες κιόλας; —Έφώνισα, Σουσού. Είνε ένα άρνάκι θαύμα. Το πήρα απ' τον Θεοδόση και με περιποιήθηκε. Μη ρωτς πόσα κάνει. Θά φτιάξουμε πρώτα — πρώτα μία μαγερίτσα...

—Άδύνατον! —Γιατί; —Φαγτό λαϊκόν. —Είνε νόστιμη. —Άσκέτως. Καί δέν την έφαγα ποτέ μου. Καί αυτό δάς μου έλειψε να γίνω ίσα και όμοια με τους λαϊκούς τύπους που περιμένουν το Πάσχα για να φάνε μαγερίτσα.

—Θά φάω εγώ. —Ούτε εσύ. —Ο Παναγιωτάκης δλα αυτά τσ άκουγε θερεσε. Ήταν θαυμάσια πεπεισμένος ότι ή Σουσού στο τέλος θα ύποχωρούσε, άταν θά έδλεπε έτοιμη την μαγερίτσα που άπεφάσισε να έτοιμάσι ο ίδιος. Έτσι έκανε πώς ύποχωρεί, έκρέμασε τό αρνί στην

κουζίνα και έοπευσε προς άναζήτησιν μίας σουβλάς.

Όταν έμεινε μόνη ή Σουσού με τό άρνί, τό κύτταξε, τό ένακούτταξε και σκεφτόταν πώς να τό μαγερίψι. Έκείνη την στιγμή μπκε στο σπίτι ή κυρά Κατίνα.

—Χρόνια πολλά, κυρία Σουσού. —Παρομώσ σου, πτωχούλα. —Είδα τον Παναγιωτάκην και σουφέρνε άρνί. Ποιός τσ χάρι σας που θά φτιάξετε την μαγερίτσα. Καί μένα, δόξα σοι ό Θεός, έπηρε ό θάναθός μου άντεράκια και σποκακια να φτιάξωμε μαγερίτσα.

Θηρίο έγινε ή Σουσού. Νά φάι τό ίδιο φαγητό με την κυρά Κατίνα; Άδύνατον. —Μου κόβεις, παρακαλώ, τό αρνί; —Γιατί; —Τά άντεράκια και τσ σποκακια λαϊκά. Νά τσ παραδώσουμε σε κανένα φτωχόν της συνοικίας.

Περιχαρής ή κυρά Κατίνα έδγαλε τσ άντεράκια και την σποκαριά. Έκλήθη ό κύρ Μίστος και τσ παρέλαβε με ένθουσιασμόν, χαράν και εύγνωμοσύνην. Έστερα ή Σουσού έστράφη στην κυρά Κατίνα:

—Μου κόβεις τό μπουτί, πτωχούλα; —Γιατί; —Καθότι λαϊκόν. Μπουτί τρώει μόνον ή συνοικία.

—Νά τό κρατήσω εγώ; —Κράτψε το. —Περιχαρής έκοψε ή κυρά Κατίνα τό ένα μπουτί. Άλλά και τό άλλο δέν ήταν... άριστοκρατικώτερον. Τό έκοψε, λοιπόν, κι' αυτό, έντολή της Σουσούς και εκλήθη ή κυρά Πανώρας που τό έπηρε με ένθουσιασμόν, χαράν και εύγνωμοσύνην. Έστερα ή Σουσού ένθουσια πλέον στην κυρά Κατίνα:

—Νά κόψωμε και άλλο. —Θά κρατήσης την νεφεριά. —Η νεφεριά λαϊκή. Καί αυτή να παραδοθί εις καμιά πτωχούλα.

Άλλά και τσ παιδάκια τσ θρήκε «λαϊκά» ή Σουσού και τσ σπάλα και όλα τσ μέλη του άρνιού. Έννοείαί ότι έδόθη ή γειτονία καθώς έμαθε ότι ή Σουσού έμοίρασε κρέας στους φτωχούς. Γείτονες και γειτόνισσες έτρεχαν, παρακαλούσαν, εύχαριστούν, εύγνωμοσύσαν, χοροπηδούσαν, ικέτησαν ό, όλόκληρο τον Βούθουλα τό περιλάμπρον όνομα της μαντμ Σουσούς.

Έν τέλει έμεινε μόνον τό κεφαλάκι. —Νά τό κρατήσης, κυρά Σουσού. —Τό έσωτερικόν. —Παναψή!

Μόνον τό μυαλούδάκι. Σπάζε το λοιπόν και άφαιρέσε τό, να τό κάνω πανέ. Καθότι τό μόνο άριστοκρατικόν που έχει ένα αρνί είνε τό μυαλούδάκι του. Από δαύτο έτρωγα συχνά εις τό Κολωνάκι.

Έδωσε και τό κεφαλί και κράτψε μόνον τό μυαλό. Τό θράδυ έγύρισε ο Παναγιωτάκης φορτωμένος μία σουβλά. Άλλά ή Σουσού τον έσταμάτησε.

—Παναγιωτάκη. —Ε; —Η σουβλά περιττή. Κράτψα μόνον τό μυαλούδάκι να περσώμε Πάσχα άριστοκρατικόν. Όσο δια τσ λοιπά μέρη, λαϊκά ήσαν και έπληαν εις τον λαούτικο.

Έχετε όπ τον Δόν — Κιχόσην, καθώς κρατάει τό κοντάρι, έτοιμος να έπιπεί κατά των άνεμομυλών. Έτσι κρατώντας τσ σουβλά στο χέρι, λίγο ακόμα και θά άρμούσε ο Παναγιωτάκης επάνω στη Σουσού να την περάσι πέρα — πέρα.

Ευτυχώς ή χάρι του άναστήθοντος Έπιστού και του Άγίου Πνεύματος τον συνέκρατψαν. Καί έφαγε τό Πάσχα... άριστοκρατικώς μία μπουκία μυαλούδάκι. Καί ή Σουσού προσέβαλε να τον παραγορήσι:

—Ας φάνε ό πτωχοί, Παναγιωτάκη. Αυτοί έχαν Πάσχα άπας του έτους. Ένώ έμεις καθημερινώς — προκειμένου περί φαγητών... —Επ πολλά και εύχρη...

Και ο Παναγιωτάκης τελικώς έάκρουσε για την μεγαλοψυχία της συζύγου του... Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΟΡ
Ο Όλιβ και ο Μάριος συζητούν: Όλιβ.—Έμένα τό σπίτι μου έχει όλα τσ κομψό. Νά φαντασθς ότι τό δωμάτιο του λουτρού έχει τρεις όρσεις. Μάριος.—Τρεις; Καί γιατί; Όλιβ.—Η μία τρέχει κρύο νερό, ή άλλη ζεστό.

Μάριος.—Και ή άλλη; Όλιβ.—Η άλλη τρέχει χλιαρό!

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ
—Λοιπόν, φίλτατε, κύριε, τί ηλικία μου δίνετε; —Κυρία μου, έχετε πρόσωπο νεανίδος είκοσι έτών, ντυνόσαστε όαν κορίτσι δεκαεπτά έτών και έχετε σκέρσο μίας κοπέλας δώδεκα έτών...

—Δηλαδή; —Έχετε έν όλψ έτη... πενήντα!...

Μιά έτοιμοδανάτη

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Σε μία μικρή, φτωχική σοφίτα ζανα-βρηκα την αγάπη μου. Μ' όλο που είχα άλλάξει τελείως, την άνεγνώρισα άμέσως. Ήταν άρρωστη, έτοιμοδανάτη, έπαλμένη σ' ένα έλεεινο κρεβάτι.

Έκλεισα για μία στιγμή τσ μάτια μου και μπροστά μου ζαναβρηκα ή εικόνα της αγάπης μου, της μοναδικής μου αγάπης, όπως την ήξερα τότε, στις μέρες τις γεμάτες εύτυχια, με τό άγγελικό της πρόσωπο, που τό πλαισιώναν οι όλόζανθες της μπουκλες και τσ θαύ γάλανα όνειροπολά ματια της.

Ήταν τότε δική μου, όλη δική μου ή γλυκειά μου αγαπούλα. Ήρθε τότε έκείνος — ένας παλαιός μου φίλος, και μου την ήφερε, μου την έκλεψε. Έγώ πνεσσα πολύ, έκλαψα. Όσοσο όμως δέν μπορέσα να την ξεχάσω, την αγαπούσα ακόμα! Καί τώρα την ζαναβρηκα ύστερα από τόσα χρόνια. Ίσοο όμως ήταν άλλαγμένη! Έκείνη δέν με γνώρισε. Είχα γεράσει και εγώ πολύ.

Δέν είνε παραξενό, για ένα γιατρό μιας φτωχοσυνοικίας, να δρεψί μπροστά σ' ένα όλομοναχο, έγκαταλειμμένο πο πλάσμα. Δέν είχε κανένα κοντά της. Κάποιος ήρθε και με φώναξε να πάω να έπισκεψώ την άρρωστη. Καί μόλις την είδα, άμέσως καταλαβα πώς ήταν στή τελευταία της.

Όταν της είπα ότι θά διανυκτέρευα κοντά της, ρώτησε έκπληκτη: —Μά γιατί τόση καλοσύνη, γιατρέ; —Ήξερα, πως είχε λίγο όκομα να ζή σ' η καί ήθελα να την σφίξω στην άγκαλιά μου τις τελευταίες της στιγμές...

Ίσως θά ζαναβλεπα στα σουσού της μάτια, μία τελευταία λάμψη της παλμής της αγάπης. Καί έμεινα κοντά της.

Με τις φροντίδες μου άναβσε κάπως. Καί με μάτια κλειστά μου μιλούσε. Μου έμπιστευόταν τις άναμνήσεις της.

Η ζωή της, ή πραγματική της ζωή, άρχισε με την αγάπη της με τον άλλον. Μου μιλούσε για τσ ζωή της, για την αγάπη του, που τώρα πιά, αλλοίμονο, είχε ύβουσι, άφου την έδίωξε, αυτή, που τόσο τον λατρευσε, που δέν έπαψε ποτέ να τον λατρεύη...

Άκουγα χωρίς να προσφέρω λέξι, με την καρδιά σφιγμένη. Για την άλλη έκείνη αγάπη, την πρώτη, τη δική μας, ούτε λόγο δέν έκανε...

Τέλος, μου είπε με την βραχνή άδύνατη φωνή της: —Σας ίκετεύω, φέρτε τον έδω! Πέστε του νάρη, για τελευταία φορά...

Και τό χέρι της έσφιξε σπασμωδικά τό δικό μου.

Ζήτησε τον έρωμένο της, αυτόν που μου είχε κλέψει την εύτυχία... Βγήκα έσπασμένος από τό δωμάτιο, κατέβηκα τσ σκάλα και έστειλα κάποιον να τον φωνάξω...

Όταν επεστρέψα κοντά της, είδα τό θάλμιμα της να προσκλίνεται πάνω μου έπιμόνα, έρρευνητικά. Με γνώρισε.

—Είθε... ό άλλος; μουρμούρισε. —Έτρεξα κοντά της, την άγκάλιασα, της είπα λόγια αγάπης και εύγνωμής. Τώρα πιά άρχισε να μισή τον άλλον, τον δεύτερο. Την είχα συγκινήσει. Τί εύτυχία! Μου είπε, πως θά τον έδιωχνε και θά τον κατάρισαν όταν θά έρχόταν.

Έξαφνα θόρυβος άμαξίου άκούστηκε στο δρόμο και σε λίγο όμάτια βιε σκετά στη σκάλα.

Έκείνα συγκεντρώνοντας τις τελευταίες της σιναίες άνασπώθηκε, άνυπομονα και τό χέρι της απλώθηκε προς την πόρτα.

Έκείνος δέν την άνεγνώρισε άμέσως. Προχώρησε διστακτικά και με κάποια έκπληξη στα μάτια... Όταν όμως κατάλαβε ποιά ήταν έγινε κατάκλημος.

Έγώ περίμενα με άγωνία, θουδός βεαπής. Θά τον έδιωχνε; Άλλοίμονο! Την είδα να πέφτει έξωσφα με λυγμούς στην άγκαλιά του και να σωριάζεται με μιάς νεκρή ψιθυρίζοντας: —Αγάπη μου!...

Κι' εγώ, εγώ, στεκόμουν έκει στή σκοτεινή γωνία, θουδός, συντριμμένος, έρρημος, ράκος σωστό...

Β. ΓΟΥΓ'ΙΣΤΕΛ

Τό πεπονημένο

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Στην έκκλησία του χωριού τό ρολόι χτυπάει δεκάμισι. Σφίχτα τυλιγμένη μέσα σ' ένα μαύρο μάλλινο σάκι ή Μαρία πηγαίνει διαστική προς τον σιδηροδρομικό σταθμό. Τό σκοτάδι την σκεπάζει. Δέν άργεί να φτάσι στον σταθμό, και ή καρδιά της ήσυχάζει. Ο σταθμός αυτός είνε έσοχικός, μικρός και ήσυχος. Στα μπαζόν σ' αυτόν τέσσερα ή πέντε τραίνα την ημέρα. Σε μία γωνία στην σάλλα της άναμνήσεως που χρησιμεύει και για την έκδοσι την είστηριων κοιμόταν ένας άνθρωπος τεσσάρων πιά σ' ένα δέμα. Πίσω από την θυρίδα του σταθμάρχου μία λάμπα καπνίζει. Η Μαρία περνάει την άίθουσα της άναμνή



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-

ΝΩΝ. — Η Μαρκελίνα, μοναχοκόρη του κόμητος Μοντεσκούρ, παντρεύεται τον Πέτρο Μπωφόρ. Αμέσως όμως με τα τόν γάμο της εξαφανίζεται η κριση. Στις ζωή της νέας υπάργει ένα φριχτό μυστικό. Άγαστος, προηγούμενος τον Ζαν Νταγκέρ, έναν άβλοιο προικισμένο, ο οποίος την κάνει δική του και την εγκαταλείπει μόλις έμεινε πώς ο πελάτης της έχασε την περιουσία του στο χρηματιστήριο. Η Μαρκελίνα φεύγει για την 'Ελβετία, όπου φέρνει στον κόσμο ένα παιδί. Εκεί γνωρίζει τον Μπωφόρ, ο οποίος την αγαπά παραφορμά. Η Μαρκελίνα διατάζει και τέλος του στέλνει με τον Ζανζόν, στρατιώτη έλλοτε του πατέρα της, αλλά μέθυσο, ένα γράμμα στο οποίο του εξομολογείται το πάθημά της. Το γράμμα αυτό δεν το λαμβάνει ο Μπωφόρ. Η Μαρκελίνα νομίζει ότι το έλαβε και την συγχωρεί και την παντρεύεται. Όταν όμως ανακαλύπτει μετά το γάμο, ότι ο Μπωφόρ δεν έλαβε το γράμμα της κι' ότι ο Νταγκέρ είναι φίλος του, καταλαμβάνεται από απόγνωση και φεύγει προς το άγνωστο, όπου την βγάζει η σκληρή ρή μοίρα της.

14° Δεν ήταν συνηθισμένη αυτή οι τέτοιες συμφορές και περιπέτειες. Αδύτη τη στιγμή είχε μόνη κι' έρημη στον κόσμο έρημη και τριδυοστυχισμένη. Σωλογίζεται για μία στιγμή τον σύζυγό της. — Φτώχε Πέτρο! τραυλίζει. Πόσο θα υποφέρη! Άλλα τι φταίω εγώ, Θεέ μου;... Η μοίρα μου είναι σκληρή, η μοίρα μου με χτυπά άλύπητα... Σίγα — σίγα νοιώθει τα δάκρυα της να σφαλούν. Δεν θέλει ν' αποκοιμηθί μέσα στην έρημια. Μά δεν το άποφύγει. Είναι τόσο άποκαυμένη, ώστε θυβίζεται στον ύπνο, χωρίς να το καταλάβει... Άρκετη ώρα πέρασε. Μέσα στη σιγαλιά της νύχτας μία φωνή άκούγεται ξαφνικά μία φωνή γοητική και βροχιά. Κάποιος τραγουδάει. Μά η Μαρκελίνα κοιμάται και δεν άκούει. Η φωνή έλο και πλησιάζει προς το μέρος της. Ποιος είναι; Ποιος τραγουδάει έτσι πρόσχαρα και έντονα μέσα στην βαθεία νύχτα; Ποιος άλλος άπ' τον Ζανζόν, τον Κρασσκανάτα. Ο γερο οργανοπαίκτης είναι στα κέφια του. Μεθυμένος όπως πάντα διασχίζει την έσοχη τραγουδώντας το άγαπημένο του τραγούδι: Για δυο ματάκια καστανά με μαυραράν στα φρύα... Ξαφνικά ο Ζανζόν σταματάει και τρέχει τα μάτια του. Ξυπνός είναι η όνειρεύεται: — Μέγας είσαι διάδολε! μουρμουρίζει, και κάνει ένα θύμα άκόμα προς τα έμπρός. Κυττάει καλύτερα και θεοιδώνεται πώς δεν τον γέλασαν τα μάτια του, πώς αυτό που έβλεπε δεν είναι παιχνίδι του ζαλισμένου άπ' το κρασί μυαλού του. Εκεί μπροστά του, μία γυναίκα βρίσκεται ξεπλωμένη πάνω στη χλόη. Μία γυναίκα τέτοια ώρα στην έσοχη! Ποιά είναι αυτή; Ο Κρασσκανάτας σκύβει, την κυττάει με δέν μπορεί να την γνωρίσει μέσα στο σκοτάδι και έτσι που είναι μεθυμένος θαθεί. Η γυναίκα κοιμάται βαθειά... Ούτε κατάλαβε καν το πλησίασμά

οις οποιον ιερώνον ληλως Ο. ποα

κοντά της κι' έβλεπε μία κραυγή έκπληξας του ξεφύγει. — Η Μαρκελίνα! Η δεσποσύνη Μαρκελίνα τέτοια ώρα εδώ; Μπας δέν είχε δυνατόν! Με γελούν τα μάτια μου... Είμαι τούφα στο μεθύσι. Αυτό είναι. Ζανζόν, φίλε μου, είσαι κλάκας. Η κυρία Μαρκελίνα κοιμάται αυτή τη στιγμή στο άρωτο κρεβάτιό της...

Η Μαρκελίνα ξυπνάει ξαφνικά τρομαγμένη. Τινάζεται, θέλει να σηκωθεί και να φύγη. Ζανζόν όμως την συγκρατεί και την καθησυχάζει. Τώρα πια την έχει άγνωστο. Εγώ είμαι, δεσποινίς Μαρκελίνα, της λέει. Μη τρομάξετε. Εγώ ο Ζανζόν ο Κρασσκανάτας.

Ο Ζανζόν!... Μία κραυγή άρχισε ξεφύγει από το στόμα της Μαρκελίνας. Το πρόσωπό της αγριώνει. Τα μάτια της πετούν σπίνες. Πηδά επάνω του και τον άρπάζει άπ' τον λαιμό. Ο θυμός της διπλάσιαίει τις δυνάμεις της. Τον σπίγγει δυνατά, τον πινίζει.

Ο Ζανζόν τα χάνει. — Δεσποινίς Μαρκελίνα, καταρθώνει να τραυλήξω βροχιά, πνιγμένα. Κάνετε λάθος, είμ' εγώ, ο Ζανζόν ο Κρασσκανάτας. — Άθλιε! κραυγάζει η Μαρκελίνα έξ αιτίας σου έρίσκομαι σ' αυτή τη κατάσταση, άχάριστε, χωρίς καρδιά και τιμή!

Τα χέρια της γύρω άπό τον λαιμό του χαλαρούνται λίγο κι' ο Ζανζόν καταρθώνει να μιλήσει καθαρά:

— Εγώ χωρίς καρδιά, εγώ χωρίς τιμή, δεσποινίς Μαρκελίνα, της λέει. Θά έχετε χωρίς άλλο πυρετό. Είθε άρρωστη... Στριχθήτε άπάνω μου και θά σάς άδηγήσω στον πύργο. Βασισθήτε σε μένα, δεσποινίς...

Η Μαρκελίνα καταθέζει τα χέρια της και του λέει:

— Ζανζόν άκούσε με καλά. Θέλω να μου άπαντήσεις με ειλικρίνεια σ' ό,τι θά σε ρωτήσω.

— Σας άκούω, δεσποινίς Μαρκελίνα.

Στο έκλεκτό και πλούσιο έπιτελείο των συνεργάτων του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», προστίθεται άπό άσμερα ένας άπό τους πλέον γνωστούς και πλέον δημοφιλείς λογοτέχνες και δημοσιογράφος, ο κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο κ. Σταματίου θά σάς προσφέρει κάθε δδομάδα την καρά, το γέλιο, την άπόλαυση με τις περιήμερες

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

στολισμένες με τα τόσο χαρακτηριστικά, τα τόσο ξεκαρδιαστικά σκίτσα του.

Στους άναγνώστες μας συνιστώμεν επίσης ιδιαίτέρως το νέο θαυμάσιο αίσθηματικό και γεμάτο πάθος μυθιστόρημά μας

ΠΕΡΛΙΤΑ, τζ άγριοιλούλουδο

του ΜΕΞΙΚΟΥ

Η «ΠΕΡΛΙΤΑ» είναι ένας υπέροχος ύμνος στη φλογερή αγάπη, μία έρωτική ιστορία γεμάτη όρμη, πάθος και δραματικές περιπέτειες.

Παρακολουθήστε επίσης άπό το σημερινό μας τεύχος την νέα συναρπαστική ιστορική σειρά

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

Πορτραίτα των άσων της αγάπης, των πλέον διασήμων γοήτων που πληγώναν, μάτωναν, κομμάτιαζαν τις γυναίκες καρδιές και γλεντούσαν τον έρωτα ως τα θαθεία τους γηρατειά.

Άπολαύσατε άκόμη στο σημερινό μας τεύχος τα

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

του εύθυμογράφου συνεργάτου μας και θεατρικού συγγραφέως κ. Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ, τα γεμάτα άλάτι και τόσο πικάντικα.

— Λοιπόν, λέγε μου. Θυμάσαι όταν συναντηθήκαμε στην Γριδεβάλνη;

— Τα θυμώμαι καλά, δεσποινίς.

— Σου έδωσα τότε ένα γράμμα να το πές στο ξενοδοχείο της «Ένευσης» και να το δώσεις στα χέρια του Πέτρου Μπωφόρ. Πές μου άμέσως, τι το έκανες το γράμμα εκείνο;

Ο Ζανζόν χαμηλώνει το κεφάλι του.

— Άγαπητέ μου, λοιπόν, του φωνάζει η Μαρκελίνα γιατί σωπαίνεις; Θέλω να μάθω την αλήθεια, όλη την αλήθεια.

Μά ο Ζανζόν δέν άπαντά, δέν τολμά να σηκώσει τα μάτια του να την κυττάει.

— Άπάντησέ μου του φωνάζει η Μαρκελίνα, άπάντησέ μου, διαφορετικά θά σε πιείω!

Ο Ζανζόν άναστενάζει και λέγει με λυπημένη φωνή:

— Ω! δεσποινίς Μαρκελίνα, πώς είστε σ' αυτή την κατάσταση! Γιατί! Τι συνέβη;... Ναι θά σάς πω όλα. ναι, ό,τι μου είπατε μου άξίζει. Ούτε καρδιά, ούτε τιμή έχω. Ξέχασα τα τόσα καλά που μου κάνατε σεις κι' ο μακαρίτης ο πατέρας σας. Ναι!... άκούστε, δέν φταίω εγώ... Το πιστώ... Και μ' όλα αυτά, ο Θεός ξέρει άν πίνω, ένα δαχτυλάκι μονάχα και η γή τότε άρχίζει να γυρίζει μπροστά μου. Ένα γράμμα, ναι, το θυμώμαι διάβολε, πώς μπορώ να το λησμονήσω! Είπα μάλιστα τη στιγμή που το έπαίρνα: «το γνωρίζω που είναι το ξενοδοχείο της «Ένευσης»... Χρειάζεται μισή ώρας δρόμος». Και πηγαίνοντας βρήκα κάτι φίλους μου 'Ελβετούς, καλά παιδιά, αλλά με λεπτά. Πίνουμε κι' εγώ κυλιόμουν κάτω άπ' το τραπέζι. Νομίζω πώς τίκαναν έπίτηδες, γιατί αυτό τους διασκεδάζει. Όταν έμεινα, θυμήθηκα το γράμμα. Λοιπόν το πράγμα είναι λυπηρό... Τό έλχα χάσει. Ζήτησα να το βρω. Στάθηκε άδύνατο. Δεν έτόλμησα να σάς το όμολογήσω γιατί φοβήθηκα κι' έφυγα την ίδια μέρα. Αυτή είναι η ιστορία, δεσποινίς Μαρκελίνα. Άλλα, αυτό δέν είναι αίτια να σάς έρω σ' αυτή τη θέσι...

Η Μαρκελίνα άναστενάζει θαθεί:

— Θεέ μου, τι μου κανείς!... Τι μου κάνεις Ζανζόν!... Με κατέστρεψες!...

Ο Ζανζόν χαμήλωσε το κεφάλι συντριμμένος. Καταλάβαινε το μεγάλο κακό που είχε κάνει

στη Μαρκελίνα. Ήταν έτοιμος να κλάψει σκεδόν.

— Γιατί να μου το κάνης αυτό, Ζανζόν; άναστενάζει η Μαρκελίνα, Μου κατέστρεψες την εύχυνία

Ο Ζανζόν σάπινε

— Και τώρα; Τι θά κάνω τώρα; άναρωτήθηκε η Μαρκελίνα. Που θά πάω;

— Να σάς βοηθήσω να γυρίσετε στον πύργο, πρότεινε ο Ζανζόν.

— Στον πύργο; Όχι, όχι ποτέ. Θέλω να φύγω να φύγω μακριά.

— Και που θά πάτε, δεσποινίς; Τι θά γίνετε μόνη σας στον κόσμο; Δεχθήτε να σάς συνοδέψω στον πύργο.

Μη μου το ξαναπής αυτό, Ζανζόν. Δεν είμαι πια η Μαρκελίνα Μοντεσκούρ-Μπωφόρ. Είμαι μία δυστυχισμένη. Θέλω να χαθώ για χαθώ.

Ο Ζανζόν έσκυψε στεναχωρημένος το κεφάλι του. Δεν μπορούσε να βρή καμιά λύση με το άπλοικό του μυαλό.

— Ζανζόν, φώναξε ξαφνικά η Μαρκελίνα, άκούσε με: Θέλεις να με βοηθήσης;

— Και με ρωτάς, κ. Μαρκελίνα;

— Που βρίσκεται η γρηά μητέρα σου;

— Πολύ μακριά από δω, δυστυχώς.

— Θέλω να με οδηγήσης σ' αυτή.

— Θα το κάνω μ' όλη μου την καρδιά μα δέν θά μπορούσε ν' ανήξετε σε τόσο δρόμο.

— Θα φτάσουμε εκεί ως το πρωί;

— Άδύνατον, κ. Μαρκελίνα. Είναι άργία πια. Σε λίγο θά έμμερωση θέλετε να σάς δούν ή μέρα στους δρόμους;

— Όχι, όχι. Θέλω να κάμω με το δρόμο αυτό νύχτα.

— Τότε πρέπει να φύγουμε άδριο το βράδυ.

— Τι θά γίνω όμως εγώ όλη την ημέρα. Που θά κρυφτώ;

Ο Ζανζόν σκέφτεται λίγο και άπαντά:

— Ήσυχάστε, κ. Μαρκελίνα. Δεν θά σάς αφήσω μόνη σας ό,τι στιγμή. Εγώ φταίω για ό,τι σάς συμβαίνει. Εγώ ο άβλοιος ο μεθυστικός! Θά κήνω λοιπόν διμπαρό για να σάς διευκολύνω. Άύριο θράδυ θά ξεκινήσουμε για το χωριό στο οποίο μένει η γρηά μητέρα μου.

— Και όλη την ημέρα σήμερα, Ζανζόν;

— Θα σάς πάω κάπου που θά είσαστε σ' άπόλυτη ασφάλεια.

Η Μαρκελίνα διατάζει φοβότατα:

Ο Ζανζόν το άνταλμαθάνεται.

Μην έχετε τον παραμυρρό φόβο, κ. Μαρκελίνα. Ήμουν τόφλα στο μεθύσι, αλλά δέν είμαι πια. Άπ' τη στιγμή που σάς έβρηκα κι' έμεινα το κακό που σάς έκανα, ό,ι κάποιος του κρασιού έφυγαν άπ' το κεφάλι μου.

Της μιλάει με συγκίνηση η φωνή του τρέμει.

Η Μαρκελίνα τον πιστεύει. Καλά, Ζανζόν. Θά σ' άκούσω ό,τι έμψισατόν. Πές μου όμως που πρόκειται να πάμε;

Μία δυο ώρες μακριά από δω έχωον εις καλύβες τους μερικώς καρβουνιάρηδες μέσα στο δάσος. Σ' αυτούς θά σάς άδηγήσω να με μείνετε όλη την ημέρα. Και μόλις βραδυάση θά ξεκινήσουμε.

Η Μαρκελίνα πείθεται. Δεν της μένει και τίποτε άλλο να κάνει. Δεν μπορεί, άλλόμονο, να μείνη όλη την ημέρα μέσα στην έρημια.

— Έμπρός! λέει ο Ζανζόν. Άς πηγαίνουμε. Πρέπει να φτάσουμε πριν έμμερωσώ.

Η Μαρκελίνα σκάνεται. Δεν προφθάει όμως να στηριχθί στα πόδια της και σωριάζεται κάτω. Ο Ζανζόν, σαστίζει, τρομάζει.

Κυρία Μαρκελίνα, τι σάς συμβαίνει; Άλλοίμονο! Η δυστυχισμένη νέα είναι τρομέρα κουρασμένη, άποκαμωμένη. Ο Ζανζόν το καταλαβαίνει.

Μην άνησυχείτε, της λέει. Θά σάς σηκώσω στους ώμους μου.

Η Μαρκελίνα δέν το θέλει αυτό. Συγκεντρώνει το κουράγιο της και σηκώνεται. Στριχίζεται στον ώμο του Ζανζόν και ξεκινούν σιγά σιγά.

Προχωρούν έτσι μέσα στο έσο σκοτάδι άρκετη ώρα. Εότυχώς ο Ζανζόν έφέρει καλά τα κατατόπια του δάσους κι' άποφεύγουν τα χαντάκια και τις άλλες κακοτοπιές.

Στον όριζοντα άρχίζει τώρα να ροδίζει η ανατολή.

Η Μαρκελίνα προχωρεί με μεγάλη δυσκολία. Άφθονος ιδρώτας τρέχει άπό το μέτωπό της. Φοβάται άπό στιγμή σε στιγμή πώς θά σωριασθί κάτω.

Κουράγιο, κ. Μαρκελίνα της λέει ο Ζανζόν. Λίγη ύπομονή άκόμα και φτάσαμε.

Γλυκοχαράζει. Σε λίγο θ' άνταίειν ο ήλιος. Κι' επί τέλους φάνοι.

Η Μαρκελίνα άντικρύζει έμπρός της τις καλύβες των καρβουνιάρηδων που δάσαν.

— Φτάσαμε; ρωτάει.

— Ναι, κ. Μαρκελίνα, άπαντά ο Ζανζόν, τα βάσανά μας τελείωσαν.

Πλησιάζουν στις ταπεινές φτωχικές καλύβες.

Οι καρβουνιάρηδες τους κυττάζουν με περιέργεια.

Η Μαρκελίνα άνησυχεί.

— Ζανζόν, ρωτάει, τι θά πουν οι άνθρωποι αυτοί για μένα;

— Μην άνησυχείτε, κ. Μαρκελίνα. Οι άνθρωποι αυτοί είναι άγαθοί κι' άπλοϊκοί. Θα τους μιλήσω εγώ και θά κανονίσω τα πράγματα.

Την άφήνει κάτω στη χλόη ν' άναπαυθί, πλησιάζει στους καρβουνιάρηδες και μιλάει μαζί τους.

Η Μαρκελίνα τον παρακολουθεί με το δάκρυμα.

Ο Ζανζόν έξαγούρισε γρήγορα τονά τη Μαρκελίνα.

— Έλάτε, κ. Μαρκελίνα, της είπει. Οι άνθρωποι αυτοί φεύγουν. Τόσο το καλύτερο δηλαδή. Θά μείνης στη μικρή έμέρη καλύβας όσοι περσώς ή ήμερα.

Η Μαρκελίνα τον άκολουθήσε.

Μόλις μπήκαν στην καλύβη, η Μαρκελίνα σωριάστηκε κάτω. Πάνω στο άχυρο άποκαμωμένη.

— Θεέ μου! άναστενάζει. Είμαι τρομέρα κουρασμένη!

Πραγματικά ή εξάντλησις της ήταν άφάνταστη. Δεν ήταν μαθημένη σε τέτοιες σκληρές περιπέτειες ή χαιδεμένη μοναχοκόρη του κόμητος Μεντεσκούρ.

Ο Ζανζόν βγήκε έξω και την άφησε μόνη. Η καρδιά του σφιγγόταν να την βλέψη σ' αυτή την άξιοβρήγητη κατάσταση.

— Φτωχή... άμοιρη άρχοντοπούλα! ψιθύρισε.

Και κατόπιν βλαστημούσε κι' έδριζε τον εαυτό του:

Κρασσκανάτα!... Μεθυστικός!... «Εσύ, έσύ τα φταίς όλα... Η μέρα πέρασε χωρίς να συμβή τίποτε το άπρόσδοκο. Το δάσος ήταν έρημο και σιωπηλό.

Πλησιάζει το βράδυ, όταν ο Ζανζόν άποφάσισε να μπη στην καλύβη και να δει τι κάνει η Μαρκελίνα. Όλη την ημέρα ή άτυχη νέα δέν είχε φανή καθόλου.

Ο Ζανζόν χτύπησε στην πόρτα, μα δέν του δόθηκε άπάντηση. Άνοίξε τότε και μπήκε μέσα. Η Μαρκελίνα κοιμόταν βαθειά έαπλωμένη πάνω στο άχυρα. Κοιμόταν άπο το πρωί, δεκαπέντε και πλέον ώρες!

— Κυρία Μαρκελίνα, ψιθύρισε ο Ζανζόν.

Η Μαρκελίνα ξύπνησε. Κύτταξε έξω άπό την πόρτα και φώναξε ξαφνιασμένη:

— Νυχτώνει!... Κοιμήθηκα λοιπόν τόσο πολύ!...

Είσατε πολύ κουρασμένη, κ. Μαρκελίνα.

— Ναι, ήμουν κυριολεκτικά τσακισμένη άπό την κουρασσι. Μά τώρα νοιώθω τον εαυτό μου καλύτερα.

Ο ύπνος με ξεκούρασε.

Πεινάτε, κ. Μαρκελίνα; Κι' ο καλόκαρδος Ζανζόν έβγαλε ό,τι το διασάει του ένα κομμάτι ψωμί.

— Όχι, εύχαριστώ, δέν πεινώ καθόλου, είπει η Μαρκελίνα. Διψώ μόνον, διψώ υπερβολικά.

— Έχει εδω κοντά ένα ρυάκι, είπει ο Ζανζόν. Έλάτε μαζί μου άν θέλετε.

Τον άκολουθήσε. Σε μικρή απόστασι πέρα άπ' την καλύβη έτρεχε ένα διαυγές ρυάκι.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ



Η ΑΙΝΩΣΤΗ ΜΕ ΤΟ ΑΛΑΒΑΡΙΟ

Η άγγελικώτερη στιγμή άπό το Θείο Δράμα

— Ποιά είν' αυτή;

Το ζωπό της θέλημα ήταν κλαμμένο, το κνουσί του ήραίου προσώπου της πυρρό, ή κίνσις της είχε τον παλμό του ρυθμικού χορού. Άμίλητη, έστάθηκε στή μέση, κατέβασε με τα χέρια της καλύβες των καρβουνιάρηδων που δάσαν.

— Φτάσαμε; ρωτάει.

— Ναι, κ. Μαρκελίνα, άπαντά ο Ζανζόν, τα βάσανά μας τελείωσαν.

Πλησιάζουν στις ταπεινές φτωχικές καλύβες.

Οι καρβουνιάρηδες τους κυττάζουν με περιέργεια.

Η Μαρκελίνα άνησυχεί.

— Ζανζόν, ρωτάει, τι θά πουν οι άνθρωποι αυτοί για μένα;

— Μην άνησυχείτε, κ. Μαρκελίνα. Οι άνθρωποι αυτοί είναι άγαθοί κι' άπλοϊκοί. Θα τους μιλήσω εγώ και θά κανονίσω τα πράγματα.

Την άφήνει κάτω στη χλόη ν' άναπαυθί, πλησιάζει στους καρβουνιάρηδες και μιλάει μαζί τους.

Η Μαρκελίνα τον παρακολουθεί με το δάκρυμα.

Ο Ζανζόν έξαγούρισε γρήγορα τονά τη Μαρκελίνα.

— Έλάτε, κ. Μαρκελίνα, της είπει. Οι άνθρωποι αυτοί φεύγουν. Τόσο το καλύτερο δηλαδή. Θά μείνης στη μικρή έμέρη καλύβας όσοι περσώς ή ήμερα.

Η Μαρκελίνα τον άκολουθήσε.

Μόλις μπήκαν στην καλύβη, η Μαρκελίνα σωριάστηκε κάτω. Πάνω στο άχυρο άποκαμωμένη.

— Θεέ μου! άναστενάζει. Είμαι τρομέρα κουρασμένη!

Πραγματικά ή εξάντλησις της ήταν άφάνταστη. Δεν ήταν μαθημένη σε τέτοιες σκληρές περιπέτειες ή χαιδεμένη μοναχοκόρη του κόμητος Μεντεσκούρ.

Ο Ζανζόν βγήκε έξω και την άφησε μόνη. Η καρδιά του σφιγγόταν να την βλέψη σ' αυτή την άξιοβρήγητη κατάσταση.

— Φτωχή... άμοιρη άρχοντοπούλα! ψιθύρισε.

Και κατόπιν βλαστημούσε κι' έδριζε τον εαυτό του:

Κρασσκανάτα!... Μεθυστικός!... «Εσύ, έσύ τα φταίς όλα... Η μέρα πέρασε χωρίς να συμβή τίποτε το άπρόσδοκο. Το δάσος ήταν έρημο και σιωπηλό.

Πλησιάζει το βράδυ, όταν ο Ζανζόν άποφάσισε να μπη στην καλύβη και να δει τι κάνει η Μαρκελίνα. Όλη την ημέρα ή άτυχη νέα δέν είχε φανή καθόλου.

Ο Ζανζόν χτύπησε στην πόρτα, μα δέν του δόθηκε άπάντηση. Άνοίξε τότε και μπήκε μέσα. Η Μαρκελίνα κοιμόταν βαθειά έαπλωμένη πάνω στο άχυρα. Κοιμόταν άπο το πρωί, δεκαπέντε και πλέον ώρες!

— Κυρία Μαρκελίνα, ψιθύρισε ο Ζανζόν.

Η Μαρκελίνα ξύπνησε. Κύτταξε έξω άπό την πόρτα και φώναξε ξαφνιασμένη:

— Νυχτώνει!... Κοιμήθηκα λοιπόν τόσο πολύ!...

Είσατε πολύ κουρασμένη, κ. Μαρκελίνα;

— Ναι, ήμουν κυριολεκτικά τσακισμένη άπό την κουρασσι. Μά τώρα νοιώθω τον εαυτό μου καλύτερα.

Ο ύπνος με ξεκούρασε.

Πεινάτε, κ. Μαρκελίνα; Κι' ο καλόκαρδος Ζανζόν έβγαλε ό,τι το διασάει του ένα κομμάτι ψωμί.

— Όχι, εύχαριστώ, δέν πεινώ καθόλου, είπει η Μαρκελίνα. Διψώ μόνον, διψώ υπερβολικά.

— Έχει εδω κοντά ένα ρυάκι, είπει ο Ζανζόν. Έλάτε μαζί μου άν θέλετε.

Τον άκολουθήσε. Σε μικρή απόστασι πέρα άπ' την καλύβη έτρεχε ένα διαυγές ρυάκι.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

— Εγώ, λοιπόν,



ΜΙΑ ΓΡΗΓΟΡΗ ΜΑΤΙΑ

1ο

— Περλίτα! Τρέχα! Έρχονται οι καβαλλάρηδες!

— Η Περλίτα σήκωσε τους ώμους και ξεπολούθησε σκυμμένη τη δουλειά της.

— Περλίτα! Ξεφώνισε η Κοντοίτα. Χάσεις! Κύτταζε τους καβαλλάρηδες, σου λέω. Ά, είνε και ένας καινούργιος σήμερα ανάμεσά τους.

Τα μάτια της Περλίτας σπκώθηκαν ζωηρά. Πέρα, στο φαρδύ εξοχικό δρόμο, μαύριζε η συνοδεία από τους καβαλλάρηδες. Και όλα τα κορίτσια, οι εγγάτριες που δούλευαν στίς απέραντες φυτείες του καφέ, είχαν πάρει πρὸς τὰ ἐκεῖ νὰ ἰδούν.

— Η Κοντοίτα χοροπηδούσε. Παχουλή καθώς ήταν, με τὸ πρόσωπο γεμάτο ζωή, είχε μια ευθυμία στὰ μάτια καὶ ἕνα ἀγαθὸ γέλιο στὰ παχουλά της χείλη.

— Η Περλίτα προχώρησε κοντὰ στὴν Κοντοίτα καὶ ἐνώθησε καὶ αὐτὴ με τὸν ὄμιλο τῶν κοριτσιῶν.

Ξεχώριζε ἀπὸ ὅλες, με τὴν παράξενη χάρι της. Ήταν φιλὴ καὶ λυγρὴ. Τὸ κορμί της λαοτικέιο, μιὰ ζωντανή φλόγα, στὸν ἀνθὸ τῶν εἰκόσι χρόνων της. Τὸ πρόσωπο της τέλειο ὀβάλ, με δέρμα πού εἶχε τὴν θαμπάδα τοῦ μαργαριταρίου. Χλωμό, λεῖο, λές καὶ ἦταν πλασμένο ἀπὸ κάποια ὕλη πολὺτιμη. Ἐτοίμα ἦταν καὶ ὁ λαϊκὸς της καὶ τὰ μπράτσα της καὶ ὁλο της τὸ κορμί. Καὶ μέσα στὴν λαμπράδα τοῦ προσώπου της, δὺο μάτια μαύρα, ὑγρὰ, δὺο μάτια πού ἐκρῦδαν θάρρους, ὅλη τὴν νύχτας τὸ μυστήριό καὶ φέγγυαν μ' ὅλα τὰ ἀστρά τοῦ οὐρανοῦ. Μιὰ μὴν λεπτὰ, εὐκίνητη, καὶ ἕνα ὀλόφλογο ἀλικο λουλούδι στὰ χείλη.

Τὸ πρόσωπο αὐτὸ τὸ λεπτὸ καὶ διάφανο, πλασιωνόταν ἀπὸ ἕνα πολὺτιμο ἐβένινο στεφάνι: Τὰ σγουρὰ μαλλιά της τὰ μαύρα, με τὴς γαλάσιες ἀνταυγίες, πού λαμποκοποῦσαν στὸν ἥλιο καὶ χάρωναν ἀπαλὰ τὸ φηλό της μέτωπο.

— Περλίτα! Πῶς τόπαθες καὶ ἦρθες καὶ σὺ νὰ ἰδῇς τοὺς καβαλλάρηδες! τὴς φώναζαν τ' ἄλλα κορίτσια πειρακτικά.

Καὶ ἡ Κοντοίτα τοὺς ἀποκρίθηκε με γέλια:

— Τὴς εἶπα ὅτι εἶνε κι' ἕνας καινούργιος, γι' αὐτό.

— Η Περλίτα δὲν εἶπε λέξι. Κύτταζε με μάτια σοδάρ, θαθεία, τοὺς νέους πού ζύγωναν.

— Ήταν τὰ παλληκάρια πού δούλευαν στὸ ἴδιο κτήμα ὅπου δούλευαν καὶ τὰ κορίτσια, στὸ ἀπέραντο ἀγρόκτημα τοῦ Μοραλές Ἀλσίνα.

— Ὅλη τὴν ἡμέρα πάλευαν με τ' ἄλογα. Εἶτε τὰ κυνηγοῦσαν στὴ ζουγκλα, εἶτε προσπαθοῦσαν νὰ τὰ τιθασεύσουν. Δουλειὰ πού θέλει καὶ δύναμι καὶ ἐξυπνάδα καὶ θάρρος. Γι' αὐτὸ τὰ νεανικά πρόσωπα ὁλων τῶν καβαλλάρηδων ἔδειχναν κραικίλρες ἀποφασιστικὸς, γενναίους, ἰσως καὶ λίγο σκληρούς. Οἱ ζωηρόκωμος φορεσιές τοὺς ἐφογιγαν κορμιά ἀτσάλενα. Καὶ τὰ πελώρια πλατύγυρα καπέλλα, πού φοροῦσαν στὰ κεφάλια τοὺς οκιάζαν πρόσωπα ἡλιοκαμμένα, μάτια διαπεραστικά, σαγόνια γερά. Οἱ περισσότεροι εἶχαν τὸν τύπο τοῦ Μεξικανῶν. Ήταν τὸ καμάρι τὸν τύπο. Γιὰτὸ στὸ Μεξικό, οἱ ἄντρες πού ἀσχολοῦνται με τ' ἄλογα θεωροῦνται ἀληθινὰ παλληκάρια.

— Ὅταν πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια οἱ καβαλλάρηδες κράτησαν τ' ἄλογά τους. Ἐτοίμα τὸν ὄμιλο καὶ αὐτοῦ, τὴν ὥρα πού γύριζαν πιά ἀπὸ τὴ δουλειά τους, νὰ περνᾶν ἀπὸ τὴς φυτείες τοῦ καφέ καὶ νὰ γλυκοκουθεντιάζον λίγες στιγμές με τὰ κορίτσια.

— Νά, αὐτὸς εἶνε ὁ καινούργιος! εἶπε στὴν Περλίτα ἡ Κοντοίτα.

— Αὐτοῦς πού σὲ κυττάζει τώρα ἐξένα. Ἐνῶσε ἡ Περλίτα δὺο μάτια καρωμένα ἀπάνω της. Δὺο μάτια ὀλόμαυρα, θαθεία, πού ἔδειχναν μιὰ παράεκτη μελαγχολία. Ἐνῶ τ' ἄλλα παλληκάρια γελοῦσαν καὶ πετοῦσαν λόγια ἀστεία καὶ πειράγματα στίς κοπέλλες, ὁ ξένος αὐτὸς ἦταν σοδάρως καὶ κάποια οκία λυπὴ σκεπαζέ τὸ πρόσωπό του. Μὰ καθὼς συνήπτησε ἡ ματιά του τὴ ματιά τῆς Περλίτας, κάποια ἐκπληξί, κάποιο ξαφνισμα ἐδίωξαν γιὰ μιὰ στιγμή τὸ σύννεφο τῆς μελαγχολίας ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του. Καὶ τὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς Περλίτας, σὰ νὰ κοκκίνισαν γιὰ μιὰ στιγμή. Λίγα δευτερόλεπτα θάσταξε αὐτὴ ἡ ματιά. Ἐπειτὰ ὁ νέος σπηρροῦνιωσε τὸ ἄλογο του καὶ τράβηξε.

— Τὶ ὁμορφος ὁ καινούργιος! φώναζαν τὰ κορίτσια, μόλις ἀπομακρύνθηκαν οἱ καβαλλάρηδες. Ἀλήθεια, ὁ πιὸ ὁμορφος ἀπ' ὅλους.

— Νά, εἶπε ἡ Κοντοίτα. Ἀλλὰ ἀνέλαστος. Οὔτε ἀνοίξε τὸ στόμα του, οὔτε μᾶς χαμογέλασε καθόλου.

— Περλίτα, ἐξένα κύτταζε, εἶπε μιὰ βικρὴ κοπέλλα.

— Πρόσεξε! τὴς φώναζε ζωηρὰ ἡ Κοντοίτα. Ἐσὺ πού λές πῶς δὲν θ' ἀγαπήσεις, μὴν ἀγαπήσεις πιὸ τρελλὰ ἀπὸ μᾶς.

— Ἐγώ, εἶπε ἡ Περλίτα με τὴ θαθεία, παθητικὴ φωνή της... Ἐτοί λές πῶς δὲν θ' ἀγαπήσω. Μὰ, ἀν ἀγαπήσω, θὰ εἶνε γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή, πὺ τὸ θάνατο.

— Ὡ, τὶ σοδάρὰ πού τὸ λές αὐτό, γέλασαν τὰ κορίτσια.

— Ήταν πιά ἡ ὥρα πού σχολοῦσαν ἀπὸ τὴ δουλειά τους. Ἡ Κοντοίτα πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τῆς Περλίτας καὶ οἱ δὺο μαζί πῆραν τὸ δρόμο πού θὰ τὴς ἔφερνε στὰ σπιτία τους.

— Ὁ οὐρανὸς ἦταν πορτοκαλλίης κατὰ τὴ δύση. Γύρω τους σκοτεινέες, οἱ φυτείες τοῦ καφέ, με τὰ κόκκινα λουλούδια τους. Πέρα, κατὰ ἀνέμισε, σὰ σειρὰ ἀπὸ ὀφία μαδιά. Ήταν οἱ ἔσχαροκαλαμιές. Καὶ σ' ἄλλο διαμέρισμα ἕνα χρυσαφὶ φῶς, οἱ μπανανιές. Ὁ ἀέρας ἦταν χλιαρὸς. Ὁ ὀρίζων πλατύς. Μακρὰ, ἕνα θουνο ὀρθωνόταν ἀπὸτομα, σὰν γίγας σκοτεινός. Καὶ ἡ κορφὴ του λαμποκοποῦσε στίς τελευταίες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, σκεπασμένη με χιόνια.

— Ἡ καρδιάς τῶν κοριτσιῶν μεγάλωναν θάρρους μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη γαλήνη τῆς φύσεως.

— Περλίτα, εἶπε ἡ Κοντοίτα ζωηρὰ. Πές μου τὴν ἀλήθεια, εἰσὶ εἰκόσι χρόνων καὶ δὲν ἀγαπᾶς ἀκόμα ποτὲ, ποτὲ...

— Ὁχι! εἶπε ἡ Περλίτα σκεπτικῇ.

— Ὡ! φώναζε ἡ Κοντοίτα. Ἐγώ εἰμαι δεκαοκτὼ χρόνων καὶ ὅμως εἶνε ἡ τρίτη φορά πού ἀγαπῶ.

— Ἐσὺ; ἔκανε εἰρωνικά ἡ Περλίτα καὶ κύτταζε λοζὴ τὴ φιλὴ της. Τὶ ξέρεις εὐ, καίμην, ἀπὸ ἀγάπης;

— Ἡ Κοντοίτα ὠρῶσε τὸ στρουμπουλὸ της κορμί.

— Τὶ ξέρω ἐγὼ ἀπὸ ἀγάπης; Ἀφοῦ σοὺ λέω πῶς ἀγάπησα τρεῖς φορές;

— Γι' αὐτὸ ἀκριδῶς δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ ἀγάπη.

Ξεκαρδίστηκε ἡ κοπελλίτσα στὰ γέλια.

— Ἐχεις ἀστείες ἰδέες, εὐ, Περλίτα καὶ εἰσὶ σ' ὅλα παράξεν.

— Η Περλίτα στήλωσε τὰ μάτια της στὰ γελαστὰ μάτια τῆς Κοντοίτας. Εἶχαν μιὰ παράξεν φλόγα τὰ μάτια τῆς Περλίτας, σὰ νάκαινε θαθεία τοὺς κάποιους πυρετός, κάποια δίψα, κάποιος παράξενος πόθος.

— Κοντοίτα, εἶπε σοδάρ, θ' ἀγαπήσω κι' ἐγὼ, τὸ καταλαβαίνω. Ἰσως μάλιστα ν' ἀγαπήσω πιὸ γρήγορα ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεσαι. Ἀλλὰ ἡ δική μου ἡ ἀγάπη θὰ εἶνε ἀλλοιώτικη. Θὰ εἶνε γιὰ ὅλη τὴ ζωή.

— Κι' ἐγὼ, κάθε φορά πού ἀγαπῶ, ἀγαπῶ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή, γέλασε ἡ μικρή.

— Καὶ πρὶν περάσω... ἕνας χρόνος...

— Ὁχι! Μὲ τὸν Κάρλο ἀγαπιόμαστε ἐνάμιση χρόνος...

— Τότε εἶνε καὶ σένα ἡ μεγάλη ἀγάπη; ρώτησε ἡ Περλίτα.

— Δὲν ξέρω, γέλασε ἡ κοπελλίτσα. Ξέρω μονάχα πῶς τὸν ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅ,τι ἀγάπησα τοὺς ἄλλους δὺο... Καὶ ξέρεις γιὰτὶ;

— Γιὰτὶ; Ἐχει γιὰτὶ ἡ ἀγάπη;

— Νά, ἔχει γιὰτὶ. Ἐπειδὴ ὁ Κάρλο δὲν ἐργάζεται με τ' ἄλογα, σὰν τοὺς ἄλλους.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Τὶ πάει νὰ πῇ αὐτό;

— Νά... Γιὰ τὸν Κάρλο κάθε μέρα φοβάμαι. Ἐκεῖ στὴ πετρελαιοπηγὴ πού δουλεύει, μέσα στὰ βῆθη τῆς γῆς... δὲν βλέπει ἥλιο, δὲν ἀνασαινε καθαρὸν ἀέρα... Τὸν λυπᾶμαι. Ἐπειτὰ, ἕνα δυστύχημα, τὶ εὐκόλα πού μπορεῖ νὰ γίνη ἕνα δυστύχημα μέσα στίς πετρελαιοπηγές. Ὅλο αὐτὸ σὺ λολίζομαι. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀγαπῶ πιὸ πολὺ.

— Ἀ, ἔκανε ἡ Περλίτα, χαμογελῶντας. Ἐπὶ τέλους! Ἦλθε καὶ σένα ἡ μεγάλη ἀγάπη. Γιὰτὶ, τὰ πράγματα εἶνε ἐντελῶς ἀνάποδα ἀπὸ ὅ,τι τὰ λές. Τὰ σὺλ-

λογίζεσαι αὐτὰ καὶ φοβάσαι ὅλη τὴν ὥρα, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπᾶς πολὺ τὸν Κάρλο σου. Μήπως καὶ οἱ κυσσυλάρηδες δὲν οἰσιρῶνουν κινδύνους; Ποσοὶ δὲν τοακιστῆκαν ἀπὸ τ' ἄγρια ἄλογα καὶ σακατεῖσκαν γιὰ ὅλη τὴν τὴ ζωὴ ἡ ἔμειναν στὸν τόπο;

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο, Περλίτα. Γιὰ κύττα. Κύτταξε γύρω. Τὶ ὁμορφὴ πού εἶνε ἡ πλάση, ἔ; Δὲν μπορῶ νὰ λυπᾶμαι τοὺς ἄντρες πού ζοῦνε στὸν ἀέρα καὶ τρέχουν με τ' ἄλογα. Καὶ ἀν πεθάνουν ἰσως νὰ μὴν εἶνε γιὰ λυπή. Γιὰ κύτταξε ὅμως ἐκεῖ μακρὰ, τὸν πύργο τῶν πετρελαιοπηγῶν. Τὶ ἄσχημος, τὴς μαυροῖς! Μεσα, εἶνε ἀκόμα χειρότερα. Ὡ, ὁ θάνατος μέσα ἐκεῖ εἶνε φοβερός!...

— Η Περλίτα τὴν κύτταξε μ' ἐκπληξί. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ Κοντοίτα ἔβαλε τὰ γέλια. Ἡ ευθυμία ξαναγύρισε στὴν ὁροσφῆ τῆς φυσιογνωμίας.

— Μὴ τρομάξεις! φώναζε. Δὲν ἔχω κανένα κακὸ προαίσθημα. Ἰσως νὰ εἶνε ἀκριδῶς αὐτὸ πού λές, νὰ τὸν ἀγαπᾶς πολὺ τὸν Κάρλο. Ἐλα, καληνύχτα, Περλίτα. Ὁδασμε στὸ σπιτί σου. Τρέχω στὸ δικό μου. Καληνύχτα!

Μέσα στὸ θαμπὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ, εἶδε ἡ Περλίτα γιὰ κάμποσο ὥρα τὴ μικρὴ της φιλὴ νὰ παίρνει τρεχάτι πὺ μονοπάτι πού φερνε στὸ σπιτί της. Καὶ ὅταν κάθηκε ἡ Κοντοίτα στὴ στροφή τοῦ δρόμου, ἡ Περλίτα χαμογέλασε με συγκίνησι. Ὡ, τὴν ἀγαποῦσε πολὺ αὐτὴ τὴ μικρὴ Κοντοίτα. Ήταν ἡ μόνη κοπέλλα πού ὠνόμαζε φίλη της.

Ἀργά, πῆρε ἡ Περλίτα ἕνα ἄλλο μονοπάτι, ἀνάμεσα ἀπὸ θάμνους, ὀλοανθισμένους. Στὴν ἀκρὴ αὐτοῦ τοῦ μονοπατιοῦ, θρισκόταν ἕνα σπιτάκι μικροσκοπικό, χαμηλὸ, μιὰ καλὴ οὐρα. Αὐτὸ ἦταν τὸ σπιτί τῆς Περλίτας. Ἄλλες φορές ἡ κοπέλλα ἔτρεχε καὶ ἔφθανε πάντα σπιτί της λαχανισμένη. Σήμερα ὅμως, τὰ πόδια της σὰ νὰ θάρωναν. Καὶ ἡ σκέψη της, ὁ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὴν ὑπακούω. Γιὰτὶ γύριζε καὶ ξαναγύριζε ὅλη τὴν ὥρα σὰ δὺο μάτια μαύρα; Ξε δὺο μάτια ἀγνωστά, πού τὰ εἶχε ἀντικρὺ στὴν πρώτη φορά στὴ ζωὴ της. Γιὰτὶ ἀπ' τ' ἄλικο χεῖλὴ τῆς ἀκούσθηκε ἕτοι ἀναπάντεχα, ἕνας ἀναστεναγμός;... Τρόμαξε καὶ ἡ ἴδια πού τὸν ἀκούσε στὴ γαλήνη τοῦ δειλινοῦ. Καὶ κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά.

— Εἰμαι τρελλή! φηβήρισε.

Καὶ σὰ νὰ ὑπερνίκουσε κάποια ἐσωτερικὴ ἀντίστασι, τᾶχνε τὸ θῆμα της καὶ ἔφθασε στὸ σπιτί της.

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ

— Καλῶς τὴν κορούλα μου! Καλῶς τὸ φῶς τῆς ζωῆς μου!

— Καλοπέρα, υπερούλα!

Μὲ μιὰ κινιὸ γερμάτι λαχτάρα, ἔτρεξε ἡ Περλίνα στὸ κρεβάτι, ἄπου κοιτόταν ἡ μητέρα της. Τὰ μάτια τῆς Ἄννας, χαμογελοῦσαν πονεμένα. Ὅποιος τὴν ἔδραπε τὴν Ἄννα Βάργκα, τὴν μητέρα τῆς Περλίτας, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς ἔδραπε τὴν ἴδια τὴν Περλίτα, ἀλλὰ παρομοιωμένη ἀπὸ τὸν πόνο.

— Ήταν νέα γυναίκα ἀκόμα ἡ Ἄννα. Δὲν εἶχε πατήσι τὰ σαράντα. Τὰ μαλλιά της ὅμως ἦταν γκριζὰ, καὶ οἱ ρυτίδες κατέστρεφαν τὸ ἀρμονικὸ της πρόσωπο. Τὰ μεγάλα, φλογερὰ της μάτια ἦσαν τὰ μόνα πού δὲν εἶχαν γεράσει. Μὰ καὶ αὐτὰ τὰ οκιάζε τὸ πέπλο τῆς θλίψης. Πέντε χρόνια, βασανισμένα! Ἐπεισε νοιώθοντας ἕνα μούδιασμα στὰ πόδια της. Νόμιζε πῶς θὰ ἦταν ἀρρωστέια λίγων ἡμερῶν. Καὶ ἡ Περλίτα, δεκαπέντε χρόνων κοριτσάκι τότε, ἔδαλε τὰ δυνατὰ της νὰ τὴν περιποιήθῃ. Μὰ ἡ ἀρρωστέια τραδοῦσε. Ἦλθαν γιαιτροὶ καὶ τὴν εἶδαν. Καθένας ἔλεγε καὶ διαφορετικὴ γνώμη. Καὶ τὰ πόδια τῆς ἀμοιρῆς Ἄννας ὅλο καὶ μούδιαζαν πὺ πολὺ, ὥσπου μιὰ μέρα κατάλαβε με τρόπο τῆς πῶς δὲν μπορούσε νὰ τὰ κου νύσῃ οἰόλου. Ήταν παράλυτη; Ἀκόμα δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ οὔτε ἡ ἴδια.

Οἱ γιαιτροὶ τῆς ἔλεγαν πῶς εἶνε πᾶθου νευρικὴ καὶ πῶς μπορεῖ νὰ περάσῃ ἔτοι ξαφνικά, ὅπως ἦλθε. Οἱ ἴδιοι ὅμως περιέμεναν τώρα πιά μονάχα κανένα θαῦμα.

— Η Περλίτα ἀγαποῦσε με πάθος τὴν μητέρα της. Γιὰτὶ ἤξερε πῶς ἡ μάνα αὐτῆς, πού εἶχε μείνει χίρα μόλις τὴν ἀπώπνευσε, τὴν εἶχε ἀναθρῆψῃ με θυσίες, καὶ μὴ μοναδικὴ αὐταπάρανη. Κάμποσες ἡμέρες, ὅταν πιά κατάλαβαν καὶ οἱ δὺο τοὺς πῶς ἡ δύστυχη Ἄννα δὲν ἔμελλε νὰ ξανασπικῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, μάνα καὶ κορὴ ἔκλαψαν με μαυρὴ ἀπελπίσια. Ἐπειτὰ ὅμως, πρῶτὴ ἡ Περλίτα σήκωσε τὸ κεφάλι. Τυλίξε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαμὸ τῆς ἀρρωστικῆς καὶ τῆς εἶπε με λατρεία:

— Μὴν κλαῖς, μαννούλα! Ἐγὼ εἰμαι ἐδῶ! Δὲ θὰ σοὺ λείψῃ τίποτε. Θὰ ζοῦμε πάλι εὐτυχισμένες οἱ δὺο μας καὶ ἄς εἰσαι στὸ κρεβάτι.

Καὶ ἀλήθεια, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, πολὺ λαπλασιόστικαν θάρρους οἱ δυνάμεις τῆς

κοπέλλας. Τὸ χαμόγελο δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖλη της μόλις πατοῦσε τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της. Καὶ ἀν, ἔξω καμιά φορά τὸ νεανικὸ της πρόσωπο, ἔδεικνε μιὰ σοδορότητα παράξενη γιὰ τὴν ηλικία της, μέσα στὸ σπιτί της γινόταν ἕνα κορίτσι εὐθυμὸ καὶ ἔτοι τὸ σύννεφο τῆς λυπῆς σκληριζόταν ἀπὸ τὴν πονεμένη φυσιογνωμία τῆς μητέρας της.

— Μαννούλα! φώναζε ἡ Περλίτα, ἀργησὶ λινὰκι ἀπόψε, ἔ; Πῶς πέρασες ὅλη τὴν ἡμέρα;

— Καλὰ, γλυκὸ μου κοριτσάκι, ἀποκρίθη καὶ ἡ ἀρρωστή. Πῶς δὲν θὰ περνούσα καλὰ; Ἐξένα συλλογιζόμουν κάθε στιγμή, ὅπως πάντα. Ἐσὺ, συλλογιζόσουν τὴ μαννούλα σου;

— Δίστασε ἡ κοπέλλα ν' ἀποκριθῇ. Κι' ἔξανε, ἦλθε κοντὰ στὴ μητέρα της.

— Μαννούλα, εἶπε σιγὰ. Σήμερα, δὲν σὲ συλλογιζόμουν ὅλη τὴν ὥρα, ὅπως ἄλλες ἡμέρες.

Τὴν κύτταξε παραξενεμένη ἡ μάνα της.

— Νά, εἶπε ἡ Περλίτα χαμογελῶντας. Σήμερα, πρῶτὴ φορά στὴ ζωή μου, συλλογιόστικα κάποιον ἄλλον. Ἀπλάθ', ὅχι ὅλη τὴν ἡμέρα, μαννούλα. Ὁχι. Ἐξένα συλλογιζόμουν ὅλη τὴν ἡμέρα. Μὰ, ἀπὸ τὴν ὥρα πού πέρασαν οἱ καβαλλάρηδες...

— Ἀ, γέλασε ἡ μάνα της. Ἐτοί, Νά τὰ μας! Ἀ, λοιπόν; Ἦλθε ἡ ὥρα σου κι' ἐξένα; Ἐρωτοκτυπήθηκε;

— Ὁχι! ἀποκρίθηκε σοδάρ ἡ Περλίτα. Νά, μονάχα, υπτέρα... πῶς νὰ σοὺ πῶ. Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν μητέρα φερόταν πάντα σὰν μεγάλη ἀδελφῇ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Περλίτα πάντα τῆς τὰ μαρτυροῦσε ὅλα. Ποτὲ δὲν εἶχε διανοιθῇ νὰ κρύφῃ κάτι ἀπὸ τὴν μητέρα της.

Εἶνε ἀλήθεια, πῶς ἐρωτικά μυστικά δὲν εἶχε ὡς τώρα. Δὲν εἶχε τί νὰ κρύφῃ. Πάντως, εἶχε συνήθειαν νὰ μαρτυρᾷ τῆς μητέρας της καὶ τὴς ἐλάχιστες σκέψεις της καὶ τοὺς παραμικροὺς τῆς πόθους. Ἐτοί καὶ τώρα, τῆς διηγιόθηκε πῶς πέρασαν οἱ καβαλλάρηδες καὶ πῶς ἕνας, ὁ καινούργιος, τὴν κύτταξε ἐπιμονα, παράξεν.

Κι' ἐτοί, πέρασε καὶ αὐτὴ ἡ θροῦδα, στὸ μικρὸ, φτωχικὸ σπιτάκι, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀγάπης καὶ στοργῆς.

— Ἀν δὲν ἦταν ἡ Περλίτα νὰ ἐργάζεται, ἡ Ἄννα θὰ εἶχε πεθάνει. Πόρο ζωῆς δὲν εἶχε κανένα. Οὔτε συγγενῇ, οὔτε φίλο. Ἡ Περλίτα τὸ πρῶτ, πρὶν φύγῃ γιὰ τὴ δουλειά της, ετοίμαζε τὸ φαγητὸ γιὰ τὴν ἀρρωστή. Μιὰ - δὺο φορές τὴν ἡμέρα ἐρχόταν μονάχα ἡ γορὰ κυρὰ - Μικέλλα, ἀπὸ κάποια γειτονικὴ καλὴ θῆ, καὶ ρωτοῦσε τὴν ἀρρωστή μὴν ἤθελε τίποτε.

Τὶ θὰ γινόταν ἀν μιὰ μέρα, ὅπως ἦταν θέσια φτωκί, παντρευόταν ἡ Περλίτα; Αὐτὸ τὸ ἐρωτήμα ἀσχολοῦσε τὴν Ἄννα συχνά, τῆς ἔφερνε κάποια ἀγωνία.

Τὴν Περλίτα ὅμως δὲν τὴν ἀσχολοῦσε καθόλου. Γιὰτὶ τὸ θεωροῦσε φυσικό, πῶς ὅταν θὰ παντρευόταν, θὰ εἶχε τὴν μητέρα της κοντὰ της.

Δὺο μάτια φλογερὰ, καὶ θλιμμένα. Ὅλη τὴ νύχτα κύτταζαν τὴν κοπέλλα τὰ δὺο αὐτὰ τὰ μάτια, σὰν νὰ τὴ ρωτοῦσαν...Σὰ νὰ τῆς χαμογελοῦσαν...

ΕΝΑ ΑΤΥΧΗΜΑ

— Μαννούλα, εἶπε ἡ Περλίτα τὸ ἄλλο πρῶτ. Θέγυν. Νά, σοὺ ἔχω ετοίμο τὸ φαγάκι σου... Ὅλα...

— Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι της καὶ σταμάτησε.

— Ἐνα τρελλὸ ποδοβολητὸ ἄλογου τὴν ξάφνιασε.

Δὲν συνήθιζαν οἱ καβαλλάρηδες νὰ περ νᾶνε ἀπὸ τὸ ἐρημικὸ τους μονοπάτι. Τὸ σπιτάκι τους ἦτο κρυμμένο, χαμένο σκεδὸν σὲ μιὰ στροφή τοῦ δρόμου. Κοντὰ πὺ δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα σπιτία. Καὶ ὁ δρόμος δὲν ἦταν καὶ τόσο κατάλληλος γιὰ τοὺς καβαλλάρηδες πού ἔτρεχαν τιθασεύοντας τὰ ἄγρια ἄλογα.

Κύτταξε ἡ Περλίτα με περιέργεια ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Καὶ ἄθελά της μιὰ κραυγὴ τρόμου θύγῃ ἀπὸ τὰ στήθη της.

— Μαννούλα μου!... Τὶ τρελλὸ τρέξιμο! Μὰ αὐτὸ τὸ ἄλογο εἶνε δαιμονισμένο... Θὰ τὸν σκοτώσω... Ἀχ!

Στριγγιὰ θύγῃ καὶ τελευταία κραυγὴ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς κοπέλλας. Γύρισε, κλωμὴ στὴ μητέρα της.

— Ἐνα ἄλογο, ἀφηνιασμένο, εἶπε. Τὸν ἔριξε. Δὲν σάλευσε ὁ καβαλλάρης ἕως νὰ τὸν σκότωσε, μαννούλα;

— Θεὸς φυλάξῃ! ἀποκρίθηκε ἡ ἀρρωστή. Δὲν σάλευε ἀκόμα;

— Ὁχι, εἶνε πεσμένος κάτω, στὰ χορτάρια.

Πῆναινε νὰ ἰδῇς. Μπορεῖ νὰ χρειάζεσαι βοήθεια.

Ἐτρεξε ἡ κοπέλλα.

— Ἀπάνω στὴ κλόν, με τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὸ γρασίδι, κοιτό

9. Όταν γύρισε, άγνοούσε αί-
την ίδια πώς, στο δωμάτιό
της, σωρίστηκε σ' ένα γυ-
βάλι, έντελώς έξαντλημένη.
Τό μίσος της έναντιον
του άνθρώπου αυτό που την
είχε καταστρέψει, ήταν άπέραντο.
Άφου σκέφθηκε επί πολλή ώ-
ρα σφίγγοντας τό κεφάλι της μέ-
σα σ'ά χέρια της άσφαχα ώρ-
θώθηκε και μουρμούρισε:
— Άπό δω και στό έξής ένας
μόνο θά έινε ο σκοπός της ζωής
μου: η έκδίκησις!
— Άφού είπε, τά λόγια αυτά,
άρχισε νά περιεργάζεται ένα—έ-
να δάκν τά πράγματα που ήσαν
στό σπίτι, λένοντας κάθε φορά:
— Καί αυτό άχρηστο!... Καί
αυτό περιττό!
Καί τά σπείρασε όλα σ' ένα
πελώριο σωρό, στόν προθάλαμο
του πατρικού της σπιτιού, άφου
κράτησε μόνο τά άπολύτως άναγ-
κάκια.

—Γιά τά έκδικηθώ έγω άνάν-
κη από χρήματα, πολλά, έλεγε.
Κι' αυτά που θα πάρω μέ τό έ-
πούλημα τών θανάτων μου θ'
άποταλέσουν τών πυρήνα που κί-
φαλαίον που χρειάζομαι... Ά
θα τών τιμώρησω, μόνι μου, μέ
τά ίδια μου τά χέρια!
Κάλεσε κατόπιν ένα παλαιόπα-
λη, στόν όποιο πούλησε τά πάν-
τα. Καθώς όμως οι άνθρωποι του
παλαιόπαλη μετέφεραν τό γρα-
φείο του πατέρα της, τούς έξέ-
φυε από τά χέρια και γλιστρών-
τας έπάνω στη σκάλα, κομμάτια-
στηκε. Συγχρόνως ένα ροκκό από
χειρόγραφα έξέφυγε από κάποιο
μυστικό συρτάρι.

—Ο παλαιόπαλη, τά έπηρε από
κάτω και γυρίζοντας προς την
Μώντ, τή ρώτησε:
—Μήπως σάς είνε χρήσιμα αυ-
τά;

—Η Μώντ πήρε τά χειρόγραφα,
τούς έρριξε μία ματιά και πλημ-
μυρισμένη από έξανκνή συγκίνησι
άπάντησε:
—Οί σάς εύχαριστώ Σ'ας
εύχαριστώ πολύ, κύριε...

Τά χειρόγραφα αυτά ήσαν ά-
πλοστάσια τό ήμερολόγιο που
κρατούσε ο πατέρας της από την
νεότητά του από τότε που ήπι-
τούσε ως διπλωματικό, όπάλη-
λος σέ διάφορες χώρες της Έγ-
γύς και της Άπω Ανατολής.

Μόλις έφυγε ο παλαιόπαλης, η
Μώντ, σάν νά την έσπαρχνε κά-
ποιο μυστικό προαίτημα, κλεί-
στηκε στό δωμάτιό της και άρχι-
σε νά διαβάει γεμάτη περιέρ-
γεια και συγκίνησι, τά φύλλα
του ήμερολογίου του πατέρα της.

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

—Η Μώντ, άφου διάβασε πολλές
σελίδες άφιερωμένες στην ίδιω-
τή και στο ήμισια ζωή του δι-
στυχιόμενου πατέρα της, δακρύ-
ζοντας κάθε τόσο, έξασφα στην
σελίδα 22 του ήμερολογίου στα-
θηκε έξανκνημένη.

Δέν πίστευε στό μάτια της και
χρειάστηκε νά διαδοχικά και δει-
τερη και τρίτη φορά τό κείμενο
της σελίδας αυτής γιά νά βεβαι-
ωθεί ότι δέν γλιότανε.

Και νά τί έγραφε:
«Από διάφορες ένδείξεις και
πειστήρια που συγκέντρωσα κατά
την διάρκεια της ύπηρεσίας μου
στις χώρες της Ανατολής, σχη-
μάτισα την πεποίθησι ότι δισού-
θησαν μέχρι τών ήμερών μας και
ότι βρίσκονται κρυμμένοι σέ μέ-
ρος άγνωστο οι θηλοικοί ήσους.
ροί της περιφέρειας βασιλείας του
Σαββά. Έκανα πολλές φορές έ-
ρευνες σχετικές κι' έτσι έμαθα,
ότι τό μυστικό τών θησαυρών τό
ζέρει μόνο ο τελευταίος άπόγ-
νος της Ιερατικής οικογενείας τών
Ιερέων του Σαββά, ο όποιος ζή-
την άποκλήσει, στην Νότιο Κί-
να. Αυτός κατέχει επίσης τό πε-
ρίσπτο της λατρείας της θεάς Ά-
στάρτης, τό όποιο άποτελεί τό
κλειδί του μυστηρίου τών θησαυ-
ρών. Άρκει λοιπόν νά αναζητή-
ση και νά βρή κανείς τών τελευ-
ταίο άπόγονο τών Ιερέων
του Σαββά και νά τού άποσπάση
μέ κάποια θυσία τό περίσπτο της
Άσάρτης, γιά νά γίνη κύριος
τών θησαυρών».

Λίγο πιο κάτω ήτορχε η έξης
διαφορετική σημείωσις:
«Τό περίσπτο της Άσάρτης
άποτελείται από ένα άσπινέο δ-
μοίωμα περιστεριού— έμβλημα
της θεάς— προσαρμωμένο σέ
μία χρυσή στενιάμακη θήκη, από
την όποια κρέμεται ένα χρυσό έ-
πίσπης μέταλλο, όπου είνε χαραγ-

ΙΣΤΟΡΙΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η νεαρά και όραία
Δανίς Μώντ Γρηγκάρντι πηγαίνει στην Καντώνα γιά νά
έργασθ. Μόλις όμως φτάνει εκεί, πέφτει στα χέρια του
τρομερού Βασιλέως τών Έπαυτών Χέτ—Φούγκ, ο όποιος
θέλει νά έκμεταλλευθί την όμορφιά της. Εύτυχώς η Μώντ σώζε-
ται από τόν λεαρό Κινέζο δόκτορα Κιέν—Λούγκ, τόν όποιο γνώ-
ρισε στό ταξίδι της. Ο Φούγκ όμως μαίνεται. Αιχμαλωτίζει και
πάλη την Μώντ και τόν Κιέν—Λούγκ γιά νά τούς θανατώση, αλλά
και πάλι τούς σώζει ο πρόξενος της Δανίας Μάδσεν. Η Μώντ
έχει έναν ιερό σκοπό στη ζωή της. Νά έκδικηθί εκείνον που έγι-
νε άφορμή ν' αυτοκτονήσθ ο πατέρας της, νά τιμωρήσθ σκληρά
τόν θορόνο Μούρφυ που την κατέστρεψε κι' έγινε αίτια νά φυ-
λακισθί και την έγκατέλειψε σ' ουδός πέντε δρόμους μ' ένα παιδί
στην άγκαλιά. Γιά νά έπιτύχθ όμως αυτό, όνειρεύεται νά βρή τό
θησαυρό της Βασιλείας του Σαββά, επί τη βάσει μιάς περιγραμ-
μής που βρέθηκε κρυμμένη σ' ένα παλιό γραφείο του πατέρα της,
γιά νά γίνη πλούσια και πανίσχυρος.

μένες διάφορες φράσεις άσπυρια-
κές. Όλο δέ τό περίσπτο κρέμε-
ται σέ μία χρυσή άλυσίδα μέ
στρογγυλούς κρίκους. Τέλος μέ-
σα στη στενιάμακη χρυσή θήκη,
βρίσκεται κλεισμένη μία περιγραμ-
μή, στην όποια είνε χαραγμένο τό
σχεδιάγραμμα του μέρους όπου
βρίσκονται κρυμμένοι οι θησαυροί
της βασιλείας του Σαββά και η
όποια περιέχει και πολλές άλλες
διαφορετικές πληροφορίες σχετι-
κές.

—Η Μώντ, άφου τά διάβασε ο-
λα αυτά, έσκυψε και φίλησε τά
χειρόγραφα, κυριευμένη από άπé-
ραντη συγκίνησι.

—Τώρα καταλαβαίνω! φώναξε.
Ναι, τώρα καταλαβαίνω τούς λό-
γους γιά τούς όποιους ο φτωχός
πατέρας μου θέλωσε νά μάθθ τις
άσπυριακές γλώσσες. Καί εύτυχώς
έγρα πολύ καλά τά άσπυριακά!
Οί! Θα βρω τούς θησαυρούς θά
γίνω παντοδύναμη και έτσι θά
μπορέσω νά έκδικηθώ όπως θέλω
τόν δολοφόνο τών γονέων μου και
τόν κλέφτη της εύτυχίας μου και
της τιμής μου...

—Έπειτα από δύο μέρες η Μώντ
παίρνοντας μαζί της τό τούλιμο
πατρικό ήμερολόγιο, έφευγε γιά
την Άμερική. Ο σκοπός του τα-
ξιδίου της ήταν διπλός. Άφ' έ-
νός ήθελε νά έξαφανισθ από την
πατρίδα της έτσι που νά γυρίσθ
ο βαρόνος Μούρφυ ότι χάθηκε
γιά πάντα και άφ' έτέρου νά βρή
στην Άμερική δουλεύοντας σκλη-
ρά τά χρήματα που της χρεια-
ζόταν.

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

...Στό Κιουρασό τών Όλλανδικών Ίνδιων, οι άστυφύλα-
κες έχουν πάντοτε μαζί τους, την ώρα της ύπηρεσίας, μία
πράσινη όμπρέλλα γιά τόν ήλιο, την όποιαν όμως κρατάνε
άνοικτη, άκόμα και όταν δέν υπάρχει ήλιος, και...τή νύχτα.
Η όμπρέλλα αυτή θεωρείται άπαραίτητο συμπλήρωμα της
στολής τους!

...Στό δουλειά τών Σόνσετ του Χόλλανδών υπάρχουν άρ-
κετά καταστήματα τά όποια πουλάνε... παλιά ρούχα τών κι-
νηματογραφικών άστέρων. Σέ κάθε παλιό κοστούμι ή εσώρ-
ονο και ή καπέλλο, είνε κομωμένο ένα σημείωμα, γραμ-
μένο ήτοιχισμένο από τόν ήθοποιό, ο όποιος πιστοποιεί ότι τό
φόρεμα άνήκει σ' αυτόν. Τά καταστήματα αυτά κάνουν χρυ-
σές δουλειές, γιάτι είνε χιλιάδες οι πλούσιοι κινηματογραφο-
μάνεις που πληρώνουν όσα— όσα προκειμένου ν' άποκτήσουν
ένα φόρεμα άγαπημένου τους άστέρος.

...Υπολογίζεται ότι ένα άγγυρό νόμισμα δέν μπορεί νά
κυκλοφορήσθ περισσότερο από 27 χρόνια χωρίς νά φθαρή.
...Η νήσος της Νέας Γής είνε ίσως τό μόνο μέρος τό
κόσμου, όπου δέν υπάρχουν ούτε φίδια, ούτε δάτρυχοι, ούτε
σαύρες.

...Κατά την αρχαιότητα, συνήθιζαν νά ξεριζώνουν τούς
κυνόδοντας τών υπηρετών και ύπηρετριών γιά νά ξεχωρίζουν
από τούς κυρίους τών.

...Η καρδιά μπορεί νά φθάσθ σέ ήλικία 600 έτών, ή έλθά
700, ο κέδρος 800 και ή βαλάνια 1500.

...Τά μεγαλύτερα δάση του κόσμου βρίσκονται στη Β. και
Ν. Άφρική, στην Κεντρική Άφρική και στην Σιβηρία.

γαπητή μου φίλε, άπάντησε θε-
ρά ή όραία Μώντ. Άλλά νομίζω
ότι, πριν προδωθώ τό άποκλήσει
ένέργεια είνε άνάγκη ν' άποκα-
λύψω όσα άπεκάλυψα σέ σάς και
στόν καλό μας φίλο, τόν πρόξενο
Μάδσεν, ο όποιος και λόγω τών
άτομικών του χαρισμάτων, και
λόγω του άξιώματός του, άσφα-
λώς θά μου φανί πολύ χρήσιμος
στην δύσκολη άποστολή που άνέ-
λαβα. Δέν συμφωνείτε;

—Πραγματικά, έχετε δίκιο, ά
πάντησε ο άγαθός Κινέζος.

—Λοιπόν, είπε άποφασιστικά η
Μώντ, θά τόν έπισκεφθώ άμέ-
σως θά τού φανερώσω τά πάντα,
θά ζητήσω τις συμβουλές του και
κατόπιν θ' άρχίσω χωρίς άναβα-
λή— πρώτες μου έρευνες.

Μετά μισή ώρα ο πρόξενος της
Δανίας δέχεται στό ίδιαιτέρό του
γραφείο την όραία συμπαινώσι-
σά του και τόν άφοσιωμένο της
φίλο δόκτορα Κιέν—Λούγκ.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Ο ΡΑΒΙΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥΑΝ.ΦΟΥ

1

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

—Ορκίζομαι στην τιμή μου,
φώναξε ο Μάδσεν, όταν η Μώντ
τελειώσει την δήνησι της, ότι θα
χρησιμοποιήσω όλη μου τή δύνα-
μη και την έπιρροή γιά νά σάς
βοηθήσω νά φέρετε εις πέρας την
έκδίκησί σας. Άλλά, πριν άπ-
τή την έκδίκησί σας προέχει η άνυ-
ρεσις τών θησαυρών. Σέ τί έ-
νέργειες σκοπεύετε νά προέχτε
σχετικά;

—Έν πρώτοις άπάντησε η
Μώντ, πρέπει νά μάθω σέ ποιο
μέρος της Κίνας ζή ο τελευταίος
αυτός άπόγονος τών βασιλέων
του Σαββά.

—Όσο γι' αυτό δέν θά άνε-
τε κανένα κόπο γιάτι θά σάς βο-
ηθήσω εγώ.

—Σεις; είπε η Μώντ έκπλη-
κτη.

—Μάλιστα! Άκούστε, εδώ
στην Κίνα είνε ένκατασταθί από
αίώνων μία έξαιρετικά σπουδαία πα-
ρική, της όποιας τά μέλη πί-
στεύουν τόσο στόν Σαββά, τών
έξορίων όσο και στη θεά Άσάρ-
την τών Άσσυρίων. Η παρική
αυτή είνε ένκατασταθί στην άρ-
χή στην Καντώνα έπειτα όμως
από πολλές διώξεις από ύπέρ-
σαν τά μέλη της, άποστράφηκαν
στό έσωτερικό της χώρας, στό
Κουάν—Φου, όπου και ζούν σή-
μα δλοι οι άπόγονοί τους. Ά-
κουσα λοιπόν έspanελιμένως νά
λένε, ότι εκεί, στην περιοχή του
Κουάν—Φου, ζή και κάποιος έρχα
τόν ήρος Ιερέως, τόν όποιο δλοι
σέβονται και τιμούν γιά τή σο-
φία του. Ο Ιερέας αυτός ζή σάν
ερημίτης, και καθώς λένε είνε
παρσιάνω από έκαστον έλκοι χρέ-
νων.

—Ξέρετε ακριβώς τό μέρος ο-
που κατοικεί;

—Σύμφωνα μέ τις διηγήσεις
των ταξιδιωτών στα περίχωρα του
Κουάν—Φου, σώνονται τά έρείπια
ένος πανάρχαιου Ιουδαϊκού ναού.
Μέσα λοιπόν στό έρείπιο αυτό
κατοικεί ο Ιερέας, ο όποιος ποτέ
δέν θά ένκαταλείπει. Πολλοί μά-
λιστα τόν έχουν δη νά περιφέρε-
ται στό έρείπιο, ρακένδυτος, μέ
μακρύα κατάλευκη γυνειάδα και
μέ μία μακρύα βακτηρία στό χέ-
ρι, όμοιος μέ τόν Περιπλανώμενο
Ιουδαίο...

—Και ύποθέτετε ότι αυτός ελ-
νε ο Ιερέας που άναφέρει τό ήμε-
ρολόγιο του πατέρα μου; ρώτησε
η Μώντ.

—Ναι, άπάντησε ο Μάδσεν
γιάτι κανείς άλλος ραββίνος δέν
υπάρχει στην Νότιο Κίνα, όπως
έπίσης δέν υπάρχει και άλλη έ-
θρακη κοινότης.

—Άπείτε πολύ από δώ τό Κου-
άν—Φου;

—Όχι και πολύ. Γιά νά πάτε
θά χρειασθίτε μία όλόκληρη ήμέ-
ρα. Καί τό καλύτερο μέσο τό
ταξίδι είνε τό άλογο.

—Όρασι! είπε άποφασιστικά
η Μώντ. Θα νοικιάσω ένα άλογο
και θά φύγω σήμερα κιάλα.

—Ο Μάδσεν σηκώθηκε και είπε:
—Καλή μου φίλη, δέν θά σάς
άφήσω νά έκτεθίτε μόνη σας στη
περιπέτεια αυτή...

—Περίτεια; Έκανε έξανκνημέ-
νη η Μώντ. Υπάρχουν λοιπόν κίν-
δυνοι;

—Στό έσωτερικό της άχανούς

Κίνας υπάρχουν ένα σωρό κίνδυ-
νοι γιά τούς ξένους που ταξιδεύ-
ουν, και προπάντων γιά τις γυ-
ναίκες.

—Έε άλλου, κι' αν άκόμα κα-
τωθώσετε και ξεφύγετε άπ' ό-
λους αυτούς τούς κινδύνους και
βρήτε τόν έθραιο Ιερέα μέσα στό
έρείπιο του ναού, νομίζετε ότι θα
μπορέσετε νά τόν πείσετε νά σάς
παράσθισθ τό περίσπτο της Άσάρ-
της; Νά παρσθίσθ ένα ιερό και
μηλο της θρησκείας του σέ μία
χριστιανή; Σκεφθήτε το αυτό!

Ενώ πάντως είναι άπολύτως βέ-
βαιος γιά τή άσπότη του. Γιατί
έξω πόσο φανταστικοί είνε οι τα-
λαιό αυτοί λάτρεις του Σα-
βά! Δέν νομίζω καθόλου μέ
τούς άνειθιθισμούς έξορίας της
Ευρώπης.

—Η Μώντ έβρινε μερικές στυ-
μές σιωπής.

—Λοιπόν, τι νομίζετε πώς πρέ-
πει νά κάνω; Πώς νά ένεργήσω;
—Πρό πάντως δέν πρέπει νά
ένεργήσετε μόνη, της είπε σέ τό-
νο κατηγορηματικό ο πρόξενος
της Δανίας.

—Ο δόκτορας Κιέν—Λούγκ, ο ο-
ποιος ά- την στιγμή εκείνη πα-
ρακολουθούσε σιωπηλός την συ-
ζήτισι, επενέβη και είπε συγκι-
νημένος:

—Κυρία, αν μου επιτρέπετε,
θά σάς συνοδεύσω εγώ...

Μά τόν η Μώντ προφάση νά
άπαντήσθ ο πρόξενος Μάδσεν εί-
πε κι' αυτός:

—Καλή μου φίλη, επιτρέψατέ
μου νά σάς δηλώσω, ότι όσο βρι-
σκόμαστε στην Κίνα, διατελείτε
όπο την άκρη ποσότητας μου.
Συνεπώς δέν μπορώ νά σάς έγ-
καταλείψω και στην περίπτωση
αυτή θά σάς συνοδεύσω όπου κι
άν πάτε γιά νά σά βοηθήσω.

—Σας εύχαριστώ από τό βά-
θη της ψυχής μου! φώναξε η
Μώντ κατακταστικμένη, σφίγγον-
τας συγχρόνως τό χέρι του προ-
ξένου.

Τότε ο Κιέν—Λούγκ, ο όποιος
φαινόταν σάν νά πασκαλομυθούσε
τη σκηνή αυτή μέ κάποια ζήλεια
είπε:

—Αν δέν ύπόσχοι λόγους άρνή-
σεως έκ μέρους σας, καλή μας
φίλη, θά σάς συνοδεύσω και ε-
γώ. Έτσι τό ταξίδι σας θά είνε
πιο άσφαλές και πιο άσπαστικό
και θά μπορέσετε πολύ πιο εύκο-
λα νά πάτε από τόν ραββίνο
τόν παρσιάνω της Άσάρτης...

—Η Μώντ τόν έβλεπε τό γέρι.
—Σας εύχαριστώ πολύ, τού
είπε. Δέναιον εύχαρίστω.

Τότε ο Κινέζος δόκτορας γύρισε
προς τόν Δανικό πρόξενο και τόν
ρώτησε:

—Συμφωνείτε και σεις;

—Άπολύτως, άφου η κυρία
δέν έχει καμιά αντίρρηση! άπάν-
τησε ο Μάδσεν.

—Λοιπόν, φώναξε γεμάτη χα-
ρά η Μώντ, θά ταξιδεύουμε και
οί τρεις μαζί;

—Ναι, και οι τρεις! της ά-
πάντησαν οι δύο φίλοι της.

—Ας είνε εύλογημένο τό όνο-
μα—οθ Θεού! Τώρα πιά δέν έγω
καμιά άμφισβήσι ότι ο Πατρός
ναμας μέ ποσώτερο! Με σάς,
καλή μου φίλη, είναι ίκανή νά
άντιμετωπίσθ τά πάντα!

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Τό πρωί της άλλης ήμέρας ά-
φου έγιναν οι άποφασίσεις προ-
ετοιμασίες γιά τό ταξίδι στό έν-
δοτεμα της Κίνας, η Μώντ και
οι δύο άπόστολμένοι της φίλοι έ-
βγαζαν άπό τήν Καντώνα, συνο-
δεύομενοι από δύο ύπέρπτες και
τούς άγροφόρους, οι όποιοι έοερ-
ναν τό διάδύ μέ τις άποσκευές.

—Ο καιρός ήταν λαμπρός και
οί τρεις φίλοι ποσώδους ελ-
δάρτης έχοντας την πεποίθησι
ότι τό ταξίδι τους θά τελείωνε
αίσιος.

—Η μικρή συνοδεία είχε άρχί-
σει πιά νά διασχίθί χλοερές πε-
διάδες, τί- όποιες διέκοπταν γοα-
φικοί λόφοι και όρεισι ποταμιάκια.
Κάθε τόσο φανόντουσαν έδώ κι
έκει οι μικροί συνοικισμοί τών Κι-
νέζων χωρικών.

Κατά τό άπόγευμα της ίδιας
ήμέρας, η συνοδεία έφτασε στό
πρόδρομο ένός κινεζικού χωριού,
τό όποιο όνομαζόταν Κή—Τουάν.
—Η Μώντ ρώτησε αν θά μπορού-
σαν νά καταλύσουν σ' αυτό.

—Στό έσωτερικό της άχανούς

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.



(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

—Βασιλιά μου. Οι γι-
ατροί είνε κοντά της. Οι γιατροί
κάνουν ό,τι μπορούν... Μά, εγώ
σοι λέω νά μη την βασανίσουν
άδικα. Η Βηθσαβέε είνε χαμέ-
νη. Καί μόλις λίγες στιγμές μπο-
ρεί νά ζήσθ άκόμη... Όλο τό αί-
μα έφυγε από μέσα της. Άς την
άφήσουν νά πεθάνη ειρηνικά. Γι'
αυτό ήλθα νά σέ είδοποιήσω, μη-
πως έγες τίποτε νά της πής...

Κρατώντας τό παιδί στην άγ-
καλιά του ο Δαβίδ έτρεξε στό δώ-
ματι. Όλα αυτά τού φαινότου
σαν ένα όνειρο, ένα όνειρο έφι-
αλτικό...

Οι γιατροί ήσαν γύρω από τη
Βηθσαβέε και κουνούσαν τά κε-
φάλια τους. Μόλις αντίκρουσαν τόν
βασιλιά παραμείναν.

—Ο Δαβίδ φώναξε:
—Φύγετε δλοι!

Με μία ματιά κατάλαβε πώς
η Ρεβέκα έλενε την αλήθεια. Στο
πρόσωπο της Βηθσαβέε ο θάνα-
τος είχε χαραξί κιάλα την έ-
πίσημη σφραγίδα του.

Τά μάτια της έλαμπαν μέγιστα
σάν άστρα. Τά μάγουλά της ήσαν
όλολευκα, όπως μπορούνε νά είνε
μόνα τα νεκρά τά μάγουλα.
Τά γέλη της παύσανε.

—Η όμορφιά της όμως έλαμπε
άκόμα στό άσπασμένο αυτό πρό-
σωπο.

—Βασιλιά μου. Οι γι-
ατροί είνε κοντά της. Οι γιατροί
κάνουν ό,τι μπορούν... Μά, εγώ
σοι λέω νά μη την βασανίσουν
άδικα. Η Βηθσαβέε είνε χαμέ-
νη. Καί μόλις λίγες στιγμές μπο-
ρεί νά ζήσθ άκόμη... Όλο τό αί-
μα έφυγε από μέσα της. Άς την
άφήσουν νά πεθάνη ειρηνικά. Γι'
αυτό ήλθα νά σέ είδοποιήσω, μη-
πως έγες τίποτε νά της πής...

Κρατώντας τό παιδί στην άγ-
καλιά του ο Δαβίδ έτρεξε στό δώ-
ματι. Όλα αυτά τού φαινότου
σαν ένα όνειρο, ένα όνειρο έφι-
αλτικό...

Οι γιατροί ήσαν γύρω από τη
Βηθσαβέε και κουνούσαν τά κε-
φάλια τους. Μόλις αντίκρουσαν τόν
βασιλιά παραμείναν.

—Ο Δαβίδ φώναξε:
—Φύγετε δλοι!

Με μία ματιά κατάλαβε πώς
η Ρεβέκα έλενε την αλήθεια. Στο
πρόσωπο της Βηθσαβέε ο θάνα-
τος είχε χαραξί κιάλα την έ-
πίσημη σφραγίδα του.

Τά μάτια της έλαμπαν μέγιστα
σάν άστρα. Τά μάγουλά της ήσαν
όλολευκα, όπως μπορούνε νά είνε
μόνα τα νεκρά τά μάγουλα.
Τά γέλη της παύσανε.

—Η όμορφιά της όμως έλαμπε
άκόμα στό άσπασμένο αυτό πρό-
σωπο.

—Βασιλιά μου. Οι γι-
ατροί είνε κοντά της. Οι γιατροί
κάνουν ό,τι μπορούν... Μά, εγώ
σοι λέω νά μη την βασανίσουν
άδικα. Η Βηθσαβέε είνε χαμέ-
νη. Καί μόλις λίγες στιγμές μπο-
ρεί νά ζήσθ άκόμη... Όλο τό αί-
μα έφυγε από μέσα της. Άς την
άφήσουν νά πεθάνη ειρηνικά. Γι'
αυτό ήλθα νά σέ είδοποιήσω, μη-
πως έγες τίποτε νά της πής...

Κρατώντας τό παιδί στην άγ-
καλιά του ο Δαβίδ έτρεξε στό δώ-
ματι. Όλα αυτά τού φαινότου
σαν ένα όνειρο, ένα όνειρο έφι-
αλτικό...

Οι γιατροί ήσαν γύρω από τη
Βηθσαβέε και κουνούσαν τά κε-
φάλια τους. Μόλις αντίκρουσαν τόν
βασιλιά παραμείναν.

—Ο Δαβίδ φώναξε:
—Φύγετε δλοι!

Με μία ματιά κατάλαβε πώς
η Ρεβέκα έλενε την αλήθεια. Στο
πρόσωπο της Βηθσαβέε ο θάνα-
τος είχε χαραξί κιάλα την έ-
πίσημη σφραγίδα του.

Τά μάτια της έλαμπαν μέγιστα
σάν άστρα. Τά μάγουλά της ήσαν
όλολευκα, όπως μπορούνε νά είνε
μόνα τα νεκρά τά μάγουλα.
Τά γέλη της παύσανε.

—Η όμορφιά της όμως έλαμπε
άκόμα στό άσπασμένο αυτό πρό-
σωπο.

—Βασιλιά μου. Οι γι-
ατροί είνε κοντά της. Οι γιατροί
κάνουν ό,τι μπορούν... Μά, εγώ
σοι λέω νά μη την βασανίσουν
άδικα. Η Βηθσαβέε είνε χαμέ-
νη. Καί μόλις λίγες στιγμές μπο-
ρεί νά ζήσθ άκόμη... Όλο τό αί-
μα έφυγε από μέσα της. Άς την
άφήσουν νά πεθάνη ειρηνικά. Γι'
αυτό ήλθα νά σέ είδοποιήσω, μη-
πως έγες τίποτε νά της πής...

Κρατώντας τό παιδί στην άγ-
καλιά του ο Δαβίδ έτρεξε στό δώ-
ματι. Όλα αυτά τού φαινότου
σαν ένα όνειρο, ένα όνειρο έφι-
αλτικό...

Οι γιατροί ήσαν γύρω από τη
Βηθσαβέε και κουνούσαν τά κε-
φάλια τους. Μόλις αντίκρουσαν τόν
βασιλιά παραμείναν.

—Ο Δαβίδ φώναξε:
—Φύγετε δλοι!

Με μία ματιά κατάλαβε πώς
η Ρεβέκα έλενε την αλήθεια. Στο
πρόσωπο της Βηθσαβέε ο θάνα-
τος είχε χαραξί κιάλα την έ-
πίσημη σφραγίδα του.

Τά μάτια της έλαμπαν μέγιστα
σάν άστρα. Τά μάγουλά της ήσαν
όλολευκα, όπως μπορούνε νά είνε
μόνα τα νεκρά τά μάγουλα.
Τά γέλη της παύσανε.

—Η όμορφιά της όμως έλαμπε
άκόμα στό άσπασμένο αυτό πρό-
σωπο.

—Βασιλιά μου. Οι γι-
ατροί είνε κοντά της. Οι γιατροί
κάνουν ό,τι μπορούν... Μά, εγώ
σοι λέω νά μη την βασανίσουν
άδικα. Η Βηθσαβέε είνε χαμέ-
νη. Καί μόλις λίγες στιγμές μπο-
ρεί νά ζήσθ άκόμη... Όλο τό αί-
μα έφυγε από μέσα της. Άς την
άφήσουν νά πεθάνη ειρηνικά. Γι'
αυτό ήλθα νά σέ είδοποιήσω, μη-
πως έγες τίποτε νά της πής...

Κρατώντας τό παιδί στην άγ-
καλιά του ο Δαβίδ έτρεξε στό δώ-
ματι. Όλα αυτά τού φαινότου
σαν ένα όνειρο, ένα όνειρο έφι-
αλτικό...

Η ΚΑΡΔΙΑ — τής γυναίκας

ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Όταν ο Άμαδης με την ώραία Όριάννα και τους άξιους συντρόφους του, τους γενναίους ιππότες Ταλαώρ και Φλορεστανό, αποβιβάστηκαν στο Έρμινον, έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα από το θαύμασμά βλέποντας στον άγριο εκείνο ζερότοπο ένα θεοράτο παλάτι που ξεπερνούσε στη λάμψη και στην ομορφιά και αυτά άκόμα τα ανάκτορα του Πατισάχ της Σταμπούλ και του βασιλιά της Ρώμης.

Ήταν χτισμένο από άλικο πορφυρίτη και κάτασπρο μάρμαρο, με ψηφιδωτά από άτιμπα πετράδια. Πάνω στην άσημνια στέγη του έστεκαν κι τ'όλοχρυσοι πελαργοί, λέξ κι λέξ έτοιμοι ν' άνοιξουν τα φτερά τους και να πετάξουν.

Πιο θαυμαστά όμως ήταν δυο πελώρια ανάκτορα, δεξιά και αριστερά στη μεγάλη πύλη. Τό ένα παρίστανε κάποιον ιππότη ώπλισμένο ως τα δόντια και τ' άλλο μία κοπέλλα, βασιλικά ντυμένη.

Όύτε στ' όνειρό του δεν είχε δει ποτέ κανείς ιππότη πιά λεβέντη από αυτόν εκεί. Μα και σ' κανένα παραμυθι του κόμου δεν έζησε ποτέ νεράιδα πιά ομορφιά από εκείνη την κόρη. 'Η πόρτα του παλατιού ήταν άνοιχτή. Κάτω απ' τή μαρμαρένια πολυστύλη στοά και πάνω σ' ένα ψηλό θάβρο στεκόταν ένας ώραιος άντρας από μπρούντζο, κρατώντας στο δεξί του χέρι μία κυνηγετική σάλπιγγα.

Μα την αλήθεια! είπε τότε ο Ταλαώρ. Θα μω' μέσα σε τούτο το παλάτι και αν άκόμα είναι μαγεμένο και στοιχειωμένο, κι' αν άκόμα το φυλάει γίγαντες και δράκοι.

Τά ίδια είπε και ο Φλορεστανό. 'Ο Άμαδης όμως δεν έδναζε λέει από το στόμα του, μόνο κύτταζε άκόρταγα την Όριάννα. Χρόνια όλόκληρα είχε φάει τον κόμο νά τή θρ' και νά την κάνει δική του. Την άγαπούσε σαν τρελλός. Και τώρα που την είχε κοντά του, δεν ήθελε νά την άφρη και νά μπη στο παλάτι εκείνο με τους συντρόφους του. Γι' αυτό ο Ταλαώρ και ο Φλορεστανό τράβηξαν μόνι τους ευπράς. Τή στιγμή όμως που ήταν έτοιμοι νά διαδούν το κατόφλι, κάποιος μαυρίδερος νάνος, πού φορούσε κατακόκκινη στολή, όγνικε από την πύλη, τους σταμάτησε και τους είπε ειρωνικά:

— 'Η δική μου ή γνώνη, ευγενέστατο ιππότες, είναι νά παραιτηθεί από το όκοπό σας. Έδω δεν πρόκειται νά νικήσετε γίγαντες και δράκους. Και άκούστε την ιστορία πού είμαι υποχρεωμένος νά κάθουμαι νά διηγούμαι σε κάθε τουμυρό που θέλει νά έπισκεφθ' αυτό το παλάτι. Τό άνάκτορο αυτό το είχε χτίσει πρ'ν από έκατό χρόνια, ο Άπολλίδων, ο πρώτος τοκος υνός του βασιλιά της Έλλάδος, γιά τή Γριμαννία, την ώραία κόρη του αυτοκράτορος της 'Ιταλίας. 'Ο ιππότης πού θέλετε δεξιά στην πόρτα είναι αυτός ο Άπολλίδων και ή κοπέλλα είναι ή Γριμαννία. Άφού τ' όρωτεμένο ζευγάρι έμεινε κάμποσο καιρό στο Έρμινον, τούς προσκόλεσαν, μιά μέρα, ξαφνικά νά πάνε στη Ρώμη, επειδή ο αυτοκράτορας είχε πεθάνει. Μα ή Γριμαννία δεν ήθελε τό παλάτι αυτό, πού στάθηκε ή έρωτική φωνή τους νά έρρημψ' και νά μπαίνουν σε ν'οι μέσα. Τότε ο Άπολλίδων, πού είχε καταγίνει και με τή μαγεία, όρθηκε ένα μέσον νά μ'η μπορ' κανείς νά μπη μέσα αν δεν έμεινε πιστός σε μιά και μόνη άγάπη.

Τά λόγια αυτά έτάραξαν τό

Ταλαώρ και τόν Φλορεστανό. 'Ητανε πολύ νέοι άκόμα, μα και πολλές φορές είχαν γελάσει δι' άφορες γυναίκες και τούς είχαν π'ν πώς μονάχα εκείνες άγάπησαν στη ζωή τους.

Μα ή ιπποτική άνδρεία έκανε τόν Ταλαώρ ν' άψηφηση κάθε κίνδυνο και νά φωνάξει:

— Πού άκούστηκε ποτέ, ένας ιππότης νά φοβάται νά μπη σ' ένα παλάτι, πού ή πόρτα του είναι μισάνοιχτη; Θέλω νά μω' μέσα και δά μω'.

Τά ίδια είπε και ο Φλορεστανό. Και προχώρησαν και οι δυο άφοβα και θαρραλέα. Μα κάτω τ'ομορφό και άπίστευτο σ'νέβη τότε. 'Ο μπρούντζινος άνδρας πού στεκόταν κάτω από τή στοά, έφερε τή σάλπιγγα στο στόμα του και έσάλπισε στριγγιά και δυνατά.

Σηκώθηκε τότε μιά δυνατή θύελλα, πού άρπαξε τούς δυο ιππότες σαν κούρελία και τούς πέταξε μακριά.

'Ο Φλορεστανό έπεσε στη θάλασσα και μόλις κατάφερε κολυμπώντας νά ξανάβρη στη στεριά. 'Ο σύντροφός του, ο γενναίος ιππότης Ταλαώρ, είχε μείνει νά κρεμασμένος από τό κλαδί ενός ψηλού δένδρου.

Τότε μίλησε ο Άμαδης.

— 'Ηρθε ή ώρα, δέσποινε, είπε στην Όριάννα, νά σου αποδείξω πώς μονάχα έσένα άγάπησα στη ζωή μου.

— Έμπρός, λοιπόν! Κάμε το, τού άποκρίθηκε ή Όριάννα με τό άδιάφορο και περιήφανο ύφος πού έχουν όλες οι όμορφες γυναίκες.

— 'Ο ιππότης προχώρησε κατά την πόρτα.

'Ο μπρούντζινος άντρας έσάλπισε και πάλι. Άπ' τή σάλπιγγά του όμως βγήκε τώρα μιά γλυκυτάτη αρμονία πού πλημμύρισε τή στοά και όλο τό Έρμινον, και σε κάθε ήχο έπεφταν καταγής ρόδα και για σερμιά. 'Ετσι ο Άμαδης μπήκε άνεμπόδιστα στο μαγικό παλάτι.

Και είδε εκεί μέσα πράγματα τόσο πλούσια, τόσο λαμπρά, πού λίγο έλειψε νά χάση τό

φως τών ματιών του από τή λάμψη. Είδε πατώματα από πολύτιμους λίθους, στύλους από σπάνια πολύχρωμα μάρμαρα, τοίχους με στολίδια, αγάλματα μαλαματένια, καθρέφτες πού μέσα τους έδωλες κήπους όνειρεμένους, με άγνωστα λουλούδια και μαγικά πουλιά.

'Η αλήθεια είναι πώς ο Άμαδης θαμυρώθηκε στην αρχή απ' τα θαύματα πού έδωλεπε τριγύρω του. Άμέσως όμως ξαναθυμήθηκε την άγάπη του και θέλησε νά βγ' έξω, νά τ'ησ' π'ν τ' είδε εκεί μέσα και νά πάρη την ανταμοιβή του, μιά και τ'ησ' άπόδειξε πώς μόνο αυτή άγάπησε στη ζωή του.

Βγήκε έξω, μα ή Όριάννα κι' ο Ταλαώρ είχαν γίνει άφαντοι.

Τότε ο Φλορεστανό τόν πλησίασε, τόν χτύπησε στον ώμο και τού είπε:

— Θα λυπηθ' πολύ, Άμαδί, άμα άκούσης τί θα σου πω, μα πρέπει νά τό πάρης άπόφασι και νά κάνης ύπομνη. Μόλις μπήκες μέσα στο παλάτι, ο Ταλαώρ κατέβηκε απ' τό δέντρο, έπεσε στα πόδια τ'ης Όριάννας, τ'ης είπε πώς την άγαπάει, πώς είναι ή όμορφότερη γυναίκα τού κόσμου και πώς θα πέθαινε από την ετυχία αν τόν άφρη νά τή φιλήση μιά φορά στο στόμα... 'Η Όριάννα τού χαμογέλασε... Και τώρα βρίσκονται μαζί σε κείνο κεί τό δάσος.

'Ο Άμαδης ένοιωσε ένα κοφτερό μαχαίρι ένα τού τρυπή την καρδιά. Δεν μπόρεσε νά κρατήσει τή δάκρυα.

Τότε τόν πλησίασε ο κοκκινόφορεμένος νάνος και τού είπε:

— Μην κλαίς, ώραιε ιππότη! Αυτό πού σου συνέβη μ'ας διδάσκει πώς οι γυναίκες προτιμάνε τή ψεύτικη έρωτική λόγια απ' την αληθινή άγάπη, και πώς μπορούμε νά τις άπατούμε, φτάνει μονάχα νά τούς λέμε πώς τις τ'αγαπούμε!...



Μάρτεν Ούρτελ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ — άστέρων

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΣΕΜΠΟΤΑΡΙ

Όταν ή περίφημη αούδης τ'ης Κρατικής Όπερας τού Βερολίνου Μαρία Τσεμποτάρι παντρεύθηκε τόν διάσημο καλλιτέχνη Γκυστάβ Ντήλ, έλαβε έρωτη από γράμματα έγκάρδια άποδοκιμαστικά, καί... άτελειητικά.

Τό πιο περίεργο απ' όλα όμως ήταν άσφαλός τό έξης:

— Έάν τυχόν δεν γνωρίζετε σε ποιόν άνδρα προσφέρεται τό χερί σας γιά όλη σας τή ζωή, έπιτρέψτε μου νά σας τό πω έγώ.

'Ο σύζυγός σας άντεδύθη μέχρι σήμερα πολλούς άντεδοθητικούς ρόλους και ρόλους έλλημιατών. Πιστεύετε λοιπόν, ότι ένας άνθρωπος, πού έγκρασκάνε τόσο ουσικά ρόλους έλλημιατικών τύπων, θα ήταν ποτέ δυνατόν νά σας κάνει ετυχισμένη; Πρόκειται άσφαλός περί πραγματικών έλλημιατιών πού θα σας φέρη δυστυχία.

Τά άνωτέρω λόγια σας τά άπευθύνει ένας άνδρας πού σας λατρεύει κι' έπιθυμεί την ετυχία σας.

'Ο άγνωστος όμως αυτός θαυμαστής έπεσε έξω στους ύπολογισμούς του και στις προβλέψεις του, γιατί τό γάμος τ'ης Τσεμποτάρι και τού Ντήλ άπεδείχθη ότι είναι ένας από τούς πιο ετυχισμένους καλλιτεχνικούς γάμους τού κόσμου.

ΤΟΥ ΒΙΛΜΥ ΡΟΖΕ

Κάποιος έπισκέφθη κάποτε τόν Βίλμυ Ροζέ πρωταγωνιστή τού νέου φ'λμ «Μυστικό συμβόλαιο W. B. I» γιά νά τόν παρακαλέση όπως μετείδηση και προληφθ' κι' αυτός ως ήθοποιος.

Περιγράφοντάς τή προσόντα του και τ'ς ικανότητές του, ο ξένος έγινε μεταξύ άλλων:

— Πρέπει νά έξέρετε ότι όταν ήλθα στο Βερολίνο, φορούσα ένα σχισμένο ποκαμπίστο και ένα τρύπιο παντελόνι...

— Αυτό δεν έχει σημασία, τού είπε τότε ο Ροζέ. Έγώ έφανόμην γιά πρώτη φορά στο Βερολίνο τελείως γυμνός!

— Και γιά νά διαλύση την άπορία και τή έκπληξη τού σωματιητού του προσέθεσε:

— Θέλω νά πω ότι... γεννήθηκα στο Βερολίνο!

ΤΗΣ ΕΛΣΕ ΦΩΝ ΜΕΛΛΕΝΤΟΡΦ

Πρό καιρού σ' ένα μω'ρ τ'ης Πράγας βρέθηκαν συγκεντρωμένοι διάφοροι Γερμανοί καλλιτέχνες μεταξύ τών οποίων ή Μπριγκίττε Χόρντ, ο Μάρτεν Ούρτελ, ή Λένυ Μάρεμπαχ, ο Φέρντιναν Μαρτιν, ή Λούσι Ίγγλις, ο Γκέοργκ Άλεξάντερ, ή Έλσε Φών Μέλλεντορφ κ. ά. 'Η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από τή τέχνη και τά προσόντα αλλά και τά ελαττώματα και μειονεκτήματα διαφόρων συνάεργων.

Όταν ήρθε ή σειρά νά κριθ' ή νέα ήθοποιός Μαρίνα Ρήντ ή Λένυ Μάρεμπαχ έσπευσε νά παρατηρήσει:

— Γι' αυτήν μονάχα καλά μπορεί κανείς νά π'ν!... — Τότε, παρεντέχονς ή Έλσε Φών Μέλλεντορφ, άς μιλήσουμε γιά καμιά άλλη!...



ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

ο σκληρόκαρδος στρατάρχης
πού κερδισε πολλές μάχες και
άπειρες γυναίκες καρδιές

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΓΟΗΣ

Όταν μιά μέρα ο Λουδοβίκος 14ος πληροφόρηθηκε ότι ένας νεαρός ύποσιπτής τού στρατάρχου Βιλλάρ, είχε ζελογιάσει τήν ώραία δούκισσα τ'ης Βουργουνδίας, τήν όνομαστή γιά τήν σεμνότητά της μέσα στην αλή, φώναξε άναγκασμένος:

— Ποιος είναι αυτός ο άθλιος πού μω' έπλανε και τή τελευταία τίμια κυρία τ'ης Αύλης μου! Ώρτε τον μου νά τόν δω!

Μά, όταν είδε νά παρουσιάζεται μπροστά του ένα κλωμό άμούστακο παιδί, με μεγάλη φωτεινά μάτια και όλόμαυρα σγουρά μαλλιά, άδύνατο άλλα γεροδεμένο, φώναξε γοντεψμένος από τήν άρρενωπή ομορφιά πού αντίκρισε:

— Μά αυτός είναι ένας ζωντανός πειραμός! Αν ήμουν γυναίκα, πολύ άμφιβάλλω αν θα μπορούσα νά άντισταθώ κι' έγώ στην γοητεία του...

Έτσι έκαμε τή γνωριμία του με τόν βασιλέα του, ο νεαρός Ρισελιέ, σέ ηλικία μόλις 14 έτών. Και ο Βασιλεύς — 'Ηλιος, τόσο πολύ τόν συμπάθησε από τήν πρώτη στιγμή, πού τού έδωσε τό δικαίωμα νά περιφέρει ελεύθερα μέσα σ' άνάκτορά του και νά καταφεύγ' σ' αυτόν γιά κάθε ύπόθεσί του.

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΣΕΜΝΗΣ

Άπ' τήν ήμέρα εκείνη, μιά έκπληκτική («καριέρα») έρωτικών κατακτήσεων άρχισε γιά τόν νεαρό καρδιοπατή Ρισελιέ, ο όποιος υπήρξε άναμφιόβλος ένας από τούς περιφημότερους δόν — Ζουάν ευναρτίδας τού 18ου αιώνας. Άκόρταγος έρωτιδής άπλανε με θρασύτητα πού δεν είχε όρια παντού τό δικτάτορ του. Και άφού άπομυζούσε τό μεθυστικό νέκταρ των ώραιων γυναικών λουλουδιών πού έδρεπε, έγκατέλειπε κατόπιν με σκληρότητα και άναλγησία τά θύματα του...

Όταν ή ώραία δούκισσα τ'ης Βουργουνδίας — τό πρώτο έρωτικό τρώπαλό του — έπεσε στην άγκαλιά του θερμόαιμου δανδ'η, ή Αύλη όλη άναστατώθηκε. Γιατί, ή σεμνή δούκισσα ήταν ή μόνη κυρία τ'ης άριστοκρατίας πού δεν είχε θέλησει άκόμη νά δοκιμάση τήν ήδονή τ'ης άμαρτίας... Και ο κατακτητής της θεωρήθηκε σαν ένας υπεράνθρωπος. Ένας άνδρας με γοητεία άκατανίκητη, με σατανική σαγήνη. Και όταν οι ώραιές τ'ης Αύλης, ξετρελλαμένες μαζί του, τόν ρώτησαν:

— Μά πώς τά καταφέρατε νά κολάσετε αυτή τήν άγία;

'Ο Ρισελιέ απάντησε με τήν χαρακτηριστική κυνικότητά του:

— Μά, ήταν καιρός νά έκδικηθ' τόν ψυχρό σύζυγό της με τήν άφόρητη έρωτική άδιαφορία του...

ΕΝΑ ΑΘΩΟ ΘΥΜΑ

'Ο Ρισελιέ σέ λίγο άρχισε νά γίνεται τό μ'ηλο τ'ης έριδος μέσα στην Αύλη. Κανένα δεν φοβόταν και τίποτε δεν υπέλογιζε. 'Η έννοια τού Λουδοβίκου 14ου τού ξεσηράλιζε άπέραντη άσυνείδηση.

Πόσο τόν χαιρούμαι και τόν...ζηλεύω αυτόν τόν νεαρό αλέκτορα, έλεγε γελώντας γιά τόν Ρισελιέ ο Λουδοβίκος 14ος, όταν έφτανε σ' αυτιά του κανένα νέο έρωτικό κανάδαλο του. Έχει τόση ζωή μέσα του και τόση φλόγα πού θα μπορούσε αν τόν άφρναν, νά πολλαπλασιάσει σημαντικά τόν... πληθυσμό τ'ης Γαλλίας!...

Όστόσο, οι συγγενείς τού νεαρού Ρισελιέ άρχισαν ν' άνησυχούν γι' αυτόν, γιατί

τόν προάριζαν γιά τά μεγαλύτερα άξιώματα τ'ης πολιτείας. Φοδόντουσαν ότι τά έρωτικά του όργια θα κατέστρεφαν μιά μέρα τήν καριέρα του, πού προμηνύσαν λαμπρή.

Οι άφελείς! Δεν ήξεραν, λοιπόν, ότι μόνον διά τού έρωτος, ο δαιμόνιος αυτός κατακτητής γυναικών καρδιών θα κατάρθωνε νά φτάσει εκεί όπου τόν όδηγούσε ή φιλοδοξία του.

Όστόσο, οι συγγενείς του κατάφεραν νά πείσουν τόν βασιλέα νά παντρεύη τόν νεαρό ευνουσιμένο του.

'Η δέσποινις ντέ Σανσάκ, τ'ης μεγάλης οικογενείας τών Νοάι, υπήρξε τό άθωό θύμα πού τού προσέφεραν γιά σύζυγό της. Ήταν μιά χαριτωμένη κοπελλίτσα, μιά σ'σ'η κοκκία στην ομορφιά, πού άγάπησε από τήν πρώτη μέρα τού γάμου της παράφορα τόν ώραιό δανδ'η.

Μά, ο Ρισελιέ, τήν πρώτη κιόλας έβδομάδα μετά τό γάμο του, τήν έγκατέλειψε!...

— Κάθε άλλο παρά γιά σύζυγος κάνω έγώ, τ'ης είπε ώμ'α. Όταν μ'ας πάντρεψαν έκαμαν τό λάθος νά μ'η ρωτήσουν και μένα...

ΜΙΑ ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

'Ο Λουδοβίκος 14ος ώριγισμένος από τήν σκληρή αυτή συμπεριφορά τού Ρισελιέ, άπέναντι μιάς άθώας κοπέλλας, τόν τιμωρεί με ένός έτους φυλάκιση στην Βαστίλη.

Οι πολυπληθείς όμως έρωμένες του, πού τόν λατρεύουν, έπαναστατούν γι' αυτό! Και δείχνουν δημοσία τήν άναγκή τους γιά τήν άδικη φυλάκιση τού δημοφιλούς δανδ'η, περνώντας έξω από τά τείχη τ'ης Βαστίλης και χαιρετώντας τον με τά μαντήλια... Αυτή ή καθημερινή παρέλαση τών ώραιων σελφιδών μπρος από τόν φυλακισμένο — με επί κεφαλής τήν μεγάλη φίλη τού κόμψου Βαλουά — άποτελεί μίαν έπίσημη διαμαρτυρία κατά τού Λουδοβίκου. Και ο βασιλεύς άναγκάζεται στο τέλος νά τόν άποφυλάκισ'.

Μόλις όμως βγήκε από τήν φυλακή ο Ρισελιέ, ρίχτηκε άσυγκράτητος στα έρωτικά όργια...

'Η Ίωάννα Μισλέν, μιά μικροαστή πού τήν γνώρισε αυτή τήν περίοδο στο όπιτι κάποιου φίλου του, υπήρξε ένα από τά συγγενικώτερα θύματα του.

Άφού τήν έπλανε με λόγια τρυφερά, τ'ης πήρε τή μικρή προικα πού είχε σέ μετρητά και τήν έγκατέλειψε...

Τό δυστυχισμένο κορίτσι μάταια περιμένε τήν επάνοδό του. Και ένα θλιμένο φθινοπωρινό δειλινό πέθανε από μαρσισμό, τό όνομα τού Ρισελιέ στα κείλη:

— Άρμάνδε, ψιθύριζε ψυχορραγώντας, γιάτί δεν ήρθε άκόμη... Άργησε τόσο πολύ... 'Η άγάπη σου με σκότωσε...

Όταν έμαθε τόν δραματικό θάνατό της ο σκληρόκαρδος γόης ψιθύρισε άδιάφορα:

— 'Η άνόνη!...

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΑΥΛΟΚΟΛΑΚΟΣ

Μετά τόν θάνατο τού Λουδοβίκου 14ου, ο Ρισελιέ έγινε άπερίγραπτα θρασύς. Μιά μιά άρχισε νά παίρν' από τόν αντίβασιλέα όλες τ'ς φίλες του...

Και ο έλλιπος τ'ης Όρλεάνης, κούραμένος και άγαθός, όπως ήταν, δεν διαμαρτυρούσε.

Αναίσχυντος στο έπακρον, ο τουμυρός καρδιοκατακτητής δεν δίσταρε μόνο τ'ς φίλες του, αλλά τούς άπομυζούσε και όσα χρήματα είχαν.

Σ' ένα γεύμα στο μέγαρό του, άνάγκασε ένα όρσιν μιά φίλη του, τήν κυρία ντέ Βιλλουά νά γυθ' και νά μείν' όλόγυμνη μπροστά στους συνδαιτημένους. Τού είχαν ύποσχεθ' οι ιεράρχες σέ άναίδεια φίλοι του, ότι αν τό κατάφερε αυτό, θα τούδιναν όλοι από κάποιο σεβάστο ποσό...

Και ο Ρισελιέ δεν δίστασε...

Όταν άνάβηκε στον θρόνο ο Λουδοβίκος 15ος, ο Ρισελιέ, τέλειος άυλοκόλας, άπέκτησε άμέσως τήν εύνοιά του, παρασύροντάς τον μαζί του στις διασκεδάσεις...

Αυτός τού προμήθευε τ'ς φίλες του και ο Λουδοβίκος γιά ανταμοιβή τόν ένεμίε με τίτλους, άξιώματα και θαυμάσια...

Έτσι έξηνειται πώς ο έρωτύλος και τρυφίλος αυτός δανδ'ης κατάρθωσε νά φτάσει στο άξίωμα τού στρατάρχου...

'Η αλήθεια είναι πάντως ότι ο Ρισελιέ δεν έστερείτο διάλογο άνδρείας και στρατιωτικής άξίας. 'Ο έρως δεν τόν έμπούσε νά διαπρήση σέ διάφορες μάχες, νά άπελευθερώσει τή Γένουα, νά κατατροπώη τόν έχθρο πού είχε διαδ' τόν Ρήνο και άπείλους τήν πατρίδα του κατά τόν Έπταστή πόλεμο.

Ακατάβλητος γόνης, δεν δίστασε σέ ηλικία 84 έτών, νά παντρεύη γιά δεύτερη φορά. Τόση ήταν ή ζωτικότητα του και ή άκόρεστη έρωτική διδασία του.

'Ο Ρισελιέ πέθανε ένα χρόνο πρ'ν από τήν έκρηξη τ'ης Γαλλικής Έπαναστάσεως, γλ'ντώντας τόν έρωτα ως τά 98 χρόνια τ'ης άκόλαστης και πολυτάραχης ζωής του.

ΜΙΧ. ΚΟΥΜΥΝΔΟΥΡΟΣ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ — τής μάντισσας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Έμπηκε στο δωμάτιο τ'ης χειρομάντιδος και τ'ης άπλωσε τό χέρι του.

— Κυρία μου, τ'ης είπε εκείνος, ήρθα έξω χωρίς νά πιστεύω στην τέχνη σας. Για νά με κάμετε νά πιστευθώ διηγήθητε μου πρώτα τό παρελθόν μου. Άν τ' έξέρετε αυτό, τότε θα παραδεχθώ ότι είναι δυνατόν νά γνωρίζετε τό μέλλον μου.

'Η χειρομάντις κύτταξε τό χέρι τού νέου και τού είπε:

— Είσατε 26 έτών, καλλιτέχνης, ποιητής ίσως ή συνθέτης με ζωηρή φαντασία. Έχετε μεγάλη ιδέα γιά τόν έαυτό σας, χωρίς όμως νά είσθε και φαντασμένος. Δεν υπήρχε πολύ ετυχής στη ζωή σας... Γνωρίσατε μιά νέα και τήν άγαπήσατε. Στόν έρωτά σας, όμως έναντιώθηκαν οι γονείς τ'ης νέας κι' έμποδισαν τήν ετυχία σας. Συγγνώμη, κύριε, μήπως έχετε κανένα αντίκειμενο πού ν' άνήκει στη νέα πού άγαπάτε;

'Ο νέος τ'ης έδωσε ένα μεταξωτό μαντήλι. 'Η χειρομάντις τό πήρε και τό κύτταξε προεκτικά.

— Βλέπω, είπε, ότι και ή νέα σας άγαπή πολύ, με τήν ίδια άγάπη με τήν οποία τήν άγαπάτε και σεις. Οι γονείς τ'ης όμως έννοούν νά δώσουν τήν κόρη τους σε κανένα άριστοκράτη ή σε κανένα έκατομυριούχο. Σεις δεν είσατε ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο και γι' αυτό ούτε θέλουν ν' άκούσουν τ' όνομά σας, θα ρθ' όμως έποχή πού θ' αλλάξουν τά πράγματα και θα σας καλέσουν κοντά τους.

— 'Ο, τί λέτε κυρία;

— Μάλιστα. 'Η μητέρα τ'ης νέας θα σας άγκαλιάσει και θα σας φιλήση με δάκρυα στα μάτια.

— Πότε; Γρήγορα;

— Έντός ενός έτους. Σήμερα έχουμ πρώτ' 'Οκτωβρίου. Τήν 1' 'Οκτωβρίου τού προσεχούς έτους θα έχουν γίνει όλα αυτά. Θα σας δεχθούν με δάκρυα στα μάτια.

— Τί με μέλλει! Θα τήν πάρω και θα φύγουμε μακριά, πολύ μακριά.

— Θα πάρ' μόνη της.

— Θα τήν ακολουθήσω.

— Δεν θα μπορέσετε.

— Δεν θα μπορέσω; Τι λέτε; Άς πούν τό ναί οι γονείς τ'ης και θα όπτε.

— Όχι, κύριε... Βλέπετε αυτή τή γραμμή τού χεριού σας; Παριστάνει ένα κλειδί. Θα σας τό δώρη ή μητέρα τ'ης. Μετά ένα χρόνο, σαν και σήμερα, θα άνοίξετε τήν πόρτα τού κήπου, θα άγεσθε στο όπιτι και θα μπητε στο δωμάτιό της. Θα είσατε φορτωμένος με άνθη. 'Η άγαπημένη σας όμως δεν θ' άκούρη τά θήματα σας, θα κοιμάται θα κοιμάται θαθελά!

— Μού τό έχει π'ν ότι κάνει θαρ' ύπνο. Άλλά γιάτί μω' μιλάτε με τούσιν αινιγματικό τρόπο;

— Δεν έχω νά σας πω τίποτε άλλο.

Πέρασε αρκετός καιρός. Οι γονείς τ'ης νέας έφυγαν με τήν κόρη τους και πήγαν νά κάνουν ένα ταξίδι στην Έλλάδα, με τήν έλπίδα νά τόν λησμονήση. Πέρασαν αρκετοί μήνες. Έξαφνα ο νέος έλαβε τό παρακάτω τηλεγράφημα απ' τήν Άθήνα με τήν ύπογραφή τ'ης μητέρας τ'ης: (Είπε θαεία άρωστη και σας ζητεί. Έλάτε άμέσως).

Έφυγε σαν τρελλός και μετά 5 ήμέρες ήταν στην Άθήνα. 'Η μητέρα τ'ης νέας τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε με δάκρυα στα μάτια, όπως είχε προανέψει ή χειρομάντις. Μπήκε στο δωμάτιο τ'ης άγαπημένης τού όπου μόλις πρόλαβε νά τήν όρ' πρ'ν πεθάν'. Ξεφυχσε κυττάζοντάς τον, χωρίς νά μπορ' ν' άρθρώρη λέξι. Νεκρή τήν μετέφεραν στο Παρίσι. 'Η μητέρα τ'ης τού έδωσε τό κλειδί τού κήπου γιά νά μπη στο όπιτι τό πρώτ' τ'ης μέρας πού θα τήν έθαβαν, από τή μικρή πόρτα, γιάτί ή μεγάλη πύλη τ'ης εισόδου δεν θα ήταν άκόμη άνοιχτή. Και τό πρώτ' τ'ης 1' 'Οκτωβρίου άνοίξε — άκριβώς όπως τού είχε προείπει ή χειρομάντις — τήν μικρή πόρτα τού κήπου, μπήκε σ' αυτόν κι' έπειτα άνέβηκε στο όπιτι και μπήκε στο δωμάτιό της. Ήταν φορτωμένος με άνθη. 'Η άγαπημένη του όμως δεν άκούσε τά θήματα του, γιατί κούμπαν. Κοιμόταν θαθειά, γιά νά μ'η ύπνωση ποτέ πιά!...

ΕΡ. ΔΡΙΤΟ



Περιληψίες προηγουμένων.— 'Ο τελειοφοίτος της 'Ιατρικής θάνης Θεοφανί δας και η κόρη μαθήτρια Νέλλη Συράκου αγαπάντων τρελλά. 'Ο πατέρας όμως της νέας αρνείται να δώσει την κόρη του στο θάνη, κάνει δριμύτατες παρατηρήσεις στη Νέλλη και ειδοποιεί το γυμνασιάρχη της. 'Απελπισμένη η νέα τρέχει στο δωμάτιο του θάνη και αποπειράται ν' αυτοκτονήσει. 'Εκείνος φτάνει εγκαίρως και την σώζει. Θεούδουν κατόπιν για την Κηφισιά όπου παντρεύονται. 'Η Νέλλη γράφει κατόπιν στον πατέρα της, ζητάει τη συγγνώμη του, αλλά ο Συράκος της απαντά ότι δεν την θεωρεί πια παιδί του.

Σταμάτους, λαχναρισμένους. Το χέρι του έτρεμε πιο πολύ. Τα μάτια του, μέσα από τα μυωπικά γυαλιά, θόλωναν. 'Ωστόσο εξακολουθούσε. «'Η Άννα, είνε τόσο ένοχη, όσο και σύ σκεδόν. 'Ετσι πλήρωσε την καλωσύνη μου. Θάπρεπε να την τιμωρήσω κι' αυτήν, να της κλείσω την πόρτα μου. Μα λυπάμαι το παιδί της, που θα υποφέρει άδικα. Μέσα μου όμως λέω, πως δεν έχω παιδιά.» Τέλειωσε έτσι απότομα το γράμμα, γιατί καταλάβαινε πως αν εξακολουθούσε ακόμα να γράφει, στο τέλος θα τον έπαιρναν οι λυγμοί.

Και το σκληρό αυτό το γράμμα, έπεσε σαν πέτρα μέσα σε γαλήνια νερά για να ταραχή την ευτυχισμένη γαλήνη των νεογνών. 'Εκλαψε η Νέλλη. 'Ο θάνης όμως, σφίγγοντάς την στην αγκαλιά του, πύρε λόγια να την παρηγορήσει. — Θα το περάσω. Μη σε μέλλει. 'Ετσι είνε όλοι οι πατέρες στην αρχή. 'Επειτα, το συνηθίζουν. Δεν χαιρέσαι πού δεν μάς καταγγέλλει;

— 'Αλήθεια, θα μπορούσε να το κάνει κι' αυτό; ξεφώνισε η Νέλλη. — Γιατί όχι; Είμαστε τυχεροί, γυναικού λα μου γλυκερά. 'Εχεις την περιουσία σου, έχω το διπλώμα μου. Το μόνο που μάς μένει, είνε να θρώ τη θέσι που ζητώ στον Ευαγγελισμό και να αρχίσω η πελατεία... Τότε δεν αλλάζω την τύχη μου με κανένος βασίληα το θρόνο.

— Ότε κι' εγώ, βασιλόπουλό μου μαγεμένο, φώναζε η Νέλλη, ανοίγοντας την αγκαλιά της.

Πέρασαν έτσι οκτώ ημέρες. Οι ώρες τους περνούσαν με το μεθύσι της αγάπης. Καί όταν χόρταιναν από φιλία και χάδι, κυνηγιόνταν σαν παιδιά στον κήπο και ξεφώνιζαν. Καί όταν κουράζονταν και από τα παιχνίδια, χειροπιασμένοι έκαναν κανένα περιπάτο στους ρωμαντικούς δρόμους της Κηφισιάς.

Κάτω από τις πανύψηλες δενδροστοιχίες, άναμεσα στις κοψιές βίλλες, μέσα στις ευθείες των λουλουδιών, τριγύριζαν άμεριμνοι.

Και οι διαβάτες γύριζαν και τους εκύτταζαν με χαμόγελο. Κανένας όμως δεν τους έπαιρνε για νινυμνούς. Κανένος δε μπορούσε να φαντασθί πως η λυγερή αυτή παιδούλα ήταν κιάλας 'κυρία'.

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ

'Η Άννα, στο μεταξύ, έστεινε τη φωλιά των δυο έρωτευμένων.

Το σπίτι της Νέλλης ήταν κάπου στη λεωφόρο 'Αλεξάνδρας κοντά. 'Ενα κομψό διοροφάκι. Το ένα πάτωμα, τρία δωμάτια και κουζίνα, θρέθηκε ξενοικιαστές. Το έπιπλωσε η Άννα, πρόχειρα, με τα απαραίτητα, και οι νινυμνοι πήγαν και εγκαταστάθηκαν. 'Αργότερα θα έκαναν τα έπιπλα τους όπως τα ήθελαν, αργότερα, όταν θα άρχιζε δουλειά ο θάνης.

Τριγύριζε η Νέλλη στο καινούργιο της νοικοκυριό, σαν πεταλούδα. Θόρουσε μία ρόδινη ρόμπα και τα φαρδιά μανίκια, λέει και ήταν φτερά, και άνεμιζαν. Τα καστανά της μάτια πετούσαν χρυσές σπινθές και

τά χαίλη της ήταν πιο άλικο τώρα, από τα φίλια του θάνη.

'Ηταν η τρίτη ημέρα που είχε εγκατασταθεί στο νοικοκυριό της. 'Η Άννα τη θοηθούσε ακόμα και η μικρή Λίνα έτρεχε και ξεφώνιζε σαν τρελό γατάκι. 'Αξαφνα, το κουδούνι χτύπησε.

— Ποιος να είνε; ρώτησε η Νέλλη τρομαγμένη.

Πήγε η Άννα ν' ανοίξη και απέξω άκούστηκε μία δροσερή κοριτσιότικη φωνή.

— Είνε μέσα η Νέλλη... η κυρία Θεοφανίδη.

— 'Η Σοφίκα! φώναζε η Άννα. 'Ελα με σε, Σοφίκα!

Έτρεξε μέσα η παιδούλα και οι δυο παλινές συμμαθήτριες έπεσαν στην αγκαλιά η μία της άλλης.

— Τ' αποφάσισες, λοιπόν; ξεφώνισε η Σοφίκα! Τ' αποφάσισες; 'Εσύ άξιζεις, Νέλλη!

Γελούσαν και οι δυο σαν τρελλές.

— 'Ελα, πές μου, έκανε η Νέλλη. Τι λένε στο σχολείο; Τι λέει ο γυμνασιάρχης;

— 'Ο γυμνασιάρχης δεν λέει μιλία. Την ημέρα που το μάθαμε στο σχολείο, ήταν άμιλτος. 'Εχει γούστο να του κακοφάνηκε, Νέλλη.

Σεκαρίσθηκαν στα γέλια οι παιδούλες.

— Και πώς το μάθατε; ρώτησε η Νέλλη.

— Νά, προχθές, την ημέρα που εγκατασταθήκατε εδώ. Στο κάτω πάτωμα η νοική-ρίσα σου, είνε φίλη της υπτέρας μιάς συμ-μαθήτριάς μας, της Παπαδάκη.

— Κατάλαδα! γέλασε η Νέλλη. 'Ωστε το έμαθε όλο το σχολείο.

— Όλο το σχολείο. 'Ελα, πές μου! Πές μου!

— 'Η Άννα έφυγε και οι δυο παιδούλες κάθισαν πολλή ώρα, στόμα με στόμα, να τ' άλενε. Τα μάτια τους ήταν μεγάλα, τα μάγουλά του ξαναμμένα. 'Η μία, διηγείτο τα θαύματα της ζωής που μόλις είχε γνωρίσει, η άλλη άκουγε, ανατριχιάζοντας συγκορμη, νοιώθοντας κάθε της μόριο να δονείται.

— Όταν άκουσαν τα δήματα του θάνη, η Νέλλη πετάχτηκε.

— 'Ο άντρας μου! ψιθύρισε.

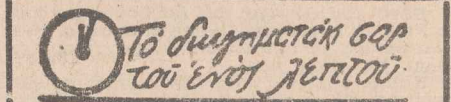
Σηκώθηκε και η Σοφίκα και στάθηκαν κι' οι δυο συμμαθήτριες που άτάκτικαν, μπροστά του. 'Ο θάνης γέλασε με την καρδιά του.

— Σίγουρα με κακολογούσατε, είνε, για να σατίσετε έτσι. 'Αλλά, δεν πειράζει. Θα τιμωρήσω τη γυναίκα μου τουλάχιστον. Να πάρει αυτό το φίλι μπροστά στον κόσμο, για να μάθης άλλη φορά.

Τη φίλησε μέσα στο στόμα και αντί να κοκκινίση η Νέλλη, κοκκίνισε η Σοφίκα.

— Τώρα, εγώ φεύγω, ψιθύρισε.

— Έπεσαν πάλι στην αγκαλιά ο θάνης του άλλου, μόλις δρέθηκαν μόνοι. 'Όσο περνούσαν οι ημέρες, τόσο ένοιωθαν την αγάπη τους να φουντώνει πιο πολύ. Θάθελαν



Αϊδέριο πλάσμα

'Ο Ντιντής συναντά τον παλιό παιδικό του φίλο Μάρκελλο, έναν από τους πιο όνομαστους μαιευτήρες των 'Αθηνών.

— Μάρκελλε, του λέει. 'Εχω να σου αναγγείλω μία ευχάριστη είδηση. Παντρεύομαι!... Σου φαίνεται παράξενο, έ; 'Εγώ, ο κεκρυμμένος έχθρος του γάμου, να σου λέω ξαφνικά ότι αποφάσισα να χορέψω τον χορό του 'Ησαία. Καί όμως έτσι είνε...

— Στις ημέρες μας βλέπει κανείς πολλά παράξενα.

— 'Α, όχι, το σκέφθηκα το πράγμα πολύ καλά. Δεν είνε άλλη παραξενιά. Βλέποντας κανείς τον έφυλομό της σημερινής κοινωνίας, είνε φυσικό να τρέμη το γάμο, όταν όμως γνωρίση μία αϊδέρια ύπαρξη...

— Αϊδέρια ύπαρξη;

— 'Αληθινό διαμντή ηθικής. Μα γι' αυτό ακριβώς την παίρνω. Δεν εγγυώρια στη ζωή μου άγνόητο πλάσμα. Το ειδύλλιο μας άρχισε τον χειμώνα... 'Ω, θα ήθελα πολύ να την γνωρίσης, Μάρκελλε.

— Τιμή μου. Καί το όνομά της, αν ε-πιτρέπεται;

— Κι' αυτό αϊδέριο. 'Αγνή, 'Αγνή Αϊ-θεριάδου...

— 'Η κόρη του καθηγητού;

— Πώς! Την ξέρεις;

— 'Αν την ξέρω, την 'Αγνή; λέει ο μαιευτήρ. Μα είνε ή... καλύτερα μου πελάτις!

ΡΟΛΑΝ

να μη χωρίζονται καθόλου. Μα ο θάνης έ-τρεχε όλη την ημέρα για να πετύχη το διορισμό του.

Σ' αυτό το ζήτημα, η τύχη δεν φαινόταν και τόσο καλόβολη. Κάθε μέρα, της έλεγε ο θάνης της Νέλλης, φευγοντας. («'Απόψε, έχω το προαίτημα πως θα σου αναγγείλω πια το διορισμό μου.»)

Μα κάθε βράδυ, της αποκρινόταν με φωνή μουδιασμένη:

— Όχι ακόμα... Δεν ξέρω γιατί σκαλύνει αυτό το ζήτημα.

— 'Η Νέλλη αναστέναζε για μία στιγμή. 'Επειτα, γελούσε.

Πέρασαν έτσι δυο μήνες. Στο διάστημα αυτό, πούλησαν μερικά από τα κοσμήματα της Νέλλης — τα χειρότερα βέβαια — για να ανταπεξέλθουν στα έξοδα τους και να μη στερηθούν. Μα δυο μήνες το κα-μόγελο δεν έφυνε από τα χείλη τους.

Δυο μήνες η καρδιά τους χτυπούσε το νικητήριο παιάνη της ζωής. Δυο μήνες δε θυμήθηκαν ούτε μία μέρα πως ο πατέρας ήταν θυμωμένος. Στην παραόλη της ά-γάπης τους, έβλεπαν μονάχα την αγάπη τους, τίποτε άλλο. Παιδιά τρελλά και ε-γυστικά από ευτυχία.

ΔΙΠΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

'Ηταν στις πρώτες μέρες του 'Ιουλίου. Βραδάκι, ζεστό, πνιγρό. 'Η Νέλλη, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με τη ρόμπα της, κίτταζε κάθε τόσο άνωπόμονα την πόρτα.

Παραπέρα, ένα φουστάνκι περιπάτου ήταν ριγμένο σε μία πολυθρόνα. 'Ο θάνης της είχε πη πάθε θα έρχόταν να την πάρη να πάνε έξω. Κι' αυτή είχε άρchiσει να ντύ-νεται. Μα ξαφνικά της ήλθε η ζάλη. Χαμο-γέλασε, πέταξε το φουστάνι της και έπεσε στο κρεβάτι της. Τώρα μετρούσε τα δευ-τερόλεπτα ώσπου να νάρθη ο θάνης.

Επί τέλους, το αγαπημένο του δήμα α-κούσθηκε στη σκάλα. 'Η Νέλλη πετάχτη-κε. Τα μάγουλά της έγιναν φωτιά. Στα μά-τια της καθρέφτιστηκε ένας κόσμος όλο-κληρος ευτυχίας.

— 'Η πόρτα άνοιξε. 'Ο θάνης στάθηκε στο κατώφλι. 'Από την πρώτη κατιά που τυρ-βίριζε η Νέλλη, κατάλαβε πως κάτι ευχάρι-στο θα είχε να της αναγγείλη. 'Αστρά-φετε όλόκληρος. Τα μαύρα του μάτια πετού-σαν σπινθές.

— 'Αλλά, ήταν τέτοια και η μεταμόρφωσι στην φυσιογνωμία της Νέλλης, που το πα-ρατήρησε άμέσως αυτός.

— Νέλλη! φώναζε. Τι έχεις; Πως είσαι έτσι; Τα μάτια σου λάμπουν σαν άστρα.

— Καί σενα το ίδιο, θάνη.

— 'Εγώ, έχω να σου πω κάποιο μυστι-κό. Μα, πές μου πρώτα εσύ τι έχεις.

— Κι' εγώ έχω κάποιο μυστικό. Μα θα-λώ ν' άκούσω πρώτα το δικό σου.

— Διωρίστηκα! φώναζε τρελλός από χα-ρά ο θάνης.

— Έπεσε σαν τρελλή η γυναίκα του στην αγκαλιά του.

— Θάνη! Είμαι τόσο ευτυχισμένη. Τόσο ευτυχισμένη! Το παιδάκι μας! Το παιδάκι μας! 'Ηλθε για να μάς φέρη κι' άλλη ευ-τυχία.

— Ποιό παιδάκι μας; έκανε ο θάνης άκνυ.

— Αυτό είνε το μυστικό μου. Θάνη. Θα γίνης πατέρας.

Δάκρυα ευτυχίας τους έπνιξαν για λίγη ώρα τη φωνή.

Επειτα, ξέσπασαν σε τρελλά γέλια, παι-διατικά.

— Σωστό κουκόλοπιτο! φώναζε ο θάνης. Για να σε ιδώ! Μπέρα εσύ, Νέλλη; Δεν μου το χερει το μυαλό μου!

— Τι λές; έκανε με άδιορέπεια η κο-πελλά. Μήπως και σύ, πατέρας; Για κίτταξού στον καθρέφτη, να ιδής τί... ά-ξιοσέβαστος που είσαι, κύριε 'Επιμελητή.

Χειροπιασμένοι προχώρησαν προς το με-γάλο καθρέφτη της ντουλάρας. Μέσα από το κρύσταλλο δυο ώρια, ευτυχισμένα παι-διά τους χαμογελούσαν.

'Ηταν αλήθεια άστειο να φαντάζεται κα-νείς υπτέρα η Νέλλη.

Τα γούρα καστανά μαλλιά της, παιδι-ώναν ένα προσωπάκι δροσερό, που ούτε η άρχή της μπέρτσας δεν είχε καταφέρει να το δείξη γυναικείο πραγματικά πρόσω-πο. Τα λακκάκια γύρω από τα χείλη της, ήταν βαθούλα, και τα δόντια της μαργα-ριταρένια, νεανικά, καθώς χαμογελούσε. Το κορμί της, γεμάτο, όπως πάντα, άφρα-το, φαινόταν ακόμα έντελως κοριτσιότικο.

'Ο θάνης και αυτός ήταν παιδί. Το κλω-μό του πρόσωπο με τα ευγενικά μάτια, ή-ταν ολόδροσο, άν και είχε περάσει κάμπο-σες στερήσεις στη ζωή του.

— Τι τύχη! φώναζε η Νέλλη. Φαντάσου σήμερα να διορισθής και σύ. Σήμερα που ήταν τυχερό να σου αναγγείλω και εγώ το μυστικό μου.

— 'Εννοια σου, μικρούλα μου, φώναζε μ' ένθουσιασμό ο θάνης. 'Όλα θα πάνε κα-λά...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια



Το άρνι

'Ηταν πάντα συνήθεια στη Σμύρνη τη Μεγάλη Πέμπτη, ο αρραβωνιαστικός να στέλνη στην αγαπημένη του ένα άρνάκι που το διάλεγε κάτασπρο όμορφο και το στολίζει με ένα ροζ φιόγκο, χρυσά σύρμα-τα και γιοιυλάρι κόκκινο με κουδουνάκια.

— 'Ετσι ο Γιάννης ο Σεβντάς, ένας νέος που ήταν αρραβωνιασμένος στον Ποδονί-φτη με μία γειτονιούλα της Ζαμφώς, την 'Αργυρώ του Τριπτη, έστειλε σ' αυτήν ένα άρνάκι στολισμένο στην έντέλεια.

— Όλες οι γειτόνισσες γελαστές, την συγ-χαρήκανε για το δώρο, μόνο η Ζαμφώ δεν δέχτηκε να πη λέει, γιατί την προηγούμενη μέρα είχε λογοφέρει με τη μάνα της 'Αρ-γυρώς για τα παιδιά.

— Άκούς εκεί, 'Εφταλία μου, να μου προσβάλη τα παιδιά μου, γιατί ήσταθήκανε στο ρημάδι τοι απόξω. Τα ντουβάρια ήθε-λε να τοι φάνε; 'Εκείνα είνε χορτάτα — δόξα ο θείος — δε θα τοι γυρεύανε τί-ποτα.

— 'Η 'Εφταλία — μία γειτόνισσα επίσης, προσπάθησε να συμβιβάζη τα πράματα:

— Μη συρίζεσαι, Ζαμφώ μου, μέρες πού-νε, για τέτοια παραμικρά πράγματα.

— Μα ήτανε τρόπος, καλέ, να δη όαν τη φαφάνα και να πέση όαν τη λυσασμέ-νη άπάνω στα παιδιά η λυλοσερβιλία η Σταματούλα; Δε συμματίζεη την κόρη τοι που γυρίζε ούλη μέρα, χωρία και τρεις λουρίδες, με εκείνο το παλιόπαιδο το Γιάν-νη το Σεβντά; Μα έννοια σου, δά, ό,τι ή-κανε η μάνα θα κάνη κι' η κόρη. Μονάχα να κατηγορή 1001 γειτόνισσες ξέρει.

— Τι τί λέει για μένα; ρώτησεν η 'Εφτα-λία.

— Μονάχα για σενα, 'Εφταλία μου; Αυ-τή δεν άφισε γειτόνισσα άκατηγόρητη. 'Η-δγε η μπομπή τοι στράτα και άνεγάλα τοι διαβάσεις!

— 'Η γειτόνισσα έσκυψε πιο πολύ και με παρακλητικό τρόπο είνε:

— 'Αχι! Πέ μου τί λέει;

— Καλέ τώρα θα τα θάλης μ' αυτή την άλογοφαία; 'Εσένα σε λέει άσχημη και καμπούρα, τη 'Ερινιώ του Γλύπη κακονοι-κοκυρά κι' άκατάστατη, την 'Αδανάη την παχειά, άναίστητη και άορέλλα.

Δυό - τρεις γειτόνισσες γυρίζοντας από την εκκλησία πλησίασαν.

— Χρόνια πολλά και καλά Ζαμφώ!

— Καί τοι χρόνου τέτοιες μέρες, 'Ολύμ-πια μου! 'Ηπτες στα έφτα ευαγγέλια;

— 'Ηκονώνησαμ σήμερα.

— Βοήθεια σας. 'Εγώ δεν ήπια, γιατί έχτες πριν πάνω να ξαγορέψω ήκολάστη-κα μ' αυτή την καροινή μου τη Σταματού-λα την Τριπταίνα.

— Τι λές, καλέ Ζαμφώ!

— Ναι, ναι. Μα τη μέρα πούνε σήμερα. Μα παρηγοριέμαι γιατί δεν ήβρισε μονάχα έμένα. Αυτή όας θρίζει όλημερίς ούλες σας.

— 'Ηδοι! Είδες το άρνι που ήπτελε ο γιανδουκλούς τοι στην 'Αργυρώ την κόρη τοι;

— Τοι στείλε άρνι; ρώτησε πεισιμωμένη η Ζαμφώ.

— Ναι, μάτια μου και το τραβή με το σκονάκι η κόρη τοι η φοράδα όαν νάνε μπεμπέκα!

— Εκείνη ακριβώς τη στιγμή φάνηκε από την άκρη του δρόμου η 'Αργυρώ, μία κο-πέλλα ψηλή και ροδόκοκκινη, σύροντας ζοπίσιο της ένα άρνάκι με το σκονί.

— 'Ηδοι! 'Ομορφο πούνε, είνε η 'Εφτα-λία. Καλοροζίκιο και με το καλό να φάμε και τοι κουφέτες σου, 'Αργυρώ!

— Καλέ με τοι μιλάρεις σου τούτελει! φώναζε η άλλη, σημάδι πως θα στεφανω-θής έφέτος.

— 'Η Ζαμφώ δεν μίλησε, μόνο είδε με λο-ξό μάτι τη νέα, και ύστερα έσκυψε και χά-δεψε το άρνιο το κεφάλι.

— Καλό και όλομμένο, είνε. Μα γιατί μωρέ παιδάκι μου, να όας στείλη άρνι με κέρατα; 'Εγώ ξέρω πως διαλέγουνε ένα μωρό τοι γαλάτου, όχι με κέρατα! Μη χει-ρότερα!

Κι' άφοι είδε την κοπέλλα να μπαίνει όπiti της θυμωμένη, γύρισε και κίτταζε τις γειτόνισσες με χαμόγελο και πρόσθεσε.

— 'Ο, καλά δε τοι τάπα κι' εγώ; Κάτι θα ξέρη ο γαμπρός για να τοι στείλη άρ-νι με εύλα στο κούτελο!



Το λακρινί του Θρασύβουλα ΤΑ ΑΥΓΑ

'Από τα ρούχα μου θα δηγώ γιατί το ένα το αυγό χρήςμα πολύ κοστίζει, λόγω αίτιου δε άπλου φέτο το Πάσχα μόν' ο πλου- μπορεί και το τσουγκρίζει!

Πήγα κι' εγώ να πάρω αυγά μα έσπασα τρελλά (καυγά) με τον μαυραγορίτη, καθόσον για μισή (ντουζί) αυτός ο θάλαμς μου (εξή) το πατρικό μου σπίτι!

'Ηταν γραφτό — μα (το Χριστό — κρονιάρα με — να κο- (λαστώ) με λυπή μου μεγάλη, κι' αντί όαν Χριστια- (νός κι' εγώ) να σπάσω της λαμ- (πρης τ' αυγό) τοίυπασα το κεφάλι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΑΧ, ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!

'Ο προσκεκλημένος σ' όλη την διάρκεια του γεύματος δεν έκανε άλλο παρά να έξιμνι τη φαγνιά, τα όποια πράγματι ή-σαν έκλεκτά.

— Τι λαμπρό γεύμα! είνε στο τέλος. Σπανίως έφαγα τόσο καλά...

Και ο μικρός του σπιτιού έπεμβαίνει:

— Κι' έμεις το ίδιο, κύριε!...

ΑΠΟΡΙΑ

'Ο Μισελέ γράφει σε κάποιο έργο του: «'Η γυναίκα είνε η Κυριακή του άνδρος.»

Το διαβάσει αυτό ένας βασανισμένος σύζυγος και μουρμουρίζει:

— Τότε πως μπορεί η Κυριακή να είνε ήμερα άναπαύσεως;

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Δεν μπορώ να έννοήσω πως άπεδλη-θης από το στρατό για παράδοσι έθιμοτυ-πίας! έλεγε κάποιος φίλος του ότον τα-γματάρχη Χ.

— Νά, σου λέγω, για παράδοσι έθιμοτυ-πίας.

— Μα πως;

— 'Απλούστατα! Γιατί έγύρισα τα νύτα μου ότον... έχθρο!

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ

— Νά σου πω, θάνη, το καλύτερο φαγν-τό για έναν άνδρα παντρεμένο είνε η σκορδολιά.

— Γιατί;

— Γιατί τότε δεν υπάρχει κίνδυνος να τον πλησιάση άλλη γυναίκα!...

ΤΙ ΘΑ ΤΟΥ ΜΕΙΝΟΥΝ

Δάσκαλος. — 'Υπόθεσε πως ο πατε-ρας σου σου δίνει έκατό δραχμές για ν' ά-γοράσης κάτι και σύ χάνεις τις πενήντα. Μπορείς να μου πής τί θα σου μείνουν;

Μαθητής. — Τα... σημάδι από το έυ-λο που θα μου δώρη!

ΑΠΟ ΦΟΒΟ

'Ο Μάριος, έπειτα από κυνήγι μιάς όλο-κληρης ήμερας, ξαναγυρίζε άπρακτος στο σπίτι του. Μα έπειδή ντρέπεται να παρου-σιασθί με άδειανά τα χέρια, περνάει προη-γουμένως από την αγορά και αγοράζει ένα λαγό.

— Νά κυνήγι μία φορά! λέει στη γυναι-κα του φθάνοντας στο σπίτι του.

'Η γυναίκα του παίρνει το λαγό, τον έ-ζετάει προσεκτικά και φωνάζει:

— Μα ο λαγός αυτός δεν έχει καμιά πληγή! Πως τον σκότωσες;

Τότε ο Μάριος, ο όποιος δεν χάνει ποτέ την έτοιμότητά του, της απαντά:

— 'Ο δυστυχισμένος, μόλις με είδε, φό-νησε από το φόβο του!



Το τσουρέκι

Οι πρώινες καμπάνες του Μεγάλου Σαβ-βάτου άνήγγειλαν το 'Ανάστα ο θεός, και ο Καραμπέτ με τη Σουρπούτσα φιληθήκα-νε με αγάπη:

— Κριστός 'Ανέστος, Καραμπέτ, είνε εν-κείνη.

Δύο μητέρες

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΤΑΥΡΩΣΗΝ

Ο ήλιος κατασταλασμένος έδυε στάν δρίζοντα, ρίχνοντας τις τελευταίες ακτίνες του στο Γολγοθά, σαν χυμό πάνω στο χλωμό άγκυρο του ωραίου Θεού, που το άγκυρό του στεφάνι το είχε γεμίσει με κόκκινα ρουμπίνια πόνου.

Μια θλιμμένη μάννα άκουπιμένη στη Μαρία του Κλωπά και τη Μαρία τη Μαγδαληνή έσυρε τον πόνο της, άσκητο φορτίο για τη μητρική καρδιά και κατέβαινε άργα τον καταραμένο λόφο, εκεί που το παιδί της κοιτόταν σταυρωμένο ανάμεσα σε δυο κορυφούς.

Τα μάτια της στεγνά—δεν είχε για άλλα δάκρυα να χύσει—τά χείλη της ξερά, η άνοση της κομένη.

Μέσα στ' αυτιά της Παρθένου Μαρίας, ανηχούσαν ακόμα τα λόγια Του σαν πένθιμο άποχαιρσίσιμος, όταν της έδειχνε τον άγασμένο μαστή:

—Γυναί, ιδού ο Υιός σου!

Και σε κείνον πάλι δείχνοντας την άμοιρη μαννούλα:

—Ιδού η μήτηρ σου!

Και περνούσε μέσα στο θολωμένο από την θλίψη μυαλό της όλο το μαρτύριο του μοναχικού, του άγασμένου, του Διολεχτού.

Κι' άκουσε πάλι το παρόμοιο:

—Διψώ!...

Και σαν τον πότισαν το ξύδι:

—Τετέλεσται...

Ποιά μάννα μπόρεσε ν' άνθ' έξ απ' παρομοία τραγωδία;

Άμλητη, σωτηρή, υποδαστάζονταν από τις δυο άλλες Μαρίες και κατέβαινε τις πλαγιές του Γολγοθά η μητέρα του Ιησού.

Τό σκταδι είχε άπλωθή πέρα ως πέρα.

Μόνο τ' άστέρια, σαν μύρια νεκροάνθηλα άσπηναν, άναμένα από χέρι άόρατο σε μία πελώρια έκκληση, που είχε για όλο της τον ούρανο, φάτιζαν την τραγική εικόνα του Σταυρωμένου.

Και προχωρούσαν οι τρεις Μαρίες όταν στο γύρισμα κάποιου δρόμου άκούστηκε ένα κλάμα σπαρακτικό, ένα κλάμα άνδράπου που του τρύπααν την καρδιά.

Γύρισαν να ιδούν.

Μιά γυναίκα, άναμαλλίαρα, έσχίζε τα ρούχα της και φώναζε σαν να την μαχαίρωναν με πυρώμενα μαχαίρια.

—Παιδί μου, παιδί μου!...

Η Μαρία έβγαζε το δικό της πόνο κι' έπλησίασε την άμοιρη που σπληνιμένη σ' ένα δέντρο έχυνε πύρινα δάκρυα.

—Τι έχεις; Γιατί κλαίς; την ρώτησε. Έλα να σιέψης τον πόνο σου με τον δικό μου. Κι' έγω το παιδί μου θρηνώ. Έμένα μου τον σταύρωσαν...

Η γυναίκα έβαλε μία κραυγή σαν θρήνο:

—Έμένα κρεμασμένη, είπε. Είμαι η μάννα του Ιούδα.

—Έγω είμαι η μητέρα του Ιησού...

Η γυναίκα έπεσε στα γόνατα οδύρλιζοντας.

Η Μαρία του Κλωπά κι' η Μαρία τη Μαγδαληνή θέλησαν να πάρουν την Παρθένω, και να φύγουν, μα εκείνη στάθηκε, έσκυψε στην πονεμένη μάννα που προδότη, την σήκωσε από χέρι, την υποστήριξε και της είπε:

—Πάμε μαζί. Θα πάρουμε τον ίδιο δρόμο που πόνου και της θλίψης. Από τις δυο μας έσύ είσαι η πιο άξιολύπητη κι' η πιο δυστυχισμένη...

Κι' η μάννα του Χριστού, βόηθησε στο δρόμο του πόνου τη μάννα του Ιούδα.

Σ.—

■ ■ ■

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Νά υποδέχεσθε πάντα τους καλεσμένους σας μ' ένα φρέσκο καλωσόρισμα και με το πρόσωπό σας περιποιημένο. Φροντίστε επίσης, ώστε να έχη εξαλειφθ' από το πρόσωπό σας κάθε ίχνος από την κόρησι της προετοιμασίας της δεξιώσεως σας.

Φροντίζετε πάντοτε, ώστε τα φαγητά σας να είναι κατανοητά, να κ' εμπαρουσίαστα.

Ο κ. Μπρετιγιόν ήθελε ν' αγοράσει μ' ά άμπόελλα... Μα και η κ. Μπρετιγιόν χρειαζόταν ένα ζευγάρι γάντια.

Μπήκαν και οι δυο σ' ένα μεγάλο έμπορικό και τράβηξαν ο καθένας ο τ ό τμήμα που τον ένδιέφερε, άφου συμφώνησαν ν' ανταμώσουν πάλι στην έξοδο.

Όταν φώνισε ο κ. Μπρετιγιόν την ομπρέλα του, έσταθηκε σε μια βιτρίνα, γεμάτη μεγάλα πασχαλινά αυγά αποσπασμένα, από αυτά που έχουν μέσα και από ένα όωρο.

Ένα από τα αυγά που είχε μέσα ένα πολυτελές κεντήτο κομπιναιζόν τραβήξε την προσοχή του.

—Α, μάλιστα! σκέφθηκε...

Ένα τέτοιο αυγό μ' αυτό το μεταξωτό κομπιναιζόν μέσα θα την ευχαριστήσουν πολύ τη μητέρα μου.

Σαφνικά ο κ. Μπρετιγιόν αντίκρισε στην άπέναντι πλευρά του καταστήματος, την Λεοντίνη, τη γυναίκα του, που κυττάσε και αυτή τα πασχαλινά αυγά από σάτεν.

Τόν είδε και κείνη και κοκκίνισαν και οι δυο. Και πώς να μην κοκκινίσουν;

Ο κ. Μπρετιγιόν σκεπτόταν κείνη τη στιγμή να κάνει ένα δώρο, όχι στη γυναίκα του, αλλά στην...

Λεοντίνη πάλι σκεπτόταν να στείλη ένα ένθιμο φίλο στον άντρα της, αλλά στον φίλο της...

Ο κ. Μπρετιγιόν, ο οποίος ήταν 45 χρόνων—η ηλικία που ο άντρας παραλογίζεται—είχε μία φιλενάδα. Τη χαραγμένη Τίτα, η οποία έλεγε πως ήταν μοντέλο σ' έργαστρία ζωγράφων...

Η Λεοντίνη πάλι χάριζε την ώριμότητα των τριάντα της χρόνων σε κάποιο Γουσταύο, ο οποίος ήταν έρασιτέχνης μποέρας.

Την άλλη μέρα, μόλις έφυγε ο κ. Μπρετιγιόν από το ύπυργείο που ήταν τμηματάρχης, μπήκε στο κατάστημα που πουλούσε τ' αυγά.

Αγόρασε ένα ωραίο κόκκινο αυγό που είχε ζωγραφισμένο άπ' έναν Άρλεκίνο που έπαιζε κιθάρα. Στο έσωτερικό του αυγού υπήρχε φυσικά το κομπιναιζόν από μωβ μετάξι στολισμένο με δαντέλλες.

Πήρε το πακέτο με το δώρο ο κ. Μπρετιγιόν και έτρεξε γρήγορα στο σπίτι του να το κρύψη.

Τη στιγμή που σκεπτόταν σε ποιο μέρος να το τοποθετήσει, άκουσε να άνοιξη η πόρτα της εισόδου. Πρόλαβε όμως να κρυφεί...

—Πάμε μαζί. Θα πάρουμε τον ίδιο δρόμο που πόνου και της θλίψης. Από τις δυο μας έσύ είσαι η πιο άξιολύπητη κι' η πιο δυστυχισμένη...

Κι' η μάννα του Χριστού, βόηθησε στο δρόμο του πόνου τη μάννα του Ιούδα.

Σ.—

■ ■ ■

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Νά υποδέχεσθε πάντα τους καλεσμένους σας μ' ένα φρέσκο καλωσόρισμα και με το πρόσωπό σας περιποιημένο. Φροντίστε επίσης, ώστε να έχη εξαλειφθ' από το πρόσωπό σας κάθε ίχνος από την κόρησι της προετοιμασίας της δεξιώσεως σας.

Φροντίζετε πάντοτε, ώστε τα φαγητά σας να είναι κατανοητά, να κ' εμπαρουσίαστα.

Σ.—

■ ■ ■

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Νά υποδέχεσθε πάντα τους καλεσμένους σας μ' ένα φρέσκο καλωσόρισμα και με το πρόσωπό σας περιποιημένο. Φροντίστε επίσης, ώστε να έχη εξαλειφθ' από το πρόσωπό σας κάθε ίχνος από την κόρησι της προετοιμασίας της δεξιώσεως σας.

Φροντίζετε πάντοτε, ώστε τα φαγητά σας να είναι κατανοητά, να κ' εμπαρουσίαστα.

Σ.—

■ ■ ■

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Νά υποδέχεσθε πάντα τους καλεσμένους σας μ' ένα φρέσκο καλωσόρισμα και με το πρόσωπό σας περιποιημένο. Φροντίστε επίσης, ώστε να έχη εξαλειφθ' από το πρόσωπό σας κάθε ίχνος από την κόρησι της προετοιμασίας της δεξιώσεως σας.

Φροντίζετε πάντοτε, ώστε τα φαγητά σας να είναι κατανοητά, να κ' εμπαρουσίαστα.

Σ.—

■ ■ ■

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Νά υποδέχεσθε πάντα τους καλεσμένους σας μ' ένα φρέσκο καλωσόρισμα και με το πρόσωπό σας περιποιημένο. Φροντίστε επίσης, ώστε να έχη εξαλειφθ' από το πρόσωπό σας κάθε ίχνος από την κόρησι της προετοιμασίας της δεξιώσεως σας.

Φροντίζετε πάντοτε, ώστε τα φαγητά σας να είναι κατανοητά, να κ' εμπαρουσίαστα.



ΤΑ ΑΥΓΑ

του Πάσχα

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

λο. Μήπως έτσι δεν συμβαίνει πάντα, όταν έχρ κανείς τη συνειδητό του βαρεί από κάποια κακή πράξη;

Την άλλη μέρα ο κ. Μπρετιγιόν πήρε το δέμα με το αυγό από το ντουλάπι και το έστειλε στη δεσποινίδα Τίτα.

Τό ίδιο έκανε και η Λεοντίνη, μόλις έφυγε ο κ. Μπρετιγιόν. Πήρε το δέμα της και πήγε να δώρη τον φίλο της τον μποέρας. Δυστυχώς όμως ο Γουσταύος είχε θνη έξω. Και η κ. Μπρετιγιόν άναγκάσθηκε να άφρη το δώρο της στη θυρωρή, και άλ καλαρούσε πολύ να τό δώρη η ίδια στον αγαπημένο της.

Λησμονήσαμε όμως να πούμε πως την ώρα που έφυγε ο κ. Μπρετιγιόν πήρε από το ντουλάπι—χωρίς να τό άνοιξη έντελώς, γιατί έτριξε άνυποφορο—το πρώτο πακέτο που βρέθηκε μπροστά του. Φυσικά ήταν άδύνατο να ύποπτευθ' ότι στο ντουλάπι υπήρχαν δυο πακέτα και τα δυο όμοια.

Και η Λεοντίνη, την ώρα που έφυγε, πήρε και αυτή το δέμα που είχε μείνει στο ντουλάπι. Πώς θαλάτε να ύποπτευθ' η καμένη ότι δεν ήταν το δικό της πακέτο, αλλά εκείνο του άντρός της;

Όταν τό άπόγευμα της άλλης ήμέρας ο κ. Μπρετιγιόν πήγε στη φιλενάδα του, για να δέχθ' εύχαριστίες και χάδια για το δώρο του, βρέθηκε έμπρός σε μία Τίτα φρενιασμένη που τον πέταξε έξω μ' αυτά τα λόγια:

—Τολμάς και φανερώνεσαι μπροστά μου, άναιδέοτατε! Άκούσε εκεί να μου στείλη για δώρο μία μηχανή του ξυρίσματος, ένα πινέλο και ξυράφια!... Ξέρεις νάχω μουτάκια, ξεμωραμένε;

—Νά με συγχωρής, είπε, κατάπληκτος ο κ. Μπρετιγιόν. Έγώ... έγω... έγω... δεν...

—Θάνατον τα λόγια!... Νά μη σε ξαναδώ μπροστά μου, βλάκα! Νά, πάρε και το δώρο σου.

Άλλά και η Λεοντίνη δεν ήταν εύτικεστη, όταν έκανε την επίσκεψή της στον Γουσταύο. Όχι μόνο δεν τον είδε, αλλά πήρε από τη θυρωρή το άκόλουθο γράμμα του:

«Τό άσχημο άστέιο ός, κυρία μου, ύπερβαίνει κάθε όριο. Πώς τολμήσατε να μου στείλετε για δώρο ένα έσωρροκουχοκότα; Άν δεν με θεωρείτε για άντρα, πώς δεχθήκατε να έχετε όσέοεις μαζί μου; Δυστυχώς υπάρχουν προσβολές που δεν συγχωρούνται ποτέ. Αυτή που κανέτε, είναι από τις χειρότερες. Δεν βάλω να σας ξαναδώ πιά! Σας έπιστρέφω και τό ήλιθιο δώρο σας.

Γουσταύος».

Ο κ. και η κ. Μπρετιγιόν πήραν πίσω τ' αυγά τους και... άθσαν πάνω σ' αυτά!...

ΜΙΣΕΛ ΝΟΥΡ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ

έπισκεπτήρια

Ένας συντάκτης γαλλικού περιοδικού είχε την ύπομνηση και την άντοχη να συγκεντρώη από έδω και από εκεί άρκετά έπισκεπτήρια, διακρινόμενα για τους έξωφρενικούς τίλους των. Οι κάρτες αυτές μπορούν να χρησιμεύσουν και ως σφυρό μετρο της άνθρώπινης ματαιοδοξίας, αλλά και άνοσιείας.

Δημοσιεύουμε παρακάτω μερικές από αυτές:

Π. Ζ. ΝΤΥΜΠΟΥΑ

γείτων του άρχιεπισκόπου της Τούρ.

ΚΟΣΟΝ ΛΑΛΑΝΤ

πρώην μαθητή Λυκείου

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Δ...

Μοντέλο διά γλύπτας, με άνεπτυγμένους μύς.

ΑΝΑΤΟΛ Β...

Ταμίας της μεγάλης έορτής, που έδόθη στην Μασαλία προς άνακούφισιν των πτωχών και των πασοκάνων.

Χήρα ΜΠΥΡΟΦΟΝΣ

άνεξάρτος φιλόανθρωπος κυρία

Μ. ΡΟΥΣΣΩ

Άρχιτέκτων, ούδεμیان έχων συγγένειαν με τον γνωστό άθεο φιλόσοφο.

ΙΩΣΗΦ Κ...

Τετιμημένος διά του μεταλλίου της άνδρείας, το όποιον προτίμωσεν από το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής, που του προσέφερε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

ΙΟΥΛΙΟΣ Μ...

Γυναικάδελφος του κ. Ρ. Β...

ΛΕΩΝ ΣΑΡΛΑΙ

Ένας από τους πρώτους πελάτας της Έταιρίας Άεριοφωτός Λυών.

ΠΑΥΛΟΣ Γ...

καταδικασθείς εις έπταήμερον φυλάκισιν, διότι έξυλοκόπησε την συμβαίν του.

ΛΕΝΑΙΝ ΝΤΥΤΟ

Γράφονται ποιήματα επί παραρρηγελία.

Ρ. Κ.

Κομμωτής του Προέδρου του Δημοτικού Συμβουλίου της Πουάντ-ά-Πιτρ (Γουδελούρας)

ΣΕΛΩ Β...

Χήρα έκ του πρώτου γάμου της μετά το Μ. Δ., πράκτωρ της φίλοζώου Έταιρίας εις το Περπινιάν.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ Κ...

μόνος έπιζών της Παρισίνης Κομμώνας του 1870, Κωδωνοκρούστης της Έκκλησίας του Άγίου Ευσταθίου

ΤΑ ΕΠΙ ΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΑΛΛΟΥ

Τά έπισκεπτήρια δεν είναι εύρωπα ή έφευρες. Οι Κινέζοι μετεχειρίζοντο έπισκεπτήρια από την έποχή του Κομφουκιού. Τά έπισκεπτήρια των άρχόντων της Κορέας είναι τά μεγαλύτερα που υπάρχουν στον κόσμο, γιατί τό μέγεθος των είναι ίσο προς ένα τετραγωνικό πόδα. Οι Ιάπωνες της Σουμάτρας μεταχειρίζονται ως έπισκεπτήρια έλινίκους δίσκους μήκους 30 πόντων. Έπίσης τά έπισκεπτήρια μερικών Άφρικανικών φυλών είναι κομμάτια από έξλο στολισμένα με λεπτοδουλεμένα άνάγλυφα.

Η γρηά

ΖΕΡΜΠΑΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό άνοιξιάτικο εκείνο πρωί της Δευτέρας του Πάσχα, η καλή κυρία Ζερμπαί προχωρούσε στον γεμάτο ήλιο δρόμο, σκυμμένη στο μπαστούνι της, κρατώντας ένα άδειο πανέρι.

Έκανε μία θεία καλωσύνη. Η κυρία Ζερμπαί όμως δεν έχαιρότανε την άνοιξη. Όλη αυτή η ποίηση, όλο αυτό τό θέλητρο, την άφηναν άδιάφορη. Δεν αισθανόταν τίποτ άλλο από τον κρυφό της πόνο. Λόγια άκατανόητα βγαίνουν άπ' τα χείλη της και σε μία στιγμή γύρισε πίσω και σήκωσε το μπαστούνι της, σαν νάθελε νά φοβερήσει κάποιο σπύτι, εκείνο από το όποιο είχε φύγει πριν από λίγην ώρα.

Όταν έφτασε στη μεγάλη γέφυρα του ποταμού, που χωρίζει τά δυο χωριά, εκείνο άπ' το όποιο έρχεται κ' εκείνο στο όποιο πηγαίνει, σταμάτησε να πάρη την άνάσα της κ' έσκυψε πάνω άπ' τό παραπέτο για νά κυττάξ' το νερό. «Μία βουτιά και τελείωσαν τά θάσανά μου, σκαυλιζότανε. Γιατί νά μην τό κάνω!»

—Κυτάς που κόλμυπούν τό ψάρι, κυρία Ζερμπαί; ρώτησε κάποιος διασάτης.

—Συλλογίεμαι, άπάντησε αυτή τί κάνει το ποτάμι κάθε τι που τό έμπιστεύονται!

«Είπε τρελή!» σκέφθηκε ο διασάτης κ' έξακολούθησε τό δρόμο του.

Η καλή γρηούλα πήρε πάλι τό δρόμο της, μουρμουρίζε όμως κάθε τόσο:

—Α, τους άχάριστους!

Όταν γύρισε στη φτωχική της την καλύβα, έπεσε σε μία καρέκλα κ' έκλαψε.

Τό παλιό καιρό ήταν πλούσια, είχε χτήματα πολλά όταν ζούσε ο άντρας της. Σάν έμεινε χήρα και δεν είχε δύναμη για νά δουλέψη πιά τό χόμα, οι τρεις γιοι της μοιράσθηκαν τά χτήματα και την άφησαν σ' εκείνη την καλύβα τη θούνηνη, που μόλις χωρούσε για νά κινηθ'.

Θάνατε αυτή για μία γρηά, που μόνο τό θάνατό της καρτερεί έλεγαν τά σκληρόκαρδα παιδιά της.

Έρχονταν όλοι τους πώς οι γέροι Ιάσα—Ιάσα έχουσε άνάγκη από κάποια άνεσι και από κάθε περιποίηση.

Γιατί όμως κλαίει τώρα η κυρία Ζερμπαί;

Τό πρωί εκείνο, άφου σιγύρισε την μονακλή καμαρούλα της, πήγε πρώτα σ' εκείνη από τις νύφες της που καθόταν πιά κοντά.

—Πώς τ' έπαιζε κ' ήρθες έτσι πρωί; την ρώτησε αυτή.

—Ήρθα πριν μοιάσεις τά πασχαλινά αυγά για νά μου δώσης μερικά και μένα...

—Πι ιδέα σου κατέβηκε; είπε γελαστή η νύφη της. Σάν τά μικρά παιδιά που τους δίνουμε ένα αυγό για τά τά ξεγελάσουμε, θέλεις νά γενής και σύ; Σε καλό σου...

—Τά μικρά παιδιά, κόρη μου γυρεύουν κόκκινα αυγά για νά παίξουν άμαξαλά τους. Έγώ οι γρηές τά θέλουν για νά χήσουν. Δεν έχω πιά πεντάρα, δεν έχω τί να φάω Πασχαλινά!

—Σού δίνουμε τό ταχτικό σου κάθε μήνα.

—Ξέρεις πώς ήμουν άρρωστη, παιδί μου... Πλήρωσα γιατρούς και φάρμακα...

Η κυρία Ζερμπαί πήγε στη δεύτερη νύφη της. Κι' εκεί ο Γιος της έδωσε με μία μόνο διαφορά, πώς εκεί δεν γεννούσαν οι κόρες.

Στην τρίτη νύφη τά ίδια και χειρότερα.

—Είσαι σπάταλη της είπε η τρίτη νύφη της και δεν θά βάλω στην άκρη, ότως πιά, ούτε τά έξοδα της κηδείας σου!

Αυτός ο πόνος έκανε την κυρία Ζερμπαί νά χύσει πικρά δάκρυα.

Ένα πλούσιο αυτοκίνητο στα...

μάτησε μπροστά στην πόρτα της γρηάς Ζερμπαί και κατέβηκε ένας κύριος.

—Καλημέρα, άπάντησε.

—Μπα; Κλαίς; Πουδς σ' έκανε νά πονέσης;

—Δεν είναι τίποτα, κύριε... Μη βίνετε προσοχή... Είμαι γρηά και πονούν τά μάτια μου... Τι θέλεις;

—Θέλω νά σας πω μία ιστορία πούγινε έδώ και σαρανταπέντε χρόνια

Η κυρία Ζερμπαί ήταν τότε μία καλή και άξια νοικοκυρά, η πιο πλούσια σ' όλη τη χώρα. Τα παιδιά της, τη Λαμπρή, φορούσαν αυγά, παίζανε στην αλή τους μαζί μ' άλλα παιδιά και άντηχούσανε γέλια χαράς και εύθυμίας... Η κυρία Ζερμπαί άναστενάζε.

Ο κύριος της είπε:

—Σε μία γωνία της ίδιας της αλήτης καθότανε καταμένο ένα φτωχό παιδάκι δέκα χρόνων κ' έκλαιγε σιωπηλά. Ήταν ένα παιδί δι πού τό Βρεφοκομείο είχε έμπιστευθ' σε μία γυναίκα, από εκείνες που τόχουν για επάγγελμα νά άνατρέφουν με μισθό τά παιδιά αυτά που ούτε γνώρισαν, ούτε θά γνωρίσουν γονείς ποτέ τους...

Στό παιδί εκείνο που ζούσε μέσα σε τέτοια δυστυχία, δεν είχε κόκκινα αυγά, δεν μπορούσε νά παίξ' με τά άλλα κ' έκλαιγε, έκλαιγε...

Η καλή κυρία Ζερμπαί πήγε τότε κοντά του και τό έπιασε άπ' τό χέρι, του έδωσε μία καλή φέτα άμην βούτυρο κ' έξη όμορφα κατακόκκινα αυγά. Τό θυμάσαι αυτό, αλήθεια;

—Και πού τά ξέρω δλα αυτά, κύριε;

—Τό μικρό παιδάκι εκείνο είμ' έγω. Πρόκοπα στη ζωή μου. Έγι-

να πλούσιος, κ' εκείνα τά έξ αυγά που μόχθες δάσει τότε, έρχομαι νά σοδ τά δώσω σήμερα πίσω. Μία μονοδιαφορά δά βρής. Σ' έμ' έλ' χες δάσει κόκκινα, κ' έγώ σοδ δίνω μπλέ. Θά τά δής άργότερα!

Κι' αλήθεια, ήταν μπλέ τ' αυγά, τυλιγμένα τό καθένα σ' ένα χαρτονόμισμα των χιλίων φράγκων!

—Τώρα, κυρία Ζερμπαί, πές μου γιατί έκλαιγες; ρώτησε ο κύριος. Είπε η σερά μου νά μάθω την αλήθεια. Τα παιδιά σου είναι άχάριστα, μου είπαν, αϊ;

—Ω, κύριε, μην πιστεύετε τά λόγια του κόσμου! Μου δίνουν τακτικά αυτό που είχαμε συμφωνήσει μεταξύ μας!

—Πόσα σοδ δίνουν;

—Πενήντα φράγκα ο καθένας κάθε τρεις μήνες...

—Και μπορείς νά ζήσης με τόσο λίγα;

—Είπε λίγα, μα πάλι μου φτάνουν!

—Όχι, κυρία Ζερμπαί, είναι άδύνατο νά σοδ φτάνουν τόσα. Σε σένα χρωστάω την περιουσία μου. Ο συμβολαιογράφος μου, λοιπόν, θά σοδ δίνη κάθε μήνα όσο ζής όσα σοδ δίνουν δλα τά παιδιά σου μαζί. Κι' έσύ σαν παιδί σου με μεταχειρίσθηκες εκείνο τον καιρό...

Κάτι, λοιπόν, σου χρωστώ κ' έγω, αλήθεια! Δέξου τό δώρο μου, κυρία Ζερμπαί. Η καλωσύνη μόνον με καλωσύνη πληρώνεται.

Συγκινημένη η γρηούλα, κάθησε κάτω κ' άρχισε νά κλαίη βαθεία συγκινημένη. Ο καλός Χριστός την είχε θυμηθ' και της είχε στείλει την άφθονία, τη χαρά και τον π



ΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟ

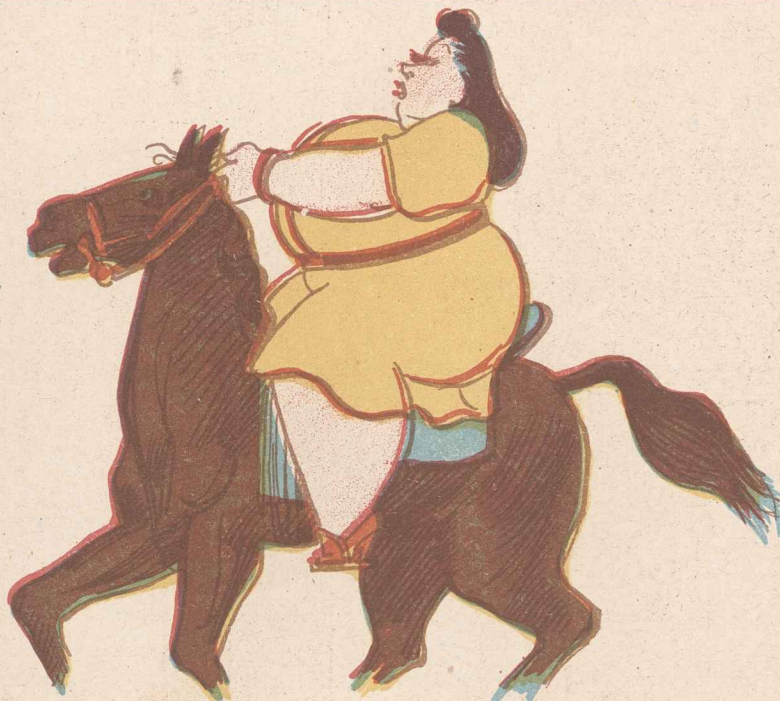
- Μα τί μάνετε, γιατρέ;
- Δένω τα μάτια μου, γιατί δει μπορώ να βλέπω αίματα.



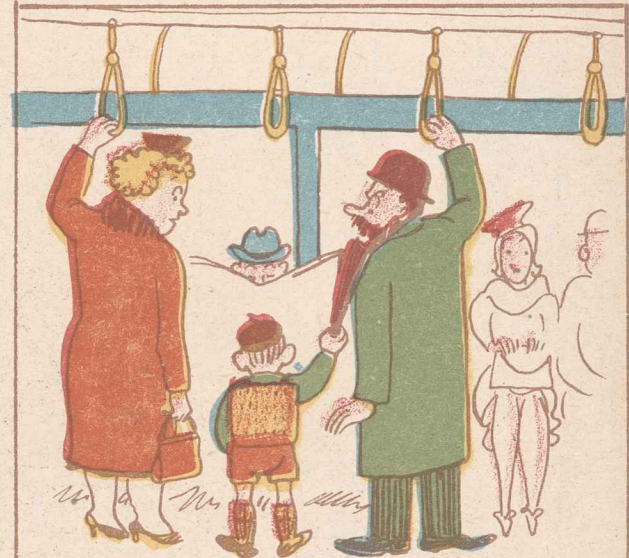
ΟΙ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΤΑΓΕΣ
- Τα παραπονα σου στον ιδιουτήτη
του επιτιού. Εμείς έχουμε την εντολή
να τα βρωίωμε όλα έξω!



ΑΦΟΥ ΗΤΑΝ ΦΑΛΑΚΡΟΣ
- Καθώς βλέπετε, κυρίε, είναι αδύνατον
να τρώγα που βοηθάτε να είναι δική μας
Ίδου και ο μάγειρας.



Η ΧΟΝΤΡΗ ΚΑΝΕΙ ΙΠΠΑΣΙΑ ΓΙΑ Ν'ΑΔΥΝΑΤΙΣΗ



ΟΤΑΝ ΤΟ ΤΡΑΜ ΒΡΗΣΚΕΤΑΙ ΕΝ ΚΙΝΗΖΕΙ



Έβαλα εμεϊ τον πίνακα για να βλέπουν οι
ισόγειοι να παθούν εν μαγευδόν και πειρά-
ζουν τα λαχανικά μου.



.... ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ



- Κάθε πρωί υπαίω
δενοντας την γραβάτα
μου.
- Και γιατί αυτό;
- Μα επειδή γινώθω ένα
κόμπο στο λαιμό
μου!